

Distribuit gratuit. Imaginile sunt folosite în scop de documentare; acolo unde autorul nu a putut fi identificat, apare mențiunea „autor necunoscut/neidentificabil”. Deținătorii de drepturi care doresc o mențiune sau retragerea unei imagini pot scrie la contact@sirius-star.ro.

Sinteză provizorie (Partea I)

Sinteza dosarului de cercetare „Sirius în Istoria Umanității”, după prima parte a lucrului: 99 de indicii în registru, 88 de imagini analizate și o secțiune de numismatică.

1. Întrebarea centrală are un răspuns fizic clar

Întrebarea era dacă există un punct în jurul căruia se rotesc împreună Soarele și Sirius, într-un ciclu de aproximativ 26.000 de ani. **Fizic, nu.**

- Sirius trece pe lângă noi cu o viteză mult prea mare ca să fie legată de Soare.
- Datele Gaia arată că Soarele e atras de centrul galaxiei, nu de Sirius.
- Ca să domine mișcarea Soarelui, Sirius ar trebui să fie de peste 10.000 de ori mai masivă decât este.
- Nibiru nu poate ajunge nici pe departe până la Sirius și nu ar avea o orbită stabilă.
- Precesia e o clătinare a axei Pământului, produsă de Lună și de Soare.

Singurul centru real pe care îl ocolesc atât Soarele, cât și Sirius e **centrul galaxiei**, într-un ciclu de vreo 230 de milioane de ani.

2. Între Sirius și Marele An există totuși legături reale, de observație

Aceasta e partea cea mai solidă a dosarului:

- **Sirius dispare și reapare.** Timp de mii de ani a dispărut de pe cerul unor latitudini și a „renăscut” în jurul anului 9235 î.Hr., exact când începe Göbekli Tepe.
- **Sirius părea fixă în calendar.** Timp de aproximativ 3.000 de ani a răsărit la aceeași dată iuliană. *Hamlet's Mill* o numește „un fapt astronomic, nu fantezia preoților”.
- **Anul nostru e așezat pe axa Soare - Sirius.** La începutul lui ianuarie, Pământul e la periheliu, iar Sirius culminează la miezul nopții. La începutul lui iulie, Pământul e la afeliu, iar Sirius e în conjuncție cu Soarele.
- **„1 an-lumină” are ordinul de mărime corect.** Într-un Mare An, poziția dintre Soare și Sirius se schimbă cu aproximativ 1,5 ani-lumină, iar Sirius se mută pe cerul nostru cu vreo 10°.

Sirius nu e partenerul Soarelui, dar e cel mai bun ceas vizibil al cerului pentru ciclurile lungi.

3. O fereastră de timp în care converg multe căi: în jur de 11.000 î.Hr.

Pe Ceasul Cosmic, acest moment e punctul Fecioară – Balanță, opus prezentului. Aici se întâlnesc:

- **Astronomia:** Vega era steaua polară, Sirius era la extremul ei sudic, iar solstițiul era aliniat cu anticentrul galactic.

- **Clima și geologia:** maximul de insolație din ciclul Milanković și începutul Dryasului Recent, punctul de risc maxim la Carlson.
- **Tradițiile:** vârful Satya Yuga la Yukteswar, Era Leului și Sfinxul.
- **Interpretarea autorului din 2016**, al cărei punct de sus cade tot aici.

E cel mai puternic tipar din dosar. O singură rezervă: o parte din aceste convergențe folosesc aceeași aritmetică a precesiei, deci nu sunt toate complet independente.

4. Femeia și Sirius: o continuitate de imagine de peste 4.000 de ani

- Isis e Sothis. Iștar e numele comun al lui Venus și al lui Sirius în astronomia babiloniană.
- Două stele din Câinele Mare se numesc „Fecioara” și „Fecioarele”.
- Hathor conduce „circuitul” unei stele, probabil Sirius. Isis e chiar „tronul” pe care stă regele.
- Aceeași Femeie încununată de stele, peste Leu sau peste șarpe, apare pe kudurru, la Fludd, în Apocalipsa 12, pe catedralele Notre-Dame, pe monedele Libertății și în icoane.
- Ea e și „soția ascunsă”: Așerah, Șekhina, Sophia, Malkhut, despre care Pike spune că „stă în spatele soțului”.

5. „Soarele din spatele Soarelui”: ideea cea mai persistentă

O găsim la școlile de mistere, la Bailey, la Yukteswar (dublul Soarelui), pe Crucea de la Hendaye și în Coran („Domnul lui Sirius”). Lanțul de transmitere se poate urmări: Egipt → Pike → Blavatsky → Bailey → Cruttenden. Ideea concretă a unui Sirius binar cu Soarele e însă modernă, de după Bailey.

Ideea are două lecturi:

- **un astru:** nu e susținută de date;
- **un centru**, fie polul eclipticii, fie centrul galactic: e reală și măsurabilă.

6. Un limbaj simbolic comun

Aceleași semne revin în culturi îndepărtate:

- hexagrama, cu steaua sus și Fecioara jos;
- ankh-ul, ca T al Câinelui Mare plus bucla Marelui An;
- steaua-săgeată;
- cele două coloane și scara;
- ochiul, șarpele de pe axă, oul cosmic (Vesica).

Iar evoluția individului oglindește ciclul: microcosmos și macrocosmos.

Concluzie provizorie

Cercetarea sugerează că anticii **nu** au cunoscut un Sirius care orbitează Soarele. Au observat însă, cu răbdare de milenii, că Sirius e **acul ceasului cosmic**: steaua care marchează anul, dispare și renaște odată cu Marele An și stă pe axa anotimpurilor. Peste această observație reală au pus o imagine feminină, Isis, Iștar, Fecioara, „soția ascunsă” care poartă Soarele.

Mai e un al doilea strat: o **memorie a marii crize de la sfârșitul glaciațiunii**, în jurul anului 11.000 î.Hr., păstrată ca Potop, ca sfârșit al Uriașilor și ca „Vârstă de Aur pierdută”. Fereastra aceasta e confirmată astăzi pe mai multe căi.

„Soarele din spatele Soarelui” ar fi deci, cel mai probabil, **un centru, nu o stea**: axa în jurul căreia se rotește lumea. Sirius e martorul ei luminos.

E o concluzie de etapă, nu una finală. Metoda noastră caută asemănări, iar riscul ei e să le găsească și acolo unde e doar întâmplare.

Pentru Partea a II-a

- Ce s-a întâmplat la celelalte treceri dintre ere (Gemeni → Taur, Berbec → Pești).
- Ce spune textul vedic propriu-zis (Satapatha Brahmana).
- Cum arată sursele primare egiptene și babiloniene (MUL.APIN, Dendera, Textele Piramidelor).
- Identificarea pieselor rămase „de identificat” și verificarea etimologiilor arabe ale stelelor din Câinele Mare.

Scop și sursă

Dosarul adună și verifică tot ce s-a spus despre Sirius în Istoria Umanității, de la calendarul egiptean la doctrinele ezoterice moderne. Întrebarea centrală: există un punct atractor în jurul căruia s-ar roti Soarele și Sirius, într-un ciclu apropiat de precesia echinocțiilor (aproximativ 26.000 de ani)? Punctul de plecare este cercetarea Claude Science „Is Sirius our second Sun?”, iar fiecare sursă nouă primește propria secțiune, comentată după metoda de mai jos.

- **Organizare:** sursele sunt grupate pe straturi istorice (I. Egipt, II. Tradiția masonică, III. Teosofie, apoi altele pe măsură ce apar). Secțiunea „Întrebarea centrală” adună, pe parcurs, tot ce spune fiecare sursă despre punctul atractor și precesie.
- **Citate:** textele aflate încă sub drept de autor (Bailey, Lucis Trust) sunt citate scurt și parafrazate; cele din domeniul public (Pike 1871, Bailey 1922) pot fi citate mai larg.
- **Paginație:** pentru PDF-urile primite se folosește pagina din fișier, până la confruntarea cu ediția tipărită.
- **Imagini:** fiecare imagine primește o etichetă (liberă / probabil liberă / necesită permisiune / necunoscut) și sursa, când se poate identifica. Imaginile fără autor identificabil se publică, pe răspunderea autorului lucrării, cu mențiunea „Autor necunoscut/neidentificabil”. PDF-ul final va conține o notă prin care orice deținător de drepturi poate cere atribuirea corectă sau retragerea imaginii.
- **Detalii de context în lucrarea finală:** faptele documentate care susțin o legătură simbolică (de exemplu: gradul 13 al Ritului Scoțian se numește „Royal Arch of Solomon”, iar în capitolul lui Pike vorbește despre „cheia de boltă a Arcadei Regale”) se păstrează în textul final, cu sursa lor, nu doar în dosarul de lucru. Ele dau cititorului temeiul fiecărei conexiuni.

Proiectul de la care pornim: Sirius-Star.ro (2016). Pagina-program a site-ului ([About](#)): „Sirius-Star.ro este un proiect care cercetează o posibilă legătură între evoluția umanității și steaua Sirius”, asociată în multe culturi cu divinitatea, cunoașterea, înțelepciunea și puterea; „Temele expuse reprezintă propuneri de idei pentru cei interesați de simbolism”. Deviza: **Alpha & Omega**. Ideea centrală: în școlile de mistere, Sirius era „**soarele din spatele soarelui**”, sursa energiei Soarelui și sprijinul lumii spirituale.

Citate-cheie adunate pe pagină: Pike (Anubis-câinele, ajutorul lui Isis); Bailey („Vechile Mistere au fost date Omenirii de Ierarhia Spirituală”); *Hamlet's Mill* (rolul lui Sirius „nu e produsul fanteziei unor pontifi, ci un fapt astronomic”); **Coranul:** „El este Domnul [stelei] Sirius” (*rabbu sh-shi'rā*, sura 53, *An-Najm*, versetul 49), singura stea numită în Coran; **Crucea de la Hendaye** (Fulcanelli): „Soarele de dincolo de Soare”; L/L Research, *The Law of One* (material canalizat). Temele site-ului, din meniu: God Star, Esoterism, Aliens, Agathyrsi, Sumer, Egipt, India, China, Masonerie, Dogon, Islam, Maya, Druizi, Mormoni, Tarot, Astrologie, Crop Circles, Numismatică, Piatra Cintamani, Bibliografie.

Corectură pentru varianta finală: pagina citează o estimare după care Sirius ar ajunge lângă Pământ în ~500.000 de ani; calculul ignoră mișcarea transversală. Sirius se apropie până la ~8 ani-lumină peste câteva zeci de mii de ani, apoi se depărtează (Imaginea 86).

Metodă

Scopul este adevărul, nu demonstrarea unei ipoteze. Toate sursele intră în analiză, indiferent de statutul lor academic. Fiecare afirmație e cântărită după tipul de dovadă și după independența sursei, nu după prestigiul autorului.

Teren de lucru. Dosarul se mișcă pe granița dintre știința actuală și ezoterism: religii și culturi ale lumii, astrologie, arheologie, arheoastronomie, simbolistică, alchimie și evoluție spirituală. Căutăm un posibil punct comun în Sirius, fără să tragem concluzii finale și fără să apărăm vreo ipoteză. Rezultatele unei secțiuni descriu **stadiul actual al dovezilor** și pot fi revizuite de orice sursă nouă. Un test științific încheie doar întrebarea exactă pe care o testează, nu și sensurile simbolice sau spirituale ale aceleiași teme.

Premisa de lucru. Pornim de la ipoteza că civilizațiile antice dețineau o știință sacră avansată, parțial pierdută sau deformată de imperiile care au distrus ce nu au înțeles. Premisa e tratată ca ipoteză de testat, nu ca fapt dat. Pentru fiecare sursă notăm ce o susține și ce o contrazice.

Ipoteza directoare. Lucrarea explorează ideea că astăzi redescoperim adevăruri cunoscute de mii de ani, ascunse în religii, școli de mistere, societăți secrete și ritualuri populare, pe măsură ce omul revine la o spiritualitate și la un nivel mai înalt de înțelegere. Ipotezele științelor ezoterice nu sunt excluse; datele științifice actuale sunt păstrate ca reper de rigoare, nu ca limită. Pentru fiecare temă urmărim ambele direcții: când o idee „modernă” se dovedește foarte veche și când o idee prezentată ca „străveche” se dovedește recentă (de exemplu „soarele central”, care pare să vină din astronomia secolului XIX).

Nimic nu se exclude. Orice material intră în dosar, fie că are legătură directă, indirectă sau doar intuitivă cu Sirius. Detaliile mici, nerezolvate sau aparent neînsemnate se păstrează în **Registrul indiciilor** (secțiunea V), unde un context nou le poate da sens.

Asemănări, nu diferențe. Accentul cade pe imaginea de ansamblu și pe ce au în comun sursele: motive, simboluri, cicluri, structuri. Diferențele de ani, de personaje sau de evenimente se notează pe scurt, cel mult într-o frază, și nu blochează analiza.

Două ceasuri. Fiecare simbol se citește pe una sau pe ambele scări de timp: **ceasul anual** (Soarele trece prin cele 12 semne într-un an) și **Ceasul Cosmic al Marelui An** (sistemul solar trece prin cele 12 ere în ~25.920 de ani). Multe surse vechi par să folosească anul ca model în miniatură al Marelui An, așa că notăm pe care ceas se citește fiecare imagine sau text.

1. Tipul afirmației

Etichetă	Ce înseamnă	Exemplu
Observație	Se poate măsura sau vedea pe cer	Răsăritul heliacal, precesia, mișcarea proprie a lui Sirius
Mărturie istorică	Text sau monument vechi, cu dată	Calendarul egiptean, perioada sothică

Etichetă	Ce înseamnă	Exemplu
Doctrină / revelație	Învățătură prezentată ca primită	Bailey, Blavatsky
Ipoteză / intuiție	Construcție speculativă a unui autor	Cruttenden, Temple

2. Registrul: exoteric sau ezoteric

- **Exoteric:** explicația populară, publică, a unui simbol sau mit (de exemplu Steaua Strălucitoare ca Providență divină).
- **Ezoteric:** sensul profund, prezentat ca provenind dintr-o știință mai veche (de exemplu Steaua Strălucitoare ca Sirius și ceas al Nilului).

Pentru fiecare pereche verificăm **care sens e atestat mai devreme**. Dacă sensul „ezoteric” apare în surse mai vechi decât cel exoteric, avem un indiciu de cunoaștere păstrată și apoi acoperită. Dacă apare abia mai târziu, e mai probabil o reinterpretare. La Pike, de pildă, sensul Sirius e mai vechi decât cel de Providență, iar interpretarea cosmologică a lui Bailey e mai târzie decât ambele.

3. Independența surselor

Când mai mulți autori spun același lucru, verificăm dacă s-au citit unul pe altul. Un ecou al aceleiași surse nu e o confirmare. O convergență contează cu adevărat doar între surse care nu s-au putut influența reciproc: culturi, epoci sau metode diferite.

4. Harta întrebării centrale

Pentru fiecare sursă notăm separat, ca să vedem unde converg variantele și unde doar par să convergă:

- **punctul:** în jurul a ce se rotesc Soarele și Sirius (unul în jurul celuilalt, un centru comun, Alcyone, soarele spiritual central etc.);
- **durata:** ciclul propus (25.920, 25.765, 24.000 de ani sau altul) și legătura cu precesia;
- **mecanismul:** orbită fizică, influență energetică sau simbol;
- **temeiul:** pe ce se sprijină autorul.

5. Cum comentăm. Spunem clar când o convergență e reală, când e circulară și când contrazice o observație măsurabilă. Ce rămâne în picioare după acest filtru e candidatul pentru punctul de intersecție.

Ghid: harta dosarului

Sursele de până acum formează un lanț: fiecare strat a preluat imaginea lui Sirius de la cel dinainte și i-a dat alt sens. Numerele romane din casete trimit la secțiunile dosarului.

[Diagrama interactivă „lanțul de transmitere · 5 straturi” poate fi consultată în versiunea online a dosarului.]

Veriga Blavatsky e acum verificată parțial în textele primare (secțiunea III.0); rămâne de căutat în Isis Unveiled. Sensul fizic (Sirius companion al Soarelui) apare abia la capătul lanțului, nu la originea lui.

0. Preistorie — Collins & Hale, „Göbekli Tepe and the Rebirth of Sirius” (2013)

Articolul respinge ideea că Göbekli Tepe (circa 9500–8000 î.Hr.) ar fi fost orientat spre Sirius. Contribuția lui cea mai valoroasă pentru dosar e însă alta: arată că **precesia a ascuns și apoi a readus pe Sirius pe cerul Anatoliei**. E prima legătură documentată, de natură observațională, între Sirius și ciclul de aproximativ 26.000 de ani.

Context. Giulio Magli (2013; versiunea revizuită în *Nexus Network Journal*, 2015, se află în bibliografia cercetării Claude Science) a propus că pilonii centrali ai incintelor B, C și D ținesc răsăritul lui Sirius între 9100 și 8250 î.Hr. Collins și Hale îi răspund. Andrew Collins e autor de istorie alternativă și susținătorul propriei teze (Deneb/Lebăda), iar Rodney Hale e inginer.

Pagina	Temă	Ce spun autorii
2	Renașterea lui Sirius	Sirius era invizibil de la latitudinea Göbekli Tepe din jurul anului 15.000 î.Hr. și reapare jos, la sud, în jurul anului 9300 î.Hr. (după Magli).
2–3	Extincția atmosferică	La 0,5° deasupra orizontului, Sirius scade la magnitudinea 6, limita vederii cu ochiul liber; la 2° ajunge la 2,3, abia cât o stea obișnuită. Secole întregi după reapariție ar fi fost aproape invizibil.
3–4	Refracția și precesia	Magli nu precizează dacă a ținut cont de refracție. Unghiurile pilonilor (173°, 165°, 157°) urmăresc același astru pe măsură ce precesia îi mută punctul de răsărit, pe un ciclu „de aproape 26.000 de ani”.
5	Datarea	Incinta B ar fi fost aliniată la Sirius abia în jurul anului 8275 î.Hr., dar probabil exista deja în jurul anului 9000 î.Hr. Incinta C are vederea spre sud parțial blocată de o pantă.
6–8	Nordul, nu sudul	Tradiția paleolitică și sanctuarul anterior de la Hallan Çemi indică nordul ca direcție a sacralui. Autorii propun apusul lui Deneb (Lebăda), poarta „Riftului Întunecat” al Căii Lactee.
10	Mai târziu, Soarele	Abia în faza agricolă (circa 8500–8000 î.Hr.) orientările trec spre răsăritul Soarelui și spre Leu.

Evaluare după metodă:

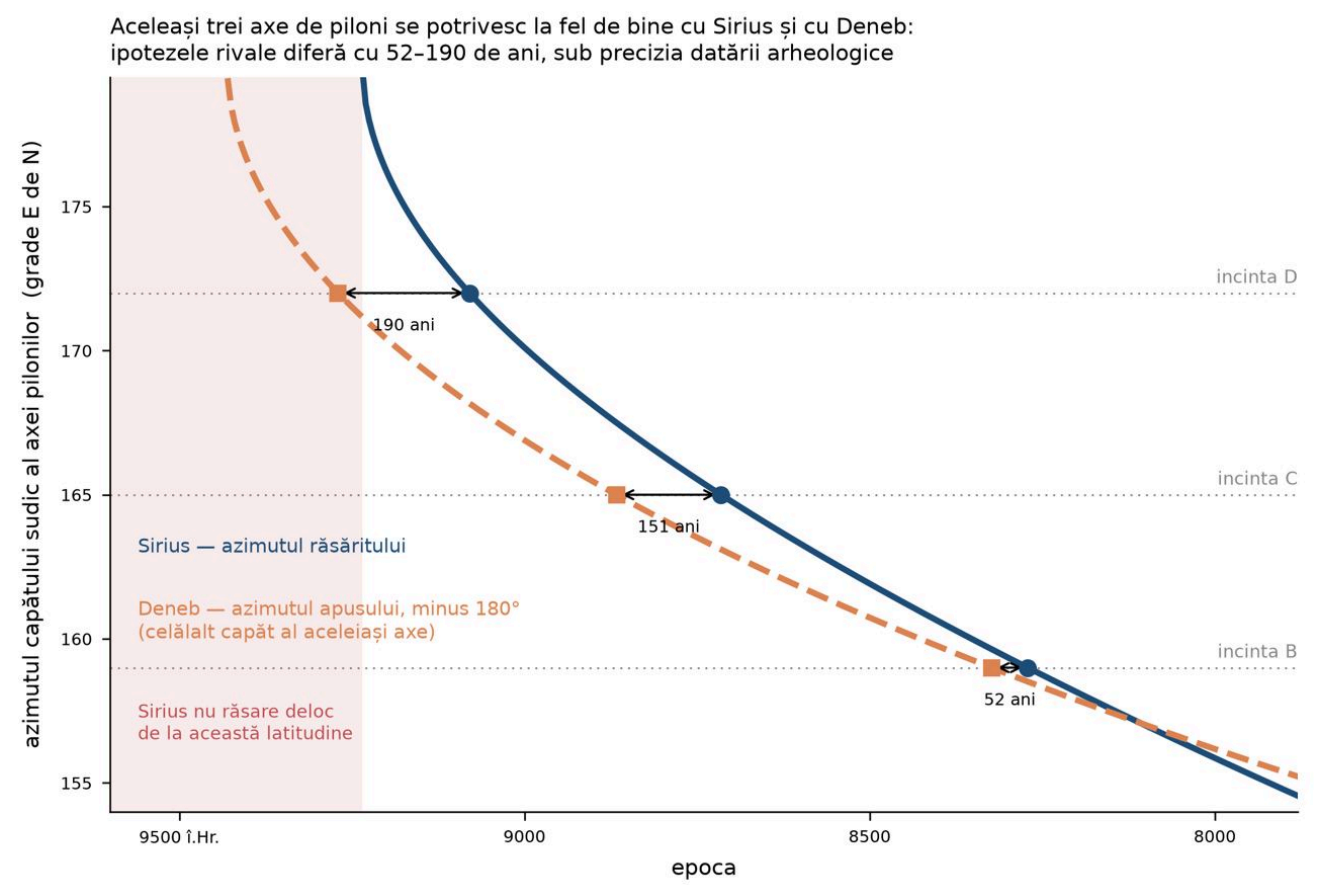
- **Tip:** observație calculată (Stellarium, tabele de extincție) folosită pentru a testa o ipoteză. Argumentul despre luminozitatea lui Sirius se poate verifica independent și e solid din punct de vedere fizic.
- **Independență:** Collins nu e neutru, fiindcă respinge Sirius în favoarea propriei teze. Argumentul despre extincție nu depinde însă de Deneb și rămâne valabil chiar dacă teza Lebedei ar cădea.
- **Punct de verificat:** articolul nu menționează **mișcarea proprie** a lui Sirius. Sirius se deplasează pe cer cu aproximativ 1,3” pe an; în 11.500 de ani asta înseamnă circa 4°, aproape toată pe direcția nord-sud, iar în trecut Sirius se afla mai la nord. Un asemenea decalaj poate muta cu secole data reapariției lui Sirius la Göbekli Tepe. Trebuie verificat dacă Magli sau Collins au inclus-o.

- **Exoteric și ezoteric:** articolul nu discută sensuri simbolice ale lui Sirius, doar vizibilitatea lui fizică.

Ce aduce pentru întrebarea centrală. Precesia nu face ca Soarele să orbiteze în jurul lui Sirius, dar face ca Sirius să **dispară și să reapară** de la o anumită latitudine, într-un ritm legat de ciclul de aproximativ 26.000 de ani. Pentru un observator din Anatolia, Sirius a fost o stea „pierdută” timp de milenii și apoi „renăscută” chiar în epoca în care începe arhitectura monumentală. E o legătură reală, măsurabilă, între Sirius și precesie, și poate explica de ce ideea unui ciclu Sirius – Marele An a putut lua naștere în memoria culturilor vechi.

Verificare independentă (calcul primit, 12 octombrie 2026)

Recalcularea confirmă unghiurile lui Magli, dar arată că **aceleași axe se potrivesc aproape la fel de bine cu Sirius și cu Deneb**. Diferența dintre cele două ipoteze (52-190 de ani) e mai mică decât precizia datărilor arheologice, așa că alinierea singure nu pot decide între ele.

Verificare	Rezultatul calculului	Ce afirmau autorii	Verdict
Reapariția lui Sirius la 37,2° N	în jurul anului 9235 î.Hr. (dispare în jurul anului 15.000 î.Hr.)	Magli: ~9300; Collins: „încă din 9500”	Magli aproape; Collins prea devreme
Azimutul răsăritului: 9100, 8750, 8300 î.Hr.	172,6°, 165,5°, 159,4°	Magli: 172°, 165°, 159°	Magli confirmat

Verificare	Rezultatul calculului	Ce afirmau autorii	Verdict
Sirius în 9400 î.Hr. (data lui Collins pentru incinta D)	declinația $-53,5^\circ$, sub limita de $-52,8^\circ$: Sirius nu răsare deloc	Collins: răsare la azimutul de 173°	Eroare la Collins
Data reală pentru azimutul de 173°	în jurul anului 9115 î.Hr.	Collins: 9400 î.Hr.	Collins decalat cu ~285 de ani
Înălțimea maximă a lui Sirius în 8275 î.Hr.	$4,7^\circ$	Collins: 6°	Collins supraestimează
Magnitudinea la $0,5^\circ$ și la 2°	6,5 și 3,5	Collins: 6 și 2,3	Concluzia lui Collins (stea abia vizibilă) se confirmă, chiar mai accentuat
Declinația minimă a lui Sirius	$-60,6^\circ$, în jurul anului 12.150 î.Hr.	—	Mijlocul perioadei de invizibilitate

Incinta (azimut)	Sirius răsare	Deneb apune	Diferență
D, Magli (172°)	9080 î.Hr.	9270 î.Hr.	190 de ani
D, Collins (173°)	9115 î.Hr.	9308 î.Hr.	192 de ani
C (165°)	8715 î.Hr.	8867 î.Hr.	151 de ani
B, Magli (159°)	8271 î.Hr.	8323 î.Hr.	52 de ani
B, Collins (157°)	8101 î.Hr.	8099 î.Hr.	2 ani

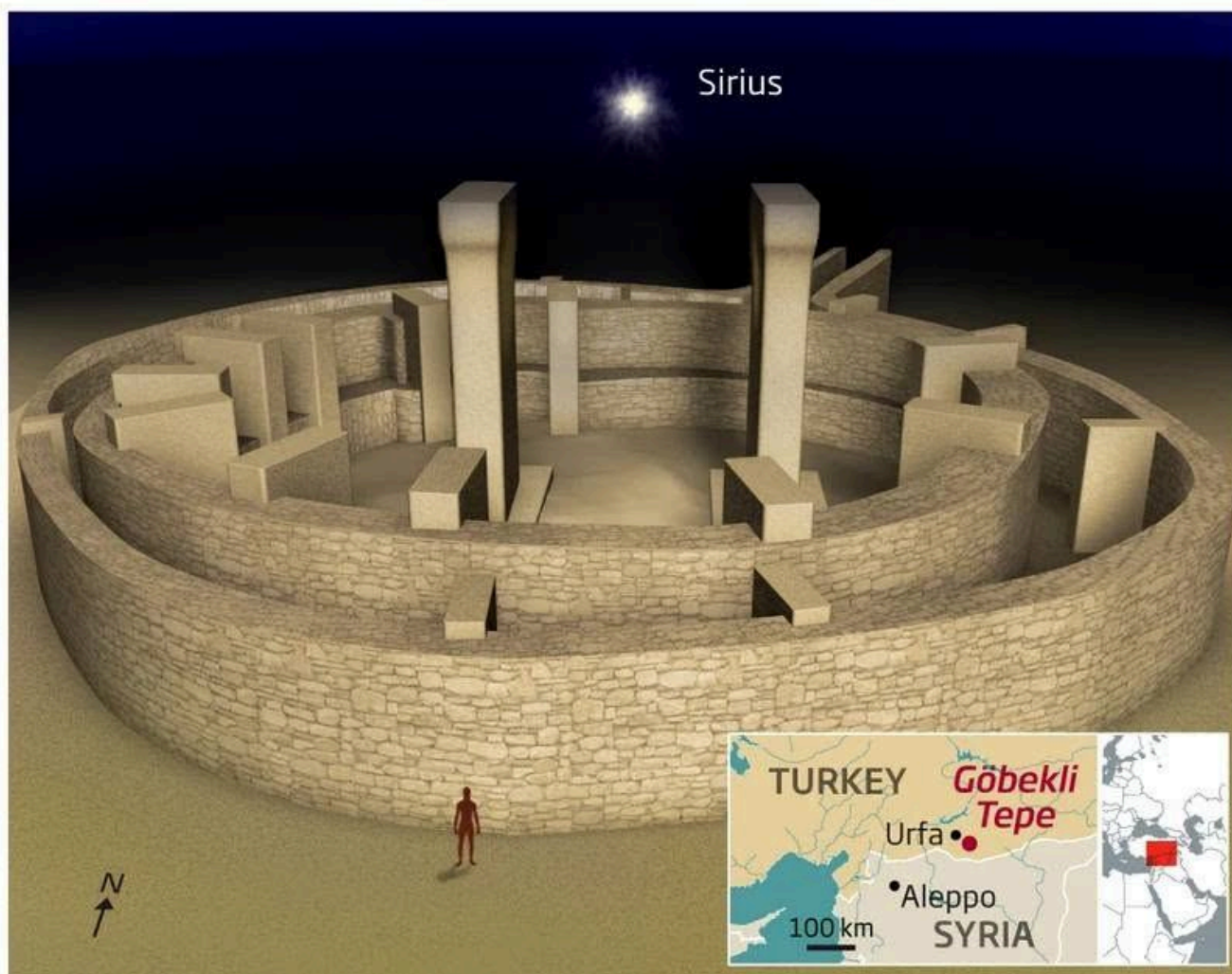
Ce rezultă.

- **Coincidența celor două stele e geometrică.** Răsăritul lui Sirius la sud-sud-est și apusul lui Deneb la nord-nord-vest cad pe aceeași axă în acest mileniu. Faptul că pilonii „urmăresc o stea prin precesie” e adevărat pentru ambele, deci nu dovedește niciuna.
- **Ambii autori au erori de calcul**, dar în direcții diferite: Magli e precis la unghiuri; Collins plasează Sirius pe cer într-o epocă în care nu răsărea deloc.
- **Faptul robust e cel istoric-astronomic:** Sirius a lipsit de pe cerul Anatoliei circa 5.800 de ani și a reapărut în jurul anului 9235 î.Hr., la începutul arhitecturii monumentale. Acest fapt nu depinde de orientarea pilonilor.
- **Încă deschis:** fișierele de verificare nu precizează dacă a fost inclusă mișcarea proprie a lui Sirius (circa 4° în 11.500 de ani). Dacă nu, datele de dispariție și reapariție se pot muta cu secole.

Imaginea 64 — Reconstituirea „Sirius worship”.

Sirius worship

The Göbekli Tepe temple's central pillars, set within circular enclosures, would have framed the rising of the dog star, Sirius, at different points in time

Reconstituire grafică (presă de popularizare științifică, *autor necunoscut/neidentificabil*): „Pilonii centrali ai templului de la Göbekli Tepe, așezați în incinte circulare, ar fi încadrat răsăritul Stelei Căinelui, Sirius, în momente diferite”. E ilustrarea ipotezei lui Giulio Magli (vezi *Context* mai sus): fiecare incintă ar fi fost construită pentru răsăritul lui Sirius din epoca ei, pe măsură ce precesia îi muta punctul de răsărit. **Doi piloni în centru, cu steaua între ei**: cele două coloane ale templului (Iachin și Boaz, indiciul 64) și poarta dintre ele, cu circa 11.000 de ani înaintea Templului lui Solomon.

Strat astrofizic — Benest & Duvent, „Is Sirius a triple star?” (1995)

Articolul, publicat cu evaluare științifică în *Astronomy and Astrophysics* (299: 621–628), susține că în sistemul Sirius ar exista un al treilea corp mic, **Sirius C**. Acesta ar orbita în jurul lui Sirius A în aproximativ 6 ani. Măsurătorile ulterioare au exclus însă un astfel de corp la masa propusă.

Pagina	Temă	Ce spun autorii
621	Istoric	Neregularități în mișcarea lui Sirius B sunt semnalate din 1894. În anii 1920 a fost văzută de vreo 20 de ori o stea slabă (magnitudinea ~12) lângă Sirius, dar observatorii înșiși se îndoiau că e reală. Autorii amintesc și dezbaterile despre „Sirius roșu” ca posibil indiciu al unui al treilea corp.
622–624	Analiza orbitei	Din abaterile observate față de orbita calculată (observații din 1862 până în 1979) reiese o perturbație cu perioada de aproximativ 6,3 ani și amplitudinea de 0,055". Aceeași perioadă (6–6,4 ani) apare și la Zagar (1932), Volet (1932) și Walbaum & Duvent (1983).
625–627	Simulări	Corpul ar avea cel mult 0,05 mase solare (o pitică roșie M5–M9 sau o pitică brună). Orbite stabile de ~6 ani există doar în jurul lui Sirius A; în jurul lui Sirius B, orbitele mai lungi de ~4 ani sunt instabile.
627	Propunere	Sirius C ar trebui căutat la 2–3" de Sirius A, mai ales în infraroșu (banda K), cu optică adaptivă și coronografe.

Evaluare după metodă:

- **Tip:** observație (astrometrie pe peste un secol) plus simulare numerică. E cel mai solid tip de sursă din dosar până acum.
- **Independență:** cele patru determinări ale perioadei de ~6 ani folosesc metode diferite, dar în bună parte **aceleași observații istorice**. Sunt deci mai puțin independente decât par.
- **Ce s-a întâmplat ulterior** (din bibliografia cercetării Claude Science): Kuchner & Brown (2000) n-au găsit companioni slabi lângă Sirius. Bond et al. (2017), cu imagini Hubble și peste 2.300 de măsurători istorice, exclud corpuri care orbitează oricare dintre stele până la 15–25 de mase joviene. Pragul de 0,05 mase solare propus în 1995 înseamnă aproximativ 52 de mase joviene, așa că **Sirius C, în forma propusă, e exclus**. Mai rămâne loc doar pentru corpuri de masă planetară.
- **Exoteric și ezoteric:** articolul nu are dimensiune simbolică.

Ce aduce pentru dosar.

- **Pentru întrebarea centrală:** Sirius C ar fi fost un corp *din interiorul* sistemului Sirius, cu perioada de 6 ani. Nu are legătură cu un punct atractor comun cu Soarele și nici cu precesia.

- **Pistă de verificat (ecou):** literatura populară despre dogoni invocă des acest articol ca „confirmare științifică” a unei a treia stele din tradiția lor. Articolul însă **nu-i menționează pe dogoni**. Dacă alți autori din colecția ta îl citează astfel, va fi un caz clar de ecou de verificat.

Verificare (calcul Claude Science)

Calculul pornește de la semnalul raportat și deduce masa lui Sirius C. Rezultatul confirmă excluderea, cu o precizare de parametri.

Mărime	Valoare
Masa totală Sirius A+B din legea a III-a a lui Kepler ($a = 19,77$ UA, $P = 50,13$ ani)	3,07 mase solare
Limita superioară Bond et al. (2017) pentru un al treilea corp	0,024 mase solare (~25 de mase joviene)
Masa maximă propusă de Benest & Duvent	0,05 mase solare, de 2,1 ori peste limită
Masa dedusă din semnalul de 6,05 ani și 0,093"	~0,12 mase solare
Masa dedusă din semnalul final de 6,3 ani și 0,055" (recalculat aici)	~0,07 mase solare, de ~3 ori peste limită
Masa de care ar avea nevoie Sirius C ca să conducă orbita Soarelui	~10.820 mase solare, de ~450.000 de ori peste limită

Precizare. Calculul Claude Science folosește prima estimare din articol (6,05 ani, 0,093", preluată din Walbaum & Duvent 1983). Rezultatul final al articolului din 1995 este însă 6,3 ani și 0,055". Am refăcut calculul cu valorile finale, cu o aproximare simplă pentru orbita în jurul lui Sirius A: masa dedusă scade la aproximativ 0,07 mase solare. Concluzia rămâne aceeași: orice variantă a semnalului cere un corp de 2-5 ori mai masiv decât permite astrometria Hubble.

I. Egipt — cronologia sothică în literatura germană (Krauss)

Rolf Krauss a mutat dezbaterea de la datele sothice la cele **lunare**, iar datele lui au ieșit cu câteva decenii mai târzii decât cronologia clasică. Radiocarbonul din 2010 confirmă în mare cadrul, dar înclină ușor spre variantele mai timpurii.

An	Lucrare	Contribuție
1950	R. A. Parker	Propune 1872 î.Hr. pentru răsăritul heliacal al lui Sirius din anul 7 al lui Senusret III (papyrusul de la Illahun). A devenit data-cheie a Regatului Mijlociu.
1981	Krauss, „ <i>Sothis, Elephantine und die altägyptische Chronologie</i> ”, <i>Göttinger Miszellen</i> 50: 71–80	Pune problema locului din care a fost observat răsăritul lui Sirius. Titlul indică Elephantine, în sudul Egiptului.
1985	Krauss, <i>Sothis- und Monddaten</i>	Studiu de bază al cronologiei astronomice și tehnice. Consideră data lui Parker de nesusținut, pentru că datele lunare de la Illahun au fost atribuite greșit.
2006	Hornung, Krauss, Warburton (eds.), <i>Ancient Egyptian Chronology</i>	Manualul de referință în engleză, de la mileniul IV până la epoca elenistică, inclusiv analele, listele regale și datele C14.
2010	Bronk Ramsey et al., <i>Science</i>	Model bayesian din 188 de date radiocarbon. Testează independent cronologiile bazate pe Sothis și pe Lună.

Datele lui Krauss, după Wiener:

- anul 7 al lui Senusret III: 1831–1830 î.Hr. (Parker: 1872), deci cu aproximativ 40 de ani mai târziu;
- sfârșitul Dinastiei a XII-a: 1760–1759 î.Hr.;
- urcarea pe tron a lui Thutmose III: 1479 î.Hr., numit de Wiener cel mai vechi an exact al oricărei civilizații;
- urcarea pe tron a lui Ahmose: în jur de 1539 î.Hr.;
- invazia lui Șeșonq (Shishak): 926/925 î.Hr., susținută independent de datele lunare.

Ce a arătat radiocarbonul (2010):

Reper	Radiocarbon, interval de 95%	Cronologii istorice
Urcarea pe tron a lui Ahmose	1570–1544 î.Hr.	Shaw 1550; Krauss ~1539
Urcarea pe tron a lui Djoser	2691–2625 î.Hr.	Shaw 2667; Hornung et al. 2592
Mentuhotep II	2064–2019 î.Hr.	Varianța timpurie favorizată, dar nu decisiv față de una cu ~40 de ani mai târzie

Studiul din *Science* precizează că cronologia convențională a Regatului Mijlociu se sprijină în mare parte pe un singur răsărit heliacal al lui Sirius. Interpretarea lui depinde de locul de observație presupus.

Ce înseamnă pentru cercetare. Krauss este exemplul modern al sensului 3 (Sirius ca ceas calendaristic). Faptul că o singură observație a lui Sirius poate deplasa cu 40 de ani o dinastie întreagă arată cât de central a fost Sirius în calendarul egiptean. Arată și de ce cercetarea actuală tratează datele sothice ca o constrângere printre altele, nu ca fundament.

De verificat: argumentul lui Krauss pentru Elephantine e luat aici din titlul articolului din 1981, nu din text. Capitolele exacte din manualul din 2006 n-au fost accesibile online.

II. Tradiția masonică — Pike, Morals and Dogma (1871): Steaua Strălucitoare = Sirius

Pike este sursa directă a legăturii masonice cu Sirius, dar o tratează **istoric și calendaristic**, nu cosmologic. Pentru el, Steaua Strălucitoare a lojei a reprezentat *la origine* pe Sirius, apoi și-a schimbat sensul de mai multe ori. Nicăieri nu spune că masoneria provine de pe Sirius.

Paginile sunt cele ale PDF-ului atașat (fără paginatie tipărită); gradul indică locul în carte.

PDF	Grad	Ce spune Pike
12	1 ^o Ucenic	Steaua Strălucitoare ca Providență divină sau ca steaua magilor e o interpretare „comparativ modernă”. „Originally it represented SIRIUS, or the Dog-star, the forerunner of the inundation of the Nile.” Apoi a devenit Horus, Hermes, pentalfa magilor și emblemă a Libertății.
12-13	1 ^o Ucenic	Vechile lecturi engleze o legau de Soare și de Prudență (prevedere), de unde Ochiul Atotvăzător, emblemă a lui Osiris. Frații francezi pun litera Yod în centrul ei.
250	24 ^o Prinț al Tabernacolului	În mitul lui Osiris, Anubis, câinele care o ajută pe Isis, „was Sirius or the Dog-Star”, sfetnic al lui Osiris și inventator al limbajului, astronomiei și legilor.
299-325	25 ^o Cavaler al Șarpelui de Aramă	Lecție de astronomie: răsăritul heliacal al lui Sirius preceda revărsarea Nilului și de aceea „it was deemed to cause it”. Urmează explicația perioadei sothice de 1461 de ani și legătura Sirius - Leu în cultul Nilului.
393	28 ^o Cavaler al Soarelui	În mitul persan, Ormuzd face din Sirius santinela stelelor.

Ce reiese pentru cercetare:

- **Pike ține de sensul 3 (calendaristic, cultic).** Explicația lui pentru cultul lui Sirius e raționalistă: oamenii au confundat semnul (răsăritul stelei) cu cauza (inundația). E aproape poziția istoriei moderne a astronomiei.
- **Legătura masonerie - Sirius e simbolică, nu doctrinară.** Steaua e un simbol care și-a schimbat sensul: Sirius, Horus, Hermes, pentalfa, Libertatea.
- **Lanțul de transmitere devine mai clar:** Sothis egiptean → Pike (1871: Steaua Strălucitoare a fost Sirius) → Blavatsky (1888) → Bailey (1922-1951: Loja de pe Sirius, Sirius sursă a minții și a iubirii). Ideea că masoneria *reflectă* o Lojă de pe Sirius e un adaos al epocii Bailey, nu al lui Pike.
- **Nu există teză binară** nici la Pike: Sirius e o stea-ceas pentru Nil, nu un companion al Soarelui.

III.0 Teosofie — Blavatsky, Isis Unveiled (1877) și The Secret Doctrine (1888)

Blavatsky scrie puțin despre Sirius, dar fixează trei lucruri pe care Bailey le va dezvolta: legătura lui Sirius cu Egiptul și cu un „mare instructor” al omenirii, cadrul ciclurilor cosmice (yuga, anul sideral de peste 25.000 de ani) și ideea unui **punct central** în Pleiade, preluată explicit de la astronomul Mädler. Nu leagă însă Sirius nici de precesie, nici de o orbită a Soarelui.

Sursa	Temă	Ce spune textul	Verificat
SD II, 374	Sirius și Isis	Isis spune că „răsare în constelația câinelui”. „Sirius was called the dog-star. It was the star of Mercury or Budha”, numit marele instructor al omenirii.	text primar
SD II, 356-357	Anul sideral	Cercurile anului sideral sau tropic erau numite „Șerpi”. Opt ani siderali înseamnă „peste 200.000 de ani solari”, deci un an sideral de peste 25.000 de ani; întregul Zodiac e parcurs în „25.000 (și ceva) de ani”.	text primar
SD II, 368	Înclinarea axei	Polii Pământului și ai eclipticii ar fi coincis cândva.	text primar
SD II, 66-70	Cronologia brahmanilor	Kali Yuga: 432.000 de ani; Maha-Yuga: 4.320.000; o zi a lui Brahma: 4,32 miliarde. Kali Yuga a început cu 4.989 de ani înainte de 1887, adică în 3102 î.Hr. Intervalele (sandhi) însumează 25.920.000 de ani.	text primar
SD II, 549	Ursa Mare și yuga	Cei șapte Rishi (Ursa Mare) sunt legați în India de revoluțiile yuga și de actuala Kali Yuga.	prin sursă secundară
SD II, 551	Punctul central	Pleiadele, „mai ales Alcyone”, sunt considerate „chiar în astronomie” punctul central în jurul căruia se rotește universul stelelor fixe. Blavatsky îl numește pe Mädler ca sursă. Nu spune că Soarele orbitează Alcyone.	text primar
SD I, 131	Inelul „Pass-Not”	Inelul nu e un loc și nu se poate măsura în distanțe.	prin sursă secundară
<i>Theosophical Glossary</i> (1892), 300	Sirius-Sothis	Steaua venerată în Egipt și respectată de ocultişti. Sirius-Sothis apare în legătură cu toate religiile antichității, dar Blavatsky respinge ideea lui Dufeu că toate ar deriva din Sirius.	prin sursă secundară
Articolul „The History of a Planet”	Mercur	Mercur e „dublul lui Sirius în sistemul nostru solar”.	prin sursă secundară
<i>Isis Unveiled</i> (1877)	—	Încă necăutat: textul online disponibil era trunchiat.	de completat

Evaluare după metodă:

- **Tip:** doctrină construită ca sinteză: mitologie egipteană, cronologie indiană și astronomia secolului XIX, puse laolaltă.
- **Exoteric și ezoteric:** Blavatsky face ea însăși distincția. Cultul egiptean al lui Sothis e latura publică; „respectul ocultiştilor” și legătura cu inelul „Pass-Not” sunt latura

ascunsă, pe care o lasă intenționat neexplicată.

- **Independență:** identificarea Anubis = Sirius apare și la Pike (1871), cu 17 ani înainte. Amândoi par să se sprijine pe mitografi mai vechi (Plutarh, Dupuis), deci e probabil o sursă comună, nu o confirmare independentă. Pistă de verificat.
- **Ecou numeric de examinat:** suma intervalelor yuga, 25.920.000, e de 1.000 de ori cifra rotunjită a precesiei (25.920 de ani). Aritmetic, $25.920 = 432 \times 60$, iar 432 e unitatea de bază a sistemului yuga. Blavatsky nu face legătura. Coincidența merită urmărită ca structură numerică comună, nu ca dovadă.

Ce aduce pentru întrebarea centrală: veriga lipsă dintre astronomie și Bailey. Ideea unui „soare central” are o origine științifică: în 1846 astronomul Johann Heinrich Mädler a propus că Alcyone, din Pleiade, ar fi centrul de rotație al galaxiei. Ipoteza a fost abandonată ulterior (centrul galactic se află în Săgetătorul). Blavatsky o preia în 1888, explicit, în cadru ezoteric. Bailey vorbește în 1922 despre un „soare spiritual central”, în jurul căruia se rotesc Soarele și Sirius. Lanțul probabil este **Mädler (astronomie, 1846) → Blavatsky (1888) → Bailey (1922)**. După criteriul de datare din metodă, aici sensul „ezoteric” al centrului e mai **tânăr** decât ipoteza științifică din care pare să provină.

III.1 Teosofie — Bailey, A Treatise on Cosmic Fire (1925): pasajele despre Sirius

În *Cosmic Fire*, Sirius are trei roluri: sursă a minții (manas), pol al unui triunghi cosmic și destinație a unei căi de evoluție. Pasajele verificate în textul online sunt următoarele, ordonate după pagină.

Pagina	Temă	Ce spune textul
347	Sursa minții	„Soarele Sirius” este numit explicit sursa minții logoice (<i>logoic manas</i>). Un tabel de pe aceeași pagină îl trece pe Sirius drept sursă pentru Logosul sistemului solar. Contextul: a doua metodă de individualizare, prin care focul minții vine de la Sirius.
375	Triunghiul cosmic	Sistemul lui Sirius, Pleiadele și sistemul nostru solar formează un triunghi cosmic. Relația Sirius-sistem solar e pusă în paralel cu relația Pleiadelor cu același sistem.
378	Polaritate și influență psihică	Sistemul solar este „polarizat negativ” față de Sirius, care îl influențează psihic în întregime. Influența trece prin cele trei scheme sintetizatoare: Uranus, Neptun și Saturn.
1242	Inițieri cosmice	Cele șapte căi cosmice pregătesc adepții pentru inițieri cosmice, unele dintre ele „pe Soarele Sirius”. Calea a IV-a este numită „Calea spre Sirius”.
1243	Calea a IV-a	Pe ea merg cei care au ajuns la țintă prin devoțiune și activitate, fără să-și fi dezvoltat pe deplin mintea. „Lorzii Compasiunii” sunt mai numeroși decât „Maestrii Înțelepciunii” și trec pe Sirius pentru o stimulare intensă a minții, fiindcă Sirius e sursa din care emană manas. Acolo misticul devine o scânteie de electricitate mahatică.

Pe pagina 1243 apare și expresia „limbajul mistic al Lojii Maestrilor”, singurul vocabular de lojă din pasajele verificate. Masoneria nu e menționată în aceste pagini.

III.2 Bailey: ce înseamnă „Sirius ca al doilea Soare” (1922 față de 1925)

La Bailey, Sirius este un Soare **superior** Soarelui nostru, nu un al doilea Soare alături de el. Relația e ierarhică și energetică, nu orbitală.

- **Ierarhie, nu orbită.** Sistemul solar e „polarizat negativ” față de Sirius (p. 378), adică primește, iar Sirius transmite. Nicăieri în pasajele verificate Soarele nu se rotește în jurul lui Sirius.
- **Sursa minții.** Sirius e sursa minții logoice (p. 347) și sursa din care emană manas (p. 1243). Formula din 1922 („energia gândirii ajunge prin Sirius”) devine în 1925 o doctrină sistematică.
- **Triunghiul Sirius - Pleiade - Soare** (p. 375). În 1922, a treia sursă era Ursa Mare. Combinația celor trei apare abia mai târziu, în *Esoteric Astrology*.
- **Destinație.** Calea a IV-a duce spre Sirius (p. 1242-1243), ca în *Initiation, Human and Solar*. În 1925 apare un detaliu nou: pe Sirius ajung în primul rând cei care au evoluat prin inimă, nu prin minte, ca să primească acolo stimularea mentală care le lipsește.

Temă	Initiation, Human and Solar (1922)	Cosmic Fire (1925)
Rolul lui Sirius	Transmițător al minții cosmice către sistemul solar	Sursă a minții logoice; sistemul solar polarizat negativ față de el
Constelații asociate	Pleiade, Ursa Mare	Triunghi Sirius - Pleiade - sistem solar
Calea spre Sirius	Calea a IV-a, a celor mai mulți eliberați	Calea a IV-a, mai ales a „Lorzilor Compasiunii”
Mișcare	Soarele și Sirius se rotesc în jurul unui centru cosmic comun	Fără afirmații orbitale în pasajele verificate
Loja	„Frăția de pe Sirius” cu Loje pe planete	Doar „Loja Maeștrilor” (p. 1243)

III.3 Bailey, Esoteric Astrology (1951): Sirius ca „ochiul Fiului”

În *Esoteric Astrology*, Sirius își schimbă rolul: din sursă a minții (1925) devine sursă a **iubirii-înțelepciunii**, legat de Ierarhie. Triunghiul se încheie acum cu Ursa Mare, Pleiadele și Sirius, distribuite pe o schemă trinitară Tată – Mamă – Fiu.

Pagina	Temă	Ce spune textul
~415	Cele trei constelații majore	Sirius e numit printre cele trei constelații majore care acționează asupra sistemului solar (marcajul de pagină lipsește în textul online).
416	Loja de pe Sirius	Marea Lojă Albă de pe Sirius se reflectă în Ierarhia planetară. Energiile lui Sirius sunt legate de aspectul iubire-înțelepciune, adică de sufletul Logosului solar.
417	Triunghiul Sirius – Leu – Jupiter	Al treilea triunghi leagă Sirius, constelația Leului și Jupiter, cu Ierarhia ca punct de descărcare.
419	Cele trei surse cosmice	Ursa Mare, Pleiadele și „soarele Sirius” sunt sursele marilor triunghiuri cosmice care afectează sistemul solar.
421	Lanț de transmitere	Într-un tabel, energia lui Sirius trece prin Pești și Uranus spre „inima planetară” și centrul inimii discipolului. Tabelul e trunchiat în textul online.
430	Trinitatea ochilor	Ursa Mare e „ochiul Tatălui”, Sirius „ochiul Fiului”, Pleiadele „ochiul Mamei”.
431–432	Stanțe	Lumina lui Sirius străbate „ochiul Fiului” și, trecând prin Pești, ridică „peștii” în sfera lui Uranus.
433	Mesagerul	Mesagerul (Mercur) se oprește pe Sirius, „soarele unde strălucește lumina iubirii”, înainte de a ajunge pe Pământ. Identificarea cu Sirius e adăugată explicit în paranteză de Bailey.

Ce se schimbă față de 1922 și 1925:

Temă	1922 (Initiation)	1925 (Cosmic Fire)	1951 (Esoteric Astrology)
Ce transmite Sirius	Mintea cosmică	Mintea logică (manas)	Iubire-înțelepciune
Partenerii lui Sirius	Pleiade, Ursa Mare (separat)	Pleiade + sistemul solar	Ursa Mare + Pleiade (trinitate)
Loja	Frăția de pe Sirius	Loja Maeștrilor	Marea Lojă Albă de pe Sirius, reflectată în Ierarhie
Simbol	„Soarele Sirius”	„Soarele Sirius”	„Ochiul Fiului”, „lumina iubirii”

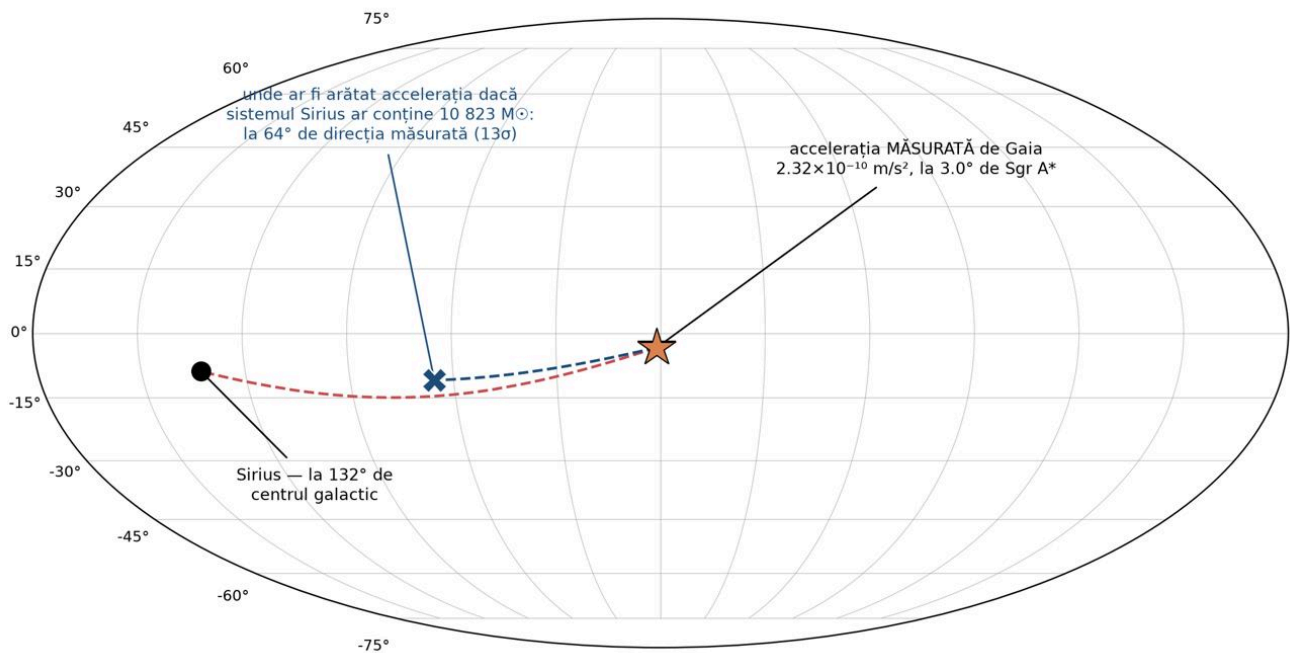
Schimbarea de la minte la iubire e cea mai importantă constatare a acestei secțiuni. Ea arată că doctrina lui Bailey despre Sirius nu e fixă, ci se reorganizează de la o carte la alta. Asocierea Sirius – Leu – „Fiu” leagă din nou simbolismul de tema solară, dar ca soare spiritual, nu fizic.

Nici în aceste pagini nu apare masoneria. Lipsește și o afirmație explicită de tip Ursa Mare = Voință, Pleiade = Inteligență; ea poate fi în paginile netrunchiate și rămâne de verificat.

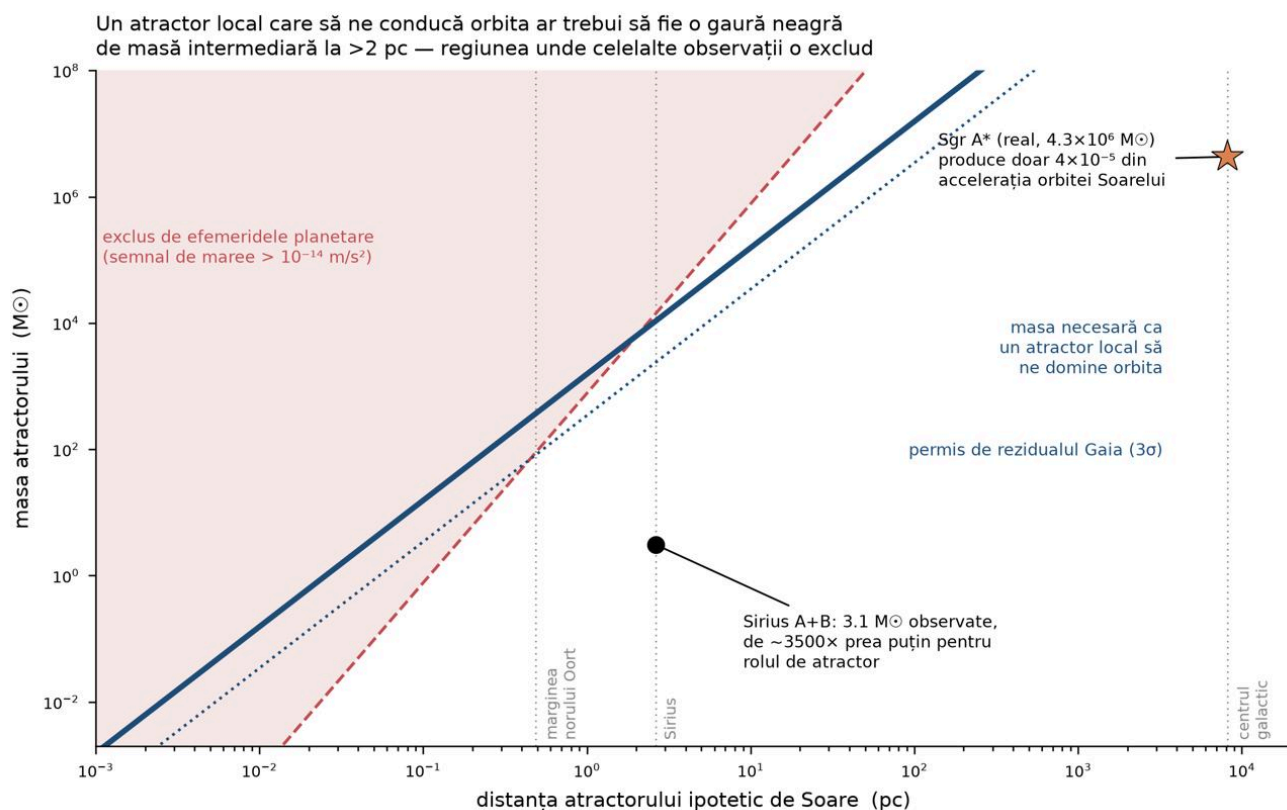
IV. Test fizic: există un atractor comun Soare - Sirius?

Datele actuale nu indică un atractor fizic în apropiere. Satelitul Gaia a măsurat direct accelerația cu care sistemul solar „cade” în galaxie, iar ea arată spre **centrul galactic**, la 3° de gaura neagră Sgr A*. Sirius se află la 132° de acea direcție. Un atractor apropiat care să ne conducă orbita ar trebui să aibă mii de mase solare și ar fi deviat vizibil această direcție.

Direcția măsurată a căderii noastre libere arată spre centrul galactic, nu spre Sirius

Verificare (calcul Claude Science)	Valoare
Accelerația Soarelui măsurată de Gaia EDR3 (Klioner et al. 2021)	$2,32 \times 10^{-10} \text{ m/s}^2$ ($\pm 0,16$), la 3,0° de Sgr A*
Accelerația așteptată din rotația galaxiei	$2,17 \times 10^{-10} \text{ m/s}^2$, în acord cu măsurătoarea
Perioada orbitei Soarelui în jurul centrului galactic	aproximativ 215 milioane de ani
Masa necesară, la distanța lui Sirius, pentru a domina orbita Soarelui	10.823 mase solare
Masa observată a sistemului Sirius A+B	3,07 mase solare, de ~3.500 de ori prea puțin
Abaterea direcției accelerației, dacă Sirius ar avea masa necesară	66° (13σ), exclusă de măsurătoare
Perioada orbitei Sirius A-B, dacă sistemul ar avea masa necesară	0,84 ani (observat: 50,13 ani)
Masa maximă suplimentară permisă de Gaia la distanța lui Sirius (3σ)	2.394 mase solare, tot insuficient pentru dominanță
Distanța sub care efemeridele planetare exclud un atractor dominant	aproximativ 2 parseci

Cum se citește al doilea grafic. Linia albastră arată ce masă i-ar trebui unui atractor, la o anumită distanță, ca să conducă orbita Soarelui. Sub 2 parseci, un astfel de corp ar perturba planetele și ar fi fost deja detectat (zona roșie). Mai departe, ar trebui să fie o gaură neagră de masă intermediară, invizibilă, de mii de mase solare. Sirius (3,1 mase solare) e cu mult sub linie. Chiar Sgr A*, cu 4,3 milioane de mase solare, produce doar 0,004% din accelerația orbitei noastre: ceea ce ne conduce e masa întregii galaxii din interiorul orbitei Soarelui (circa 10^{11} mase solare).

Ce rezultă pentru întrebarea centrală.

- **Punctul în jurul căruia se rotește fizic Soarele există și e măsurat:** centrul galactic, cu o perioadă de circa 215 milioane de ani, nu 26.000.
- **Precesia de ~ 26.000 de ani** e o mișcare a axei Pământului, produsă de Lună și Soare. Nu e o orbită a Soarelui (secțiunea „Întrebarea centrală”).
- **Cu datele actuale, Sirius nu poate fi atractorul fizic**, nici împreună cu un Sirius C ascuns: masa ar trebui să fie de sute de mii de ori peste limita lui Bond et al. (2017).
- **Ce nu poate testa fizica:** un „centru” fără masă, de natură energetică sau simbolică, în sensul lui Bailey, nu lasă urme gravitaționale. Testul exclude doar varianta fizică. Sensul 4 (ezoteric) rămâne de judecat pe alte temeuri: vechimea, independența și coerența surselor.

Întrebarea centrală: punctul atractor și precesia

Până acum, nicio sursă nu dă **împreună** un punct atractor și o durată apropiată de precesie. Bailey vorbește despre un centru comun, dar fără durată. Cruttenden leagă precesia de un companion al Soarelui, dar nu-l numește Sirius. Actualizare: Sri Yukteswar (The Holy Science, 1894) le dă împreună: Soarele se rotește în jurul unei stele-„dublu” în ~24.000 de ani, cauza precesiei, iar ambele se rotesc în jurul unui mare centru, Vishnunabhi; apropierea maximă cade la granița Balanță – Fecioară (vezi Imaginile 17 și 18). Secțiunea se completează cu fiecare sursă nouă.

Sursă	Punctul	Durata	Mecanism	Temei	Tip
Egipt (Sothis)	Fără orbită; Sirius e reper pe cer	1461 de ani (perioada sothică)	Calendar	Observația răsăritului heliacal	Mărturie istorică
Pike (1871)	Fără orbită	1461 de ani (sothică); menționează epoca în care echinocțiul de primăvară era în Taur	Simbol și calendar	Autori antici (Porfir)	Tradiție simbolică
Bailey (1922)	Un centru cosmic în jurul căruia se rotesc sistemul nostru și sistemul lui Sirius; „soarele spiritual central”	Nedată	Ierarhic și energetic, formulat ca rotație	Învățătură primită	Doctrină
Bailey (1925)	Fără afirmații orbitale în paginile verificate; sistemul solar „polarizat negativ” față de Sirius	Nedată	Influență psihică și mentală	Învățătură primită	Doctrină
Bailey (1951)	Triunghiul Ursa Mare – Sirius – Pleiade	Nedată	Energetic	Învățătură primită	Doctrină
Cruttenden & Dayes (2002)	Un companion nenumit al Soarelui; identificat cu Sirius doar ulterior, în surse fără evaluare științifică	Ciclul precesiei	Orbită binară fizică	Reinterpretarea precesiei	Ipoteză

Sursă	Punctul	Durata	Mecanism	Temei	Tip
Astronomia actuală	Fără punct comun Soare – Sirius (Sirius nu e legat gravitațional de Soare)	Precesia: aproximativ 25.770 de ani	Atracția Lunii și a Soarelui asupra umflăturii ecuatoriale a Pământului	Măsurători	Observație
Collins & Hale / Magli (2013)	Fără orbită; Sirius dispare și reapare la latitudinea Anatoliei	Ciclul precesiei (~26.000 de ani); Sirius invizibil la 37° N circa 15.000-9235 î.Hr. (verificat)	Precesia schimbă vizibilitatea stelei	Calcul astronomic (Stellarium, tabele de extincție)	Observație calculată + ipoteză
Test Gaia (Claude Science, secțiunea IV)	Centrul galactic (la 3° de Sgr A*); Sirius exclus ca atractor	~215 milioane de ani (orbita galactică a Soarelui)	Gravitația masei galactice din interiorul orbitei Soarelui	Accelerația măsurată direct de Gaia EDR3	Observație
Blavatsky (1888), după Mädler (1846)	Pleiadele, „mai ales Alcyone”, centru al universului stelelor fixe; fără orbită Soare–Sirius	An sideral de peste 25.000 de ani; sandhi yuga 25.920.000	„Suflarea divină, MIȘCAREA”, emisă din punctul central	Ipoteza astronomică a lui Mädler, citată explicit	Doctrină pe bază de ipoteză științifică depășită
Periheliul Pământului – Sirius (observația autorului, Imaginea 5)	Axa orbitei Pământului îndreptată spre Sirius (la ~1°) în epoca noastră	Periheliul se rotește față de stele în ~112.000 de ani; față de anotimpuri, ciclul climatic de ~21.000-23.000 de ani	Geometria orbitei (alinieri, nu atracție)	Elemente orbitale și coordonatele lui Sirius	Observație

Concluzie provizorie. Legătura directă „Sirius – precesie – 26.000 de ani” apare abia la capătul lanțului (după 2002). Cea mai apropiată formă ezoterică este centrul cosmic comun al lui Bailey (1922), dar fără durată și fără mecanism fizic.

Actualizare după testul Gaia (secțiunea IV). Pentru varianta fizică a întrebării, datele de azi indică: Soarele orbitează centrul galactic în circa 215 milioane de ani, iar un atractor apropiat, inclusiv Sirius, e exclus de măsurători. Legăturile verificabile de până acum dintre Sirius și ciclul de ~26.000 de ani sunt **observaționale**: precesia îl face pe Sirius să dispară și să reapară de la anumite latitudini (Göbekli Tepe) și îi mută data răsăritului heliacal (Egipt). Rămân deschise întrebările istorice, simbolice și spirituale, între care: cine a transformat această legătură de vizibilitate într-o idee de orbită comună, și când?

De păstrat în textul final: Marele An ca spirală. Într-un ciclu al precesiei (~25.770 de ani), Soarele parcurge ~20 de ani-lumină în jurul centrului galactic și ~1,7 față de stelele vecine; poziția relativă Soare – Sirius se schimbă cu ~1,5 ani-lumină, iar Sirius se mută pe cer cu ~10°. Bucla precesiei nu se închide: devine spirală. Ordinul de mărime coincide cu „1 an-lumină” din tradiție (indiciul 13). Detalii și calcul în secțiunea VI, la Imaginea 86.

Sursă nouă: „The Science of Sirius Mythology & Our Two Sun Solar System” ([The Human Origin Project](#), fără autor individual; pe aceeași linie cu Cruttenden și Binary Research Institute).

- **Teza:** Soarele ar avea un partener binar, cel mai probabil Sirius; calendarele vechi și miturile lui Sirius ar păstra urma acestui fapt. Precesia (~24.000 de ani) ar fi produsă de mișcarea întregului sistem solar în jurul partenerului, nu de atracția Lunii și a Soarelui asupra Pământului.
- **Argumentul-cheie:** Sirius Research Group a urmărit poziția lui Sirius din 1988 și afirmă că „**Sirius nu precesionează**” ca restul stelelor, așa cum ar fi de așteptat de la un partener.
- **Calendarele** (egiptean, grec, maya, hindus, chinez, dogon) ar fi fost ancorate în răsăritul heliac al lui Sirius.

Verificare.

- Precesia este o mișcare a axei Pământului, deci schimbă coordonatele **tuturor** stelelor la fel; o stea nu poate „nu precesiona”. Ce variază de la stea la stea e mișcarea proprie: Sirius are una mare (~1,3” pe an), iar datele Gaia arată că Soarele și Sirius nu sunt legați gravitațional (secțiunea IV).
- **Un fapt real în spatele argumentului.** „Anul Sothic” (intervalul dintre două răsărituri heliace ale lui Sirius) a fost, în Egiptul antic, aproape exact **365,25 de zile**, adică anul iulian, mai lung decât anul tropic (365,2422 de zile). Coincidența vine din poziția lui Sirius pe cer (declinație sudică) și din felul în care precesia îi mută data răsăritului. De aceea Sirius părea „fixă” în calendar și a putut marca un ciclu de 1.460 de ani (ciclul Sothic, secțiunea I). Acest fapt observațional poate explica impresia că Sirius „nu se mișcă” cu restul cerului.
- Alte cifre din articol sunt imprecise (Sirius A e de ~2 ori mai masivă decât Soarele, nu „cu 71% mai mare”; ciclul de 1.460 este în ani, nu în zile).

Varianta autorului: „Știința mitologiei lui Sirius - Soarele nopții” ([Zodiac12.ro](#), [ABSirius](#)). Rezumat în 10 secțiuni al documentarului din aceeași familie (video YouTube încorporat), cu două infografice. Idei proprii de reținut:

- **Trei niveluri de cunoaștere** în tradițiile misterice: **popular** (Soarele), **preoțesc** (Soarele ca „canal”) și **ocult** (Sirius). Pentru egipteni, Sirius „era totul”, iar Soarele doar „fațada vizibilă”. E distincția exoteric - ezoteric din Metodă și imaginea „soarelui din spatele Soarelui” (indiciul 59).
- **Conștiința și distanța:** apropierea maximă Soare - Sirius = 100% (Vârsta de Aur), apoi 75% (Argint), 50% (Bronz), 25% (Fier, depărtarea maximă). Exact schema lui Yukteswar (indiciul 39), cu Sirius în locul „dublului”; Evul Mediu (~500-1500 d.Hr.) e „vârful întunericii” (Kali Yuga la ~500 d.Hr.).
- **Giza ca ceas precesional:** π , cercul de ~26.000 de ani, cele 12 semne, alinieri cu Orion și Sirius; Sfinxul ca Leu, axa Leu - Vărsător, **începutul Erei Leului ~10.950 î.Hr.** (indiciul 79).

- Reperele de timp ale articolului (~10.950 î.Hr., ~2300 î.Hr., ~2012 d.Hr.) sunt cele ale roții Zodiac12 (Imaginea 1).

Verificarea de mai sus se aplică și aici: orbita Soare – Sirius de 24.000 de ani nu e susținută de date. Valoarea articolului stă în sinteză: **Sirius ca nivel ocult al cultului solar și ciclul conștiinței legat de apropiere**, idei care leagă într-o singură imagine Egiptul, Yukteswar, Bailey și Ceasul Cosmic.

Sirius în *Hamlet's Mill*: „Când Sirius a căzut, Marele Pan a murit”

Sursa. Giorgio de Santillana (istoric al științei, MIT) și Hertha von Dechend (Frankfurt), *Hamlet's Mill: An Essay on Myth and the Frame of Time* (1969), capitolul XXI, „The Great Pan Is Dead”; extrase pe Sirius-Star.ro (după BibliotecaPleyades). Teza cărții: miturile lumii sunt limbajul codificat al unei științe astronomice arhaice, în centrul căreia stă **precesia** („moara” cerului care se rotește și se strică la sfârșit de eră). E una dintre sursele fondatoare ale întregului dosar.

Ce spun autorii despre Sirius.

- **Sirius = „prima stea a cerului și pivotul astronomiei arhaice”** (*the kingpin of archaic astronomy*). După Creuzer, **Pan e Sirius**; Pindar îl numește pe Pan „câinele care își schimbă forma al Marii Zeițe”. Pan, „Totul”, conducătorul dansului și stăpânul „celor trei lumi”, ar fi Sirius ca „conducător al planetelor”.
- **Fixitatea lui Sirius e „un fapt astronomic”, nu o invenție a preoților:** de-a lungul celor ~3.000 de ani ai istoriei egiptene, Sirius răsărea heliac la **20 iulie (iulian), o dată la patru ani**, iar precesia nu o afecta. Este exact faptul observațional notat la sursa precedentă (anul Sothic ≈ anul iulian): Sirius părea mai mult decât o stea printre altele.
- **Hathor, „stăpâna fiecărui circuit al inimii”** (inscripțiile de la Dendera), conduce revoluția unui astru, probabil Sirius („Venus nu poate fi exclusă”): **Femeia care conduce orbita** unei stele.
- **Arcașa Satit își îndreaptă săgeata spre Sirius** pe zodiacul de la Dendera. **Arcul** (stele din Argo și Câinele Mare) e comun Mesopotamiei, Egiptului și Chinei; la babilonieni Sirius e **Săgeata** care „măsoară adâncimea Mării” (indiciul 51).
- **Iștar e numele comun al lui Venus și al lui Sirius.** Seria *MUL.APIN* numește steaua-Arc „Iștar din Elam, fiica lui Enlil”. Când Ghilgameș refuză să se căsătorească cu Iștar, zeița poate fi doar Venus sau Sirius.
- **Iran:** *Yast*-ul al optulea îl laudă pe **Sirius-Tishtrya**, steaua iute ca o săgeată, stăpâna apelor; **ziua a 13-a a fiecărei luni** îi e dedicată.
- **Pliniu:** la răsăritul Stelei Câinelui marea se agită, vinul se mișcă în pivnițe, peștii ies la suprafață.
- **Mande (Africa de Vest):** primul cuvânt al bardului e revelat la răsăritul heliac al lui Sirius, legat de sacrificiul unor gemeni.

Legături cu dosarul.

- **„Marele Pan a murit”** (Plutarh) a fost auzit, după tradiție, sub Tiberiu, adică în vremea lui Hristos, la **trecerea din Era Berbecului în Era Peștilor**. „Când Sirius a căzut, Marele Pan a murit”: căderea lui Sirius marchează sfârșitul unei ere (indiciul 12, „totul se prăbușește” la trecerea dintre ere).
- **Iștar = Sirius**. Leagă direct firul Femeii de Sirius: Iștar cu steaua cu opt raze (Imaginile 21 și 67), fecioară și curtezană (indiciul 34), Femeia peste Leu (indiciul 74). Ipoteza autorului („Fecioara = Sirius”) are aici un sprijin direct în astronomia babiloniană.
- **Hathor conduce circuitul stelei**: Femeia care guvernează orbita, ca Providența care poartă vârstele lumii (Imaginea 46) și Isis-tronul (Imaginea 70).
- **Arcașă și săgeata**: Satit, Artemis și Preoteasa cu arcul (Imaginea 74) îndreaptă arcul spre Sirius-Săgeata.
- **Ziua 13** a lui Tishtrya: numărul 13 (indiciile 28 și 31).
- **Stăpâna apelor**: Sirius și revărsarea Nilului, Tishtrya și ploile, Pliniu și marea; apele și Potopul (indiciul 14).

Numele pierdute ale Câinelui Mare (R. H. Allen)

Sursa. Richard Hinckley Allen, *Star-Names and Their Meanings* (1899), capitolul „Canis Major” (p. 117-131), reprodus pe Sirius-Star.ro (2016). Lucrare clasică de onomastică stelară, cu limite cunoscute (surse nesistematice, astronomie depășită).

Numele lui Sirius, pe culturi.

- **Greacă**: *Seirios* („cel scânteietor, arzător”), ***Prooptēs***, **„Conducătorul”** (Plutarh), *Opōrinos*, „steaua toamnei” (Homer).
- **Egipțeană**: Sothis, **Sopdet** („Cea care strălucește”), Sihor („steaua Nilului”), **Isis-Sothis, Isis-Sati**; legată și de Hathor și Osiris.
- **Babiloniană**: **Kak-shisha**, **„Câinele care conduce”**; Kak-shidi, „Creatorul prosperității”.
- **Persană / sanscrită**: Tishtrya, **Tir**, **„Săgeata”**; constelația: *Mrigavyadha* („Ucigătorul cerbului”), *Lubdhaka* („Vânătorul”), **Sarama**, **cățeaua-paznic a Căii Lactee**.
- **Chineză**: *Tseen Lang*, „Lupul ceresc”; stelele η și κ formează ***Hoo She***, **„Arcul și Săgeata”**.
- **Arabă**: *Al Shi‘ra*; constelația: ***Al Kalb al Jabbar***, **„Câinele Uriașului”** (al lui Orion).
- **Latină**: *Canicula*, ***Janitor Lethaeus***, **„Portarul Infernului”**.

Celelalte stele. β **Mirzam**, „Vestitorul” (care răsare înaintea lui Sirius); δ **Wezen**, „Greutatea”; ε **Adhara**, din *Al ‘Adhārā*, **„Fecioarele”**; η **Aludra**, din *Al ‘Adhrā*,

„**Fecioara**”; γ și μ purtau, la Bayer și Grotius, numele de **Isis**.

Dendera. Pe zodiacul pătrat de la Dendera, Sirius este **o vacă culcată într-o barcă, cu o stea pe cap**, alături de zeița Sothis, de Anuket și de două urcioare cu apă (revărsarea Nilului). Micul templu al lui Isis de la Dendera era orientat spre stea.

Legături cu dosarul.

- **Fecioarele din Câinele Mare.** Două stele ale constelației lui Sirius poartă în arabă numele de „**Fecioara**” și „**Fecioarele**”, iar altele două, la astronomii Renașterii, numele de **Isis**. E un sprijin onomastic direct pentru ipoteza autorului (Fecioara = Sirius) și pentru Iștar = Sirius (indiciul 83).
- **Vaca cu steaua pe cap:** astrul între coarne al lui Isis-Hathor (Imaginea 70) și al zimbrului din stema Moldovei (Imaginea 66); Kamadhenu, vaca dorințelor (Imaginea 71).
- **Conducătorul:** *Prooptēs* și „Câinele care conduce” confirmă rolul de „conducător al planetelor” din *Hamlet's Mill* (indiciul 83).
- **Arcul și Săgeata** apar în numele persan, babilonian și chinez (indiciul 51).
- **Portarul Infernului:** Anubis, păzitorul porților (indiciul 3); heruvimul de la poarta Edenului (Imaginea 22).
- **Câinele Uriașului:** Sirius ca însoțitoare a lui Orion, Uriașul (Isis – Osiris, indiciul 31; Uriașii, indiciul 14).
- **Vestitorul:** Mirzam anunță răsăritul lui Sirius, cum Sirius anunța anul nou și revărsarea Nilului.

Piste de urmărit în sursele următoare:

- ☐ Cine a legat primul Sirius de precesie și de ciclul de aproximativ 26.000 de ani?
- ☐ Ideea unui „soare central” în Pleiade (Alcyone), propusă de astronomul J. H. Mädler în secolul XIX și preluată ulterior în literatura ezoterică: are legătură cu „soarele spiritual central” al lui Bailey?
- ☐ Ce spune Blavatsky despre Sirius, Marele An și yuga? (parțial rezolvat în III.0; rămâne Isis Unveiled)
- ☐ Există surse antice independente (egiptene, indiene, mesopotamiene) care leagă Sirius de un ciclu lung, nu doar de anul calendaristic?

Firul Fecioara - Leul

Fecioara și Leul sunt simboluri centrale ale cercetării. Sursele din dosar arată deja câteva asemănări care se leagă de ipoteza autorului; ele sunt adunate aici ca fir de urmărit, nu ca dovadă.

Ipoteza autorului (intuiție de lucru). Leul este Soarele, Iisus și Era Leului. Fecioara este Era Fecioarei și, posibil, simbolul lui Sirius sau al unei alte stele importante în mecanica cerească și în precesie, ascunsă în spatele unor figuri religioase exoterice: Isis, Lilith, Sfântul Duh, Fecioara Maria, Maria Magdalena. Între erele Fecioarei și Leului s-ar fi petrecut ceva foarte important: Soarele ar fi ieșit de sub influența lui Sirius sau a unui punct atractor, iar punctul de întâlnire maximă ar fi fost între erele Fecioarei și Balanței.

Asemănări găsite până acum în surse:

Simbol	Ce spun sursele	Unde
Fecioara = Isis = Sirius	Isis spune despre sine că „răsare în constelația câinelui”; Sirius-Sothis (zeița Sopdet) era identificată cu Isis. Tot Isis „a dezvăluit misterele grâului”, iar constelația Fecioarei e reprezentată cu spicul de grâu.	Blavatsky, SD II 374; Pike
Leul = Soarele	Anul egiptean începea când Sirius răsărea odată cu intrarea Soarelui în Leu; Leul și Câinele erauenerate ca aducători ai Nilului. În astrologie, Leul e domiciliul Soarelui.	Pike, 25 ^o
Fecioara care conduce Leul	Una (Adevărul) conducând leul, pe moneda din 1839; Sfinxul cu trup de leu.	Imaginea 1
Sirius - Leu - Hierarhie	Triunghiul Sirius - Leu - Jupiter.	Bailey, 1951, p. 417
Fiul și Mamă	Sirius e „ochiul Fiului”, Pleiadele „ochiul Mamei”, Ursa Mare „ochiul Tatălui”.	Bailey, 1951, p. 430

Erele și Sirius pe cer. Cu reperele autorului (Era Berbecului începe în 2012 î.Hr., ere de 2.160 de ani) și cu calculul de vizibilitate făcut pentru Göbekli Tepe (latitudinea 37° N), apare o potrivire notabilă:

Era (repere aproximative)	Ce se întâmplă cu Sirius, văzut de la 37° N	Alte repere ale epocii
Balanța (~14.970-12.810 î.Hr.)	Sirius dispare sub orizont la începutul erei (~15.000 î.Hr.)	—
Fecioara (~12.810-10.650 î.Hr.)	Sirius e invizibil; atinge punctul extrem al ciclului său de precesie (declinația minimă) în jurul anului 12.150 î.Hr., la începutul erei, aproape de granița cu Balanța	Începutul răcirii bruște numite Dryasul Recent (~10.900 î.Hr.), aproape de granița Fecioară - Leu
Leul (~10.650-8.490 î.Hr.)	Sirius reapare pe cer (~9.235 î.Hr.)	Sfârșitul Dryasului Recent (~9.700 î.Hr.); Göbekli Tepe, primele temple monumentale cu reliefuri de animale; ipoteza Sfinxului ca monument al Erei Leului (literatura alternativă)

La nivelul imaginii de ansamblu, potrivirea e izbitoare: punctul extrem al lui Sirius cade la granița Balanță – Fecioară, iar întoarcerea lui pe cer cade în Era Leului, odată cu ieșirea din ultima mare criză climatică și cu începutul arhitecturii sacre. E o legătură de vizibilitate și de ritm, nu una gravitațională. Ea se potrivește totuși cu imaginea unui Soare care „iese de sub” o influență a lui Sirius între Fecioară și Leu. Valorile exacte depind de latitudine; tiparul general e același pentru tot emisferul nordic mediteranean.

Steaua polară la cei doi poli ai ciclului. În fereastra Fecioară – Balanță, steaua polară era Vega; astăzi e Polaris, la capătul opus al cercului precesional, iar Vega revine peste ~12.000 de ani (Imaginea 3). Momentul de apropiere maximă din ipoteza autorului coincide astfel cu „epoca Vegăi”, iar prezentul cu „epoca Polarei”.

Punctul Fecioară – Balanță: ouroborosul și sfârșitul unei umanități

Afirmația ezoterică (surse de identificat). În punctul dintre Era Fecioarei și Era Balanței ar fi existat „1 an-lumină între Sirius și Soare”. Ar fi locul ouroborosului, unde o civilizație umană se încheie și alta începe de la zero, cu Potopul și dispariția Uriașilor, rasa umană anterioară.

Asemănări în surse și în date:

Motiv	Ce găsim	Unde
Sfârșit și reînceput	Sistemul yuga are perioade de trecere (sandhi, „amurg” și „zori”) între vârste; totalul lor e 25.920.000 de ani, de 1.000 de ori cifra precesiei.	Blavatsky, SD II 70
Ciclul-șarpe	Cercurile anului sideral erau numite „Șerpi”, imaginea ouroborosului.	Blavatsky, SD II 356
Uriașii	Un capitol întreg, „Are Giants a Fiction?”, despre rasele umane anterioare; în Geneza, Nefilimii trăiesc înainte de Potop.	Blavatsky, SD II 277; Geneza 6
Distrugerii periodice	Platon (<i>Timaos</i>) vorbește despre distrugerii repetate ale omenirii prin apă și foc; scufundarea Atlantidei e plasată cu circa 9.000 de ani înaintea lui Solon, adică în Era Leului.	Platon, <i>Timaos</i> și <i>Critias</i>
Potop în date geologice	Sfârșitul ultimei glaciațiuni include creșteri bruște ale nivelului mării (zeci de metri în câteva secole) în jurul granițelor Balanță – Fecioară și Fecioară – Leu, apoi oscilația climatică a Dryasului Recent.	Paleoclimatologie (date generale)
Sirius la extrem	Punctul extrem al lui Sirius în ciclul de precesie cade în jurul anului 12.150 î.Hr., aproape de granița Balanță – Fecioară.	Verificare Claude Science

Sensul detaliului. „1 an-lumină” nu e o distanță științifică, ci desemnează **momentul de apropiere maximă**: punctul de tulburare maximă pe Pământ, un cataclism geologic ciclic care revine la 24.000–26.000 de ani.

Asemănare cu știința climei. Un ritm climatic legat de precesie există și e bine documentat. În teoria ciclurilor lui Milanković, precesia (combinată cu orbita eliptică a Pământului) mută anotimpurile față de periheliu și modifică insolația verii boreale într-un ciclu de aproximativ 19.000–26.000 de ani. Ea contribuie, alături de înclinarea axei și de excentricitate, la ritmul glaciațiunilor. Ultimul maxim al insolației verii în emisfera nordică a avut loc acum circa 11.000 de ani, adică în fereastra Fecioară – Leu, când gheața s-a topit

masiv, nivelul mării a crescut brusc și clima a oscilat violent. Imaginea unui „punct de tulburare maximă” care revine o dată pe ciclul precesiei are deci un corespondent fizic real: nu prin Sirius, ci prin geometria orbitei Pământului, al cărei ritm Sirius îl marchează pe cer.

Sfinxul și apele: „Marile Piramide scufundate la Potop” (Zodiac12.ro). Articolul autorului ([link](#), după Ivan Petricevic, Curiosmos, 2019) adună argumentele pentru o scufundare a platoului Giza:

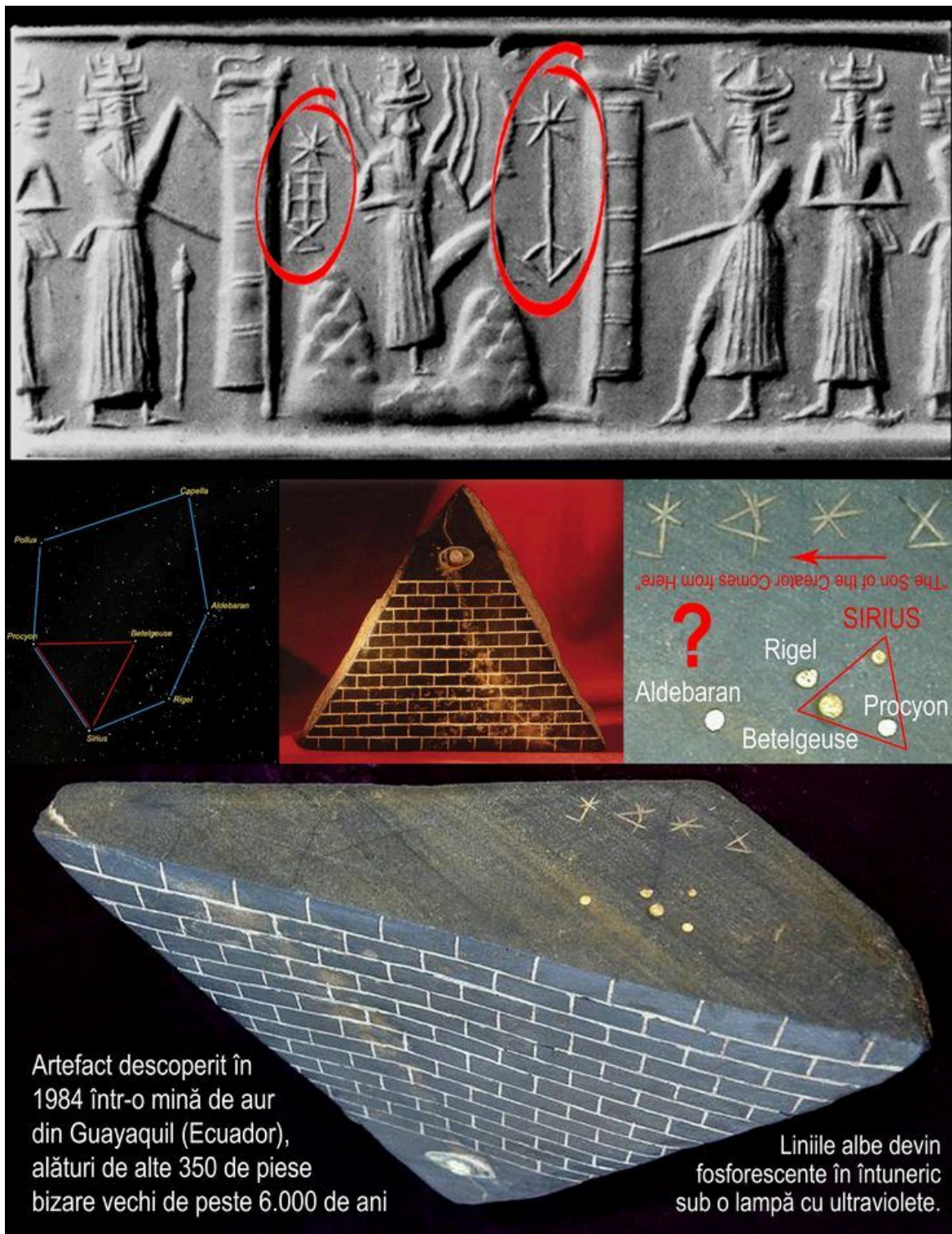
- **Eroziunea Sfinxului.** Geologul Robert Schoch (anii 1990) a văzut pe incinta Sfinxului o eroziune verticală, rotunjită, produsă de ploi și scurgeri de apă, nu de vânt, și a propus o datare de **7000-5000 î.Hr.** (perioada umedă a Africii de Nord), față de datarea oficială (~2500 î.Hr., Khafre).
- **Fosila de echinoderm** găsită de Sherif El Morsi și Antoine Gigal pe un bloc al templului lui Menkaure, aparent depusă după finisare (o apă la ~75 m peste nivelul actual), plus margini rotunjite, benzi interpretate ca linii de maree și decolorări la baza Marii Piramide.
- **Contraargumente** (incluse de autor): calcarul eocen de la Giza conține fosile marine; eroziunea poate avea alte cauze; nu există straturi de sedimente marine; platoul e la 60-80 m deasupra mării. Concluzia autorului: „Adevărul rămâne deschis investigației”.

Legătura cu dosarul. Sfinxul, cu trup de **leu** (și, în unele lecturi, cu chip inițial de femeie sau de leu), privește spre răsăritul echinocțial. Robert Bauval și Graham Hancock (*Keeper of Genesis*, 1996) au propus că a fost orientat spre constelația **Leului**, care răsărea la echinocțiu în **Era Leului (~10.500 î.Hr.)**: aceeași fereastră ca epoca Vegei, extremul lui Sirius, Satya Yuga (indiciul 39) și sfârșitul glaciațiunii, cu ridicarea mărilor (indiciul 14). Un Sfinx mai vechi, erodat de ape, ar fi martorul **trecerii Fecioară - Leu** și al mării ape care o încheie. Ipotezele lui Schoch și Bauval-Hancock sunt respinse de egiptologia oficială; le păstrăm conform principiului dosarului.

„Istoria ascunsă a rasei umane” (Zodiac12.ro). Articolul autorului ([link](#)) prezintă cercetările lui **Klaus Dona** (Austria; conferința și documentarul *The Hidden History of the Human Race*), colecționar de artefacte controversate, nu arheolog academic. Teza: civilizația e mult mai veche decât cei ~5.000-6.000 de ani ai Sumerului și Egiptului; au existat culturi avansate, cu astronomie, geodezie și anatomie, distruse de **potopuri și schimbări de pol**, iar cunoașterea lor a supraviețuit fragmentar în mituri și simboluri. Exemple: pietre gravate cu „ADN în dublu helix”, hărți stelare și configurații planetare; cranii alungite (Peru, Egipt, Europa de Est); hărți anacronice (Piri Reis, cu o Antarctică posibil fără gheață). Autorul notează rezervele: multe piese nu au context arheologic și provin de pe piețe unde falsurile sunt frecvente.

Pentru dosar reținem tema a cincea a lui Dona: **simbolurile ca limbaj codificat** comun (șerpi, spirale, ochi, cruci, stele cu mai multe colțuri, prezente în culturi îndepărtate). E chiar metoda dosarului („Asemănări, nu diferențe”), iar secțiunea VI o ilustrează: șarpele (indiciul 24), ochiul (indiciile 9 și 74), hexagrama (indiciul 36), steaua cu opt raze (indiciul 44). Premisa lui Dona (o cultură-mamă pierdută la un cataclism) este premisa de lucru a dosarului (secțiunea Metodă).

Imaginea 78 — Piramida din Ecuador și sigiliul cu stelele pe stâlpi (montajul autorului).

Ce arată.

- **Sus:** un sigiliu cilindric mesopotamian (akkadian; *de identificat*). Un zeu cu raze răsare dintre munți, **între două stâlpi-porti** ținuti de portari: scena obișnuită a lui **Șamaș (Soarele) ieșind pe poarta cerului**. Autorul a marcat două semne: **o stea deasupra unei scări sau a unei grile** și **o stea în vârful unui toiag cu vârf de săgeată**.

- **Mijloc:** harta **Hexagonului de Iarnă** (Capella, Pollux, Procyon, Sirius, Rigel, Aldebaran), cu **Triunghiul de Iarnă** Sirius – Procyon – Betelgeuse marcat cu roșu, și detaliul piramidei: o grupă de puncte interpretată de autor ca Aldebaran, Rigel, Betelgeuse, Procyon și **Sirius**, cu triunghiul Sirius – Procyon – Betelgeuse. Deasupra, patru semne asemănătoare celor de pe sigiliu și inscripția citită „Fiul Creatorului vine de aici”.
- **Jos: piramida din Ecuador**, descoperită (după Klaus Dona) în 1984 într-o mină de aur lângă Guayaquil (La Maná), cu alte ~350 de piese, „veche de peste 6.000 de ani”: piatră neagră cu șiruri de cărămizi, **un ochi în vârf** și linii albe care devin **fosforescente la lumină ultravioletă**.

Asemănări cu dosarul.

- **Steaua pe toiagul-săgeată.** O stea în vârful unei săgeți e chiar imaginea lui Sirius-**Săgeata** (KAK.SI.SÁ, indiciile 51, 83, 84). Semne asemănătoare pe un sigiliu mesopotamian și pe o piatră din Ecuador ar susține ideea lui Dona a unui limbaj simbolic comun.
- **Soarele ieșind între două stâlpi**, lângă stele: aceeași schemă ca pilonii de la Göbekli Tepe care încadrează răsăritul lui Sirius (Imaginea 64) și coloanele Templului (indiciile 64 și 72).
- **Piramida cu ochi:** Ochiul Atotvăzător pe piramidă, ca pe Marele Sigiliu al SUA și pe roata Zodiac12 (Imaginea 1, indiciul 9).
- **Triunghiul de Iarnă cu Sirius** e baza simulării autorului (Imaginea 15).

Rezerve. Piramida nu are context arheologic publicat; colecția din care provine (atribuită părintelui Carlo Crespi sau găsită la La Maná) e contestată, iar fluorescența și aspectul sugerează pentru mulți o fabricație modernă. Lectura „Fiul Creatorului vine de aici” și identificarea stelelor sunt interpretări. O păstrăm conform principiului dosarului, marcată ca artefact controversat.

„Restaurarea pustiului după apocalipsă” (Zodiac12.ro, 2026). Rezumatul autorului ([link](#)) la prima parte a cursului **„Cosmic Grail Revealed”** al lui **Randall Carlson**. Teza: **legende Graalului sunt alegoria unei catastrofe reale, 536-544 d.Hr., și a refacerii lumii după ea.**

- **Catastrofa:** dendrocronologia arată o prăbușire a creșterii arborilor în Europa și America de Nord; atmosfera acoperită de praf sau fum săptămâni întregi; recolte pierdute, foamete; **Ciuma lui Iustinian (542)**, cu o treime din populația Europei; orașe părăsite. (Știința actuală o leagă de erupții vulcanice, în 536 și ~539-540, poate și de impacturi cometare.)
- **Țara pustie și Graalul:** cavalerii pornesc în căutarea Graalului pentru a restaura lumea; **Graalul = simbolul regenerării după catastrofă.** Romanele Graalului (~1180-1230) apar după încălzirea climei din jurul anului 900 (Perioada Caldă Medievală, 900-1300).
- **Templierii și catedralele:** Ordinul Templului (1118) sapă nouă ani pe locul **Templului lui Solomon**, se întoarce în Franța (1128), iar în 1130 începe arta gotică

(Saint-Denis): ~80 de catedrale mari și ~500 de abații într-o generație, cu bolta ogivală și **geometrie sacră: Vesica Piscis, pentagrama de la Chartres**; vitraliile gotice.

Legături cu dosarul.

- **Catastrofa cade în fundul lui Kali Yuga.** La Yukteswar, punctul cel mai de jos al ciclului e ~**500 d.Hr.** (septembrie 499, după tradiția lui), iar articolul „Știința mitologiei lui Sirius” pune „vârful întunericii” în Evul Mediu timpuriu (indiciile 39 și 82). Criza din 536–544 cade exact în această fereastră: un cataclism la punctul de depărtare maximă, apoi ascensiunea.
- **Cataclism și restaurare** e schema ciclică a dosarului (indiciile 13 și 14): Potopul și noul început, ouroborosul.
- **Catedralele sunt ale Fecioarei.** Marile catedrale gotice se numesc **Notre-Dame**, „Doamna noastră”; Sf. Bernard de Clairvaux, autorul regulii templierilor, era devotatul Fecioarei, iar Chartres are **Fecioara din criptă** (*Notre-Dame de Sous-Terre*), una dintre Fecioarele Negre. Templierii care sapă la Templul lui Solomon, apoi catedralele Fecioarei cu geometrie sacră (Vesica, indiciul 23; pentagrama, Imaginea 27) leagă firul masonic (coloanele, Arcada Regală, semnele de pietrar; indiciile 29, 64, 94) de firul Fecioarei.

„**Graalul Cosmic Dezvăluit - sinteza seminarului**” (**Zodiac12.ro**). Sinteza autorului ([link](#)) la întregul curs al lui Randall Carlson, cu două infografice. Teza: **Graalul nu e un obiect, ci o cunoaștere pierdută despre cum se reface lumea după catastrofe cosmice ciclice**, „o hartă a supraviețuirii cosmice”; miturile Graalului, catedralele gotice, alchimia și geologia catastrofică sunt fragmentele aceleiași cunoașteri.

- **Marele An și punctele de risc.** Marele An = **25.920 de ani**; la fiecare **6.480 de ani** (un sfert) se aliniază „Crucea Cosmică” (cele patru semne fixe: Taur, Leu, Scorpion, Vărsător); la **12.960 de ani** (jumătate de ciclu) ar fi **punctul de risc maxim**; începutul Dryasului Recent (acum ~12.900 de ani) ar confirma modelul.
- **Catastrofismul:** megainundații la sfârșitul glaciațiunii (Scablands, Grand Coulee), stratul „Black Mat” (~12.900 de ani) cu nanodiamante, iridiu și microsferă (ipoteza impactului din Dryasul Recent, contestată), Tunguska (1908), Shoemaker-Levy 9 (1994).
- **Geometria sacră:** Vesica Piscis, „poarta creației”, din care derivă triunghiul, pătratul, pentagonul și proporția de aur; catedralele (Chartres, Notre-Dame, Amiens) ca hărți cosmice, cu labirint și zodiac; Glastonbury, cu **7.920** (diametrul Pământului în mile) și proporția $\sqrt{3}$ în capela St. Mary.
- **Alchimia ca regenerare**, nu ca transformare a metalelor.

Legături cu dosarul.

- **Punctul de risc maxim = punctul Fecioară - Balanță.** Jumătate de Mare An în urmă față de prezent (12.960 de ani, adică ~11.000 î.Hr.) e exact punctul opus pe Ceasul Cosmic: vârful interpretării autorului din 2016 (~11.000 î.Hr., Imaginea 10), granița Fecioară - Balanță cu „1 an-lumină” și tulburarea maximă (indiciul 13), Satya

Yuga a lui Yukteswar (indiciul 39), epoca Vegei (indiciul 16) și Era Leului a Sfinxului (indiciul 79). Carlson ajunge, pe alt drum (geologia), la aceeași fereastră.

- **Crucea Cosmică** (Taur, Leu, Scorpion, Vărsător) = cele patru făpturi ale lui Iezechiel și ale Apocalipsei (Om, Leu, Taur, Vultur; Imaginea 26), Sfinxul în patru părți.
- **Graalul ca înțelepciune pierdută și regăsită** e chiar premisa dosarului; **Vesica**, „poarta creației”, e indiciul 23, iar cupa Graalului e, în multe lecturi, un simbol feminin (pântecele, Sophia).

Rezervă. Ipoteza impactului din Dryasul Recent și interpretările geometrice ale catedralelor și ale Glastonbury-ului sunt contestate în cercetarea academică; Dryasul Recent și megainundațiile de la sfârșitul glaciațiunii sunt fapte.

„Pământul sub foc” (Zodiac12.ro). Articolul autorului ([link](#)) prezintă ideile fizicianului **Paul LaViolette** (*Earth Under Fire*, 1997/2005). Teza: miturile globale ale catastrofei (potop, foc, întuneric, renaștere) păstrează amintirea unei **erupții a nucleului galactic** („superundă” de raze cosmice), care ar fi lovit Pământul la sfârșitul glaciațiunii (~16.000–13.000 î.Hr.) și ar reveni ciclic; **zodiacul ar fi un criptogram** lăsat de o civilizație avansată, ca avertisment.

- **Centrul galactic:** nucleul ar deveni temporar mai luminos decât restul galaxiei (ca o galaxie Seyfert); **Scorpionul și Săgetătorul** formează o „săgeată dublă” îndreptată spre nucleu.
- **Efecte invocate:** praf cosmic care întunecă cerul, activitate solară intensă, topirea ghețarilor, inundații, cutremure și vulcani.
- **Dovezi invocate:** iridiu și nichel în carotele de gheață din Groenlanda; praful interstelar măsurat de sonda Ulysses; urme de activitate solară de ~50 de ori mai intensă în rocile lunare, acum ~16.000 de ani.
- **Mayaii (John Major Jenkins):** centrul galactic e „locul creației”; „Arborele Sacru” marchează încrucișarea Căii Lactee cu ecliptica, în Săgetător; Soarele de solstițiu de iarnă se aliniază cu ea în jurul anului 2012.

Legături cu dosarul.

- **Atractorul real e centrul galactic.** Datele Gaia arată că Soarele orbitează centrul galaxiei (Sgr A*), în ~215–230 de milioane de ani (secțiunea IV). „Soarele spiritual central” al teozofiei (indiciul 8), Vishnunabhi al lui Yukteswar (indiciul 39) și „locul creației” al mayailor au în centrul galactic un corespondent fizic. LaViolette îl face și sursă a cataclismelor.
- **Fereastră de timp** (~16.000–13.000 î.Hr.) e vecină cu punctul Fecioară – Balanță (~11.000 î.Hr., indiciile 13 și 96).
- **Două săgeți în Calea Lactee.** Săgeata Săgetătorului arată spre centrul galaxiei; Sirius, „Săgeata” babilonienilor (indiciul 51), stă în Calea Lactee de iarnă, spre partea exterioară a galaxiei.
- **2012** e reperul de pe roata Zodiac12 (Imaginea 1, indiciul 27).

Rezervă. Ipoteza superundelor galactice nu e acceptată de astrofizică; nucleul galactic actual e liniștit, iar dovezile invocate au alte explicații. Alinierea din 2012 e o interpretare a lui Jenkins.

Vesica Piscis și Șarpele: Întâlnirea celor două cercuri

Observația autorului. Zodiacele apar în multe imagini vechi nu ca cerc, ci ca **oval**: mandorla Omului zodiacal (Imaginea 7), oul cosmic al lui Phanes (Imaginea 8). Forma e **Vesica Piscis**, suprafața comună a două cercuri care se intersectează. În cheia cercetării, ea reprezintă **momentul maxim de întâlnire dintre Soare și „Fecioară”** (Sirius sau steaua ascunsă). Vesica are și **forma vulvei**: poarta prin care se naște ceva nou.

Asemănări în dosar:

Motiv	Unde apare
Două cercuri care se ating sau se suprapun: Sirius și Soarele	Diagrama BruineDwerg (Imaginea 2), la granița Fecioară – Balanță
Zodiacul oval, cu echinocțiile la vârfuri	Omul zodiacal Berry (Imaginea 7); Phanes (Imaginea 8)
Fecioara în pânțelele omului cosmic, Balanța la buric	Imaginea 7: granița Fecioară – Balanță ca loc al nașterii
Piatra găurită în formă de vulvă la Göbekli Tepe	Collins & Hale (p. 9): în incinta D, o piatră cu o deschidere interpretată ca vulvă, prin care se vedea apusul lui Deneb; „direcția vieții noi” intrând în incintă din tărâmul stelelor
Mandorla în arta creștină	Hristos și Fecioara Maria sunt adesea pictați într-o mandorlă; vesica e legată și de semnul Peștelui (Ichthys), simbolul Erei Peștilor

Șarpele: trei lecturi de urmărit (după autor).

- **O stea:** șarpele ca reprezentare a unui astru sau a traseului lui (Draco în jurul polului, Imaginea 4).
- **Mersul Soarelui prin galaxie:** Soarele nu se mișcă pe un cerc plat în jurul centrului galactic, ci urcă și coboară prin planul galaxiei într-o mișcare ondulată (o oscilație de ordinul a zeci de milioane de ani, peste orbita de ~215 milioane de ani din secțiunea IV). Traectoria are, literal, forma unui șarpe.
- **Spirala timpului:** ouroborosul, șarpele încolăcit pe Phanes, „Șerpilor” anului sideral la Blavatsky: timpul ca spirală care se întoarce, dar nu în același loc.

Vesica (întâlnirea), vulva (nașterea) și șarpele (ciclul) par să formeze împreună o singură imagine: **la întâlnirea maximă a celor două cercuri se naște un nou ciclu**, exact ce descriu sursele ezoterice despre granița Fecioară – Balanță.

Isis și Osiris, Sirius și Orion; numerele 13, 23, 33

Mitul. În Egipt, Sirius (Sopdet/Sothis) era identificat cu **Isis**, iar constelația Orion (Sah) cu **Osiris**, soțul ei. Isis îl caută pe Osiris ucis și dezmembrat, îl readuce la viață și îl naște pe Horus. Pe cer, Orion răsare înaintea lui Sirius, iar Sirius „îl urmează”. Sursele din dosar

păstrează mitul: la Blavatsky, Isis „răsare în constelația câinelui” (SD II 374); la Pike, Isis își caută soțul ajutată de Anubis, câinele-Sirius (24°). Un fapt de observație simplu leagă cele două constelații: **cele trei stele din Centura lui Orion, prelungite în linie, arată spre Sirius.**

Ipoteza numerică a autorului. Cifra 3 = cele trei stele ale Centurii lui Orion; prima cifră = numărul componentelor sistemului Sirius:

Număr	Lectura propusă	Rezonanțe
13	Sirius A (1) + Centura lui Orion (3)	Data „13 Trestie”, Tarot XIII, gradul 13 „Royal Arch of Solomon” (indiciile 28 și 29)
23	Sirius A + B (2) + Centura lui Orion (3)	De urmărit: 23 în calendare și în simbolistică (de pildă, 23 iulie, apropiat de răsăritul heliacal al lui Sirius în Egiptul antic și de începutul „zilelor câinelui”)
33	Sirius A + B + C (3) + Centura lui Orion (3)	Gradul 33 , cel mai înalt al Ritului Scoțian; vârsta lui Hristos la răstignire; cele 33 de vertebre ale coloanei, în numărătoarea tradițională, pe care urcă șarpele Kundalini. Sirius C e un al treilea corp ipotetic (Benest & Duvent, 1995; exclus astrofizic la masa propusă, rămas în tradiția ezoterică și în relatările despre dogoni)

Lectura leagă cele trei numere-cheie ale masoneriei și ale simbolisticii creștine de cuplul cosmic Isis – Osiris, adică de Sirius și Orion.

Coloana, șarpele și axa lumii. În numărătoarea tradițională, coloana vertebrală are 33 de vertebre (7 cervicale, 12 toracale, 5 lombare, 5 sacrale și 4 coccigiene, ultimele sudate). În tradiția yoga, energia **Kundalini** doarme încolăcită ca un șarpe la baza coloanei și urcă prin centrele de energie (chakrele) până în creștet. Bailey are în *A Treatise on Cosmic Fire* o diviziune întreagă intitulată „Kundalini and the Spine”. Imaginea se repetă în dosar la toate scările:

- **omul:** șarpele Kundalini urcă pe cele 33 de vertebre;
- **zeul-timp:** șarpele se încolățește de jos până sus pe trupul lui Phanes (Imaginea 8);
- **Arborele lumii:** Draco se încolățește pe Arborele-axă al Edenului (Imaginea 4);
- **Pământul:** axa în jurul căreia polul descrie cercul precesional (Imaginea 3);
- **omul cosmic:** trupul ca zodiac, de la Berbec (cap) la Pești (picioare) (Imaginea 7).

Coloana e astfel varianta umană a axei lumii, iar urcarea șarpelui pe ea, varianta interioară a ciclului cosmic: evoluția spirituală oglindește mecanica cerului („precum sus, așa și jos”).

33 și maturizarea completă. În multe tradiții, 33 de ani marchează maturitatea deplină a omului: vârsta lui Hristos la răstignire și înviere; în teologia creștină medievală, vârsta „trupului desăvârșit” la înviere, după modelul lui Hristos (de la Augustin încoace); vârsta la care corpul își încheie creșterea și atinge plenitudinea. Treapta 33 apare astfel și ca împlinire a omului, după ce șarpele a urcat toate cele 33 de vertebre, și ca vârful ierarhiei masonice.

Fecioara, Prostituata, Înțeleapta: fețele aceleiași Femei

Pe firul Isis → Artemis → Maria, autorul observă o transformare: Fecioara Maria, Mama, devine „prostituata” Maria Magdalena, apoi Sophia, soția lui Isus, iar mai nou Lilith, simbol al libertății feminine. Aceeași Femeie pare să coboare și să urce prin mai multe ipostaze.

Exoteric (istoria imaginilor).

- **Magdalena „prostituată”.** Evangheliile nu o numesc așa. Eticheta vine din omilia papei Grigore cel Mare (591), care a contopit-o cu femeia păcătoasă din Luca 7 și cu Maria din Betania. Biserica Catolică a separat din nou figurile în 1969, iar în 2016 i-a ridicat ziua la rang de sărbătoare, ca „apostolă a apostolilor”.
- **Magdalena „soție”.** Textele gnostice (Evanghelia după Filip, Evanghelia Mariei, Pistis Sophia) o fac „compania” (*koinonos*) lui Isus, ucenica preferată și purtătoarea înțelepciunii. Ideea căsătoriei și a unei descendențe a fost popularizată în epoca modernă (*The Holy Blood and the Holy Grail*, 1982; Dan Brown, 2003). În sudul Franței, legenda Magdalenei ajunse la Saintes-Maries-de-la-Mer se împletește cu Fecioarele Negre și cu Sara cea Neagră.
- **Lilith.** Prima soție a lui Adam, care refuză să i se supună și părăsește Edenul („Alfabetul lui Ben Sira”, ~sec. VIII-X; rădăcini în demonii feminini mesopotamieni *lilitu*). Din anii 1970, mișcarea feministă o recuperează ca simbol al libertății. În astrologie, „Luna Neagră Lilith” este apogeul orbitei Lunii.

Ezoteric (aceeași Femeie în ipostaze diferite).

- **Fecioară și prostituată în același timp.** Ishtar / Inanna, zeița stelei Venus, era numită și fecioară, și curtezană. Imnul gnostic „Tunetul, Mintea desăvârșită” (Nag Hammadi) spune, în glasul unei femei divine: „Eu sunt cea onorată și cea disprețuită. Eu sunt prostituata și sfânta. Eu sunt soția și fecioara”.
- **Sophia căzută și răscumpărată.** În mitul gnostic, Înțelepciunea divină (Sophia) cade în materie și este salvată de Hristos. Simon Magul ar fi călătorit cu Elena, o prostituată din Tîr, pe care o numea „Gândul” (*Ennoia*) lui Dumnezeu căzut în lume. Schema e aceeași ca la Magdalena: femeia „căzută” de lângă Salvator este înțelepciunea însăși.
- **Apocalipsa conține ambele fețe.** Femeia îmbrăcată cu Soarele, cu o cunună de stele (cap. 12, vezi Imaginea 13), și Desfrânata cea mare, Babilonul (cap. 17).
- **Lilith și șarpele.** În Imaginea 4, șarpele lui Michelangelo are trup de femeie (Lilith), încolăcit pe Arbore, adică pe axa precesiei (Draco). Lilith stă astfel lângă Eva, așa cum Magdalena stă lângă Maria.

Întrebare pentru dosar. Ipостazele Fecioară → „prostituată” → Înțeleaptă / liberă ar putea fi fazele aceluiasi principiu feminin (Sirius / Isis în ipoteza autorului): pur înainte de coborâre, „căzut” și hulit în epocile de depărtare, recuperat când omul se întoarce la spiritualitate. Reabilitările din ultimele decenii (Magdalena în 1969 și 2016, Lilith în feminism, Sophia în spiritualitatea nouă) cad la trecerea spre Era Vărsătorului, pe care dosarul o leagă de redescoperirea adevărilor vechi.

„Soția ascunsă” a lui Dumnezeu

Autorul insistă asupra laturii feminine a naturii și a istoriei ca **soție ascunsă a lui Dumnezeu**, într-o societate patriarhală de cel puțin 5.000 de ani. Urmele ei apar în aproape toate tradițiile, de obicei împinse la margine, redenumite sau șterse.

- **Israelul antic: Așerah.** Inscripții de la Kuntillet Ajrud (~800 î.Hr.) și Khirbet el-Qom vorbesc de „YHWH și Așerah a lui” (lectura e discutată, dar larg acceptată). Biblia păstrează urma luptei: regele Iosia scoate simbolul Așerei din Templu (2 Regi 23), iar femeile din Ierusalim coc turte pentru „Regina Cerului” (Ieremia 7 și 44). Raphael Patai, *The Hebrew Goddess* (1967), urmărește această zeiță până la Șekhina.
- **Înțelepciunea (Hokhma / Sophia).** În Proverbe 8, Înțelepciunea, o figură feminină, spune că era lângă Dumnezeu la creație, „bucuria Lui în fiecare zi”. Biserica Ortodoxă o păstrează în numele Sfintei Sofia și în sofologia lui Soloviev.
- **Șekhina în Kabbala.** Prezența feminină a lui Dumnezeu, aflată în exil împreună cu poporul. Scopul ritualului este reunirea „Sfântului, binecuvântat fie El” cu Șekhina Sa; Sabatul e primit ca o mireasă.
- **Duhul Sfânt feminin.** *Ruah* („duh”) e de genul feminin în ebraică, iar creștinii sirieni timpurii vorbeau despre Duh ca despre o Mamă. Evanghelia evreilor îl face pe Isus să spună „mama mea, Duhul Sfânt”. În latină (*spiritus*) și în greacă (*pneuma*), cuvântul devine masculin și neutru, iar latura feminină dispare din Treime.
- **Gnosticii.** Barbelo, „Mama-Tatăl”, primul gând al lui Dumnezeu; Sophia, perechea lui Hristos.
- **Alte culturi.** Isis și Osiris (Sirius și Orion), Șiva și Șakti (în tantra, energia divină e feminină, iar șarpele Kundalini e Zeița), yin și yang. Aici perechea divină a rămas vizibilă.
- **Întoarcerea în epoca modernă.** Dogmele catolice ale Neprihănitei Zămisliri (1854) și Înălțării Mariei la cer (1950). C. G. Jung (*Răspuns lui Iov*, 1952) a văzut în dogma din 1950 cel mai important eveniment religios de la Reformă încoace: feminitatea intră din nou în divinitate, iar Treimea devine cuaternitate.

Cei 5.000 de ani. Istoricii leagă nașterea patriarhatului de primele state și scrieri din Mesopotamia și Egipt (Gerda Lerner, *The Creation of Patriarchy*, 1986). Marija Gimbutas („Vechea Europă”) și Riane Eisler (*Potirul și Sabia*, 1987) au descris culturi anterioare centrate pe Zeiță; tezele lor sunt contestate, dar le includem, conform principiului dosarului. Fereastra de ~5.000 de ani acoperă aproximativ erele Taurului, Berbecului și Peștilor. În Ceasul Cosmic, este perioada în care Soarele se află cel mai departe de punctul Fecioară – Balanță.

Legătura cu Sirius (întrebare). Sirius însăși are o latură ascunsă: Sirius B, invizibilă cu ochiul liber, și disparițiile ei de mii de ani de pe cerul unor latitudini (indiciul 6). În ipoteza autorului, Fecioara ar putea fi chiar o „stea ascunsă”. Femeia ascunsă a lui Dumnezeu, Isis-Sirius ascunsă și Fecioara ascunsă din Ceasul Cosmic par trei variante ale aceleiași imagini.

De urmărit în sursele următoare: Fecioara ca stea (Isis, Maria „Stella Maris”, Regina Cerului); Leul ca Soare și ca Hristos („Leul lui Iuda”); mituri ale unei stele care dispăre și revine; locul lui Lilith și al Sfântului Duh în această schemă.

V. Registrul indicilor

Aici se adună detaliile care nu își au încă locul: asemănări, ecouri numerice, motive repetate, intuiții. Niciunul nu e dovadă; fiecare poate deveni esențial în contextul unei surse noi. Fiecare indice își păstrează proveniența și starea.

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
1	Sirius și Leul. La Pike, Hidra se ridică „între Sirius și Leu”, iar Leul și Câinele erauenerate ca aducători ai revărsării Nilului. La Bailey, triumphiul Sirius – Leu – Jupiter. La Göbekli Tepe, pilonii cu lei ai clădirii târzii privesc spre răsăritul echinocțial, când răsărea Leul.	Pike (25 ^o), Bailey (1951, p. 417), Collins & Hale (p. 10)	Motiv repetat; de verificat dacă sursele sunt independente
2	25.920 = 432 × 60. Suma intervalelor yuga (25.920.000 de ani) e de 1.000 de ori cifra rotunjită a precesiei.	Blavatsky, SD II 70	Ecou numeric; de urmărit în alte sisteme calendaristice
3	Anubis = Sirius. Aceeași identificare la Pike (1871) și la Blavatsky (1888).	Pike (24 ^o), Blavatsky	Probabil sursă comună (Plutarh, Dupuis); de căutat originea
4	De la „instructor” la „minte”. Blavatsky: Sirius e steaua lui Mercur, „marele instructor al omenirii”. Bailey: Sirius e sursa minții (manas).	SD II 374; Cosmic Fire p. 347	Continuitate de idee între cele două; de urmărit în surse mai vechi (Thoth-Hermes)
5	Mercur, „dublul lui Sirius” în sistemul solar.	Blavatsky, „The History of a Planet”	Neexplicat de autoare; de căutat paralele astrologice
6	Sirius „renăscut”. După circa 5.800 de ani de absență de pe cerul Anatoliei, Sirius reappare în jurul anului 9235 î.Hr., la începutul arhitecturii monumentale.	Collins & Hale; verificare Claude Science	Fapt astronomic; posibil nucleu al unor mituri ale „întoarcerii”
7	„Sirius roșu” în surse antice.	Cercetarea Claude Science §5; Benest & Duvent	Explicația standard e atmosferică; rămâne deschisă o analiză cantitativă
8	Centrul cosmic. Mädler (Alcyone, 1846) → Blavatsky (1888) → „soarele spiritual central” al lui Bailey (1922).	SD II 551; Initiation (1922)	Lanț probabil; de verificat dacă există surse mai vechi decât Mädler
9	Steaua Strălucitoare → Ochiul Atotvăzător. Pike face legătura Sirius → Steaua Strălucitoare → Omnisciență → Ochiul lui Osiris; ochiul apare pe piramida Marelui Sigiliu.	Pike (1 ^o , PDF p. 12-13); Imaginea 1	Lanț simbolic documentat la Pike; de verificat dacă alte surse leagă Ochiul de Sirius
10	Fecioara și Leul (Sfinxul). Perechea Fecioară – Leu, legată de anul egiptean care începea cu Sirius și cu Soarele în Leu.	Imaginea 1 (moneda din 1839); Pike (25 ^o)	Dezvoltat în secțiunea „Firul Fecioara – Leul”

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
11	Durata Marelui An: ~24.000 de ani (yuga, după unele interpretări moderne) față de 25.920 (12×2.160 , valoarea tradițională, folosită și în Imaginea 1) și ~25.770 (precesia măsurată).	Imaginea 1; Blavatsky; astronomia actuală	Două cifre concurente; de urmărit ce surse folosesc fiecare valoare
12	„Totul se prăbușește” la trecerea dintre ere. Trecerea Taur → Berbec coincide aproximativ cu evenimentul climatic de acum 4.200 de ani (prăbușirea Akkadului, a Regatului Vechi) și cu căderea Ur III (~2004 î.Hr.).	Imaginea 1 și explicația autorului	Ipoteză de testat pe toate trecerile (Gemeni → Taur, Berbec → Pești); granițele erelor diferă de la autor la autor
13	„1 an-lumină între Sirius și Soare” la granița Fecioară – Balanță; ouroborosul ca punct de sfârșit și reînceput al umanității.	Video BruineDwerg2012 („This is said to be a distance of 1 light year”), care nu-și numește sursa; alte surse ezoterice de identificat	Sens: moment de apropiere și tulburare maximă, cataclism ciclic la 24.000–26.000 de ani. Corespondent fizic: ciclul climatic al precesiei (Milanković), cu ultimul maxim acum ~11.000 de ani
14	Potop, Uriși, distrugeri periodice: Geneza, Platon, Blavatsky și sfârșitul glaciațiunii cad în aceeași fereastră de timp (erele Balanță – Fecioară – Leu).	Geneza 6; Platon; SD II 277; paleoclimatologie	Convergență largă de motive; de urmărit miturile potopului din alte culturi
15	Diagrama traseelor: Sirius tangent la traseul Soarelui la granița Fecioară – Balanță, alături de traseele afeliului și iernii.	Imaginea 2 (video „The Great Year – Sirius the Blazing star”, canal BruineDwerg2012)	Converge cu indiciile 13 și cu punctul extrem al lui Sirius (~12.150 î.Hr.); de găsit sursa video
16	Polaris și Vega, cei doi poli ai Marelui An: Vega era steaua polară în fereastra Fecioară – Balanță (acum ~12.000–14.000 de ani) și revine peste ~12.000 de ani; azi, Polaris.	Imaginea 3; astronomie (precesie)	Fapt astronomic; converge cu indiciile 13 și 15 și cu punctul extrem al lui Sirius
17	Eden ca hartă a cerului: Arborele = axa lumii, Șarpele = Draco (încolăcit pe axa precesiei), Mărul = Sirius A&Ω, Eva = Sirius. Șarpele lui Michelangelo are trup de femeie (Lilith).	Imaginea 4; articolul Zodiac12.ro despre Draco	Converge cu firul Fecioarei (Isis, Lilith), cu șarpele-ciclu (Blavatsky) și cu Sirius ca sursă a minții (Bailey)
18	Femeia-stea în centrul zodiacului, cu granița Fecioară – Balanță la vârful roții (coroana la Mucha, Balanța sus la Khirbet et-Tannur); Fecioara egipteană (Isis) la Mucha.	Imaginile 5 și 6	Convergență de imagine între două culturi fără legătură directă; de căutat alte zodiacuri cu o zeiță în centru (Dendera, mozaicuri, manuscrise)
19	„Zodiac” – „Sothiac”: posibilă rezonanță între numele zodiacului și Sothis (Sirius).	Autorul, pornind de la Imaginea 5	Pistă simbolică; etimologia obișnuită e grecescul zōidiakos, „cercul viețuitoarelor”

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
20	Periheliul Pământului e orientat spre Sirius: longitudinea periheliului ~102,9°, longitudinea lui Sirius ~104,1°. La periheliu (ianuarie) Pământul e pe linia Soare – Sirius; la afeliu (iulie) Soarele e între Pământ și Sirius.	Observația autorului; verificat cu elementele orbitale (J2000)	Fapt astronomic al epocii noastre (aliniere la ~1°); legat de ciclul climatic Milanković; de calculat cum a variat alinierea în trecut
21	Omul cosmic în zodiacul oval (mandorlă sau ou): echinocțiul de primăvară sus, granița Fecioară – Balanță jos sau în centrul trupului (pântec și buric); leul la inimă.	Imaginile 7 (Berry, ~1415) și 8 (Phanes, Modena, sec. II)	Model de imagine repetat la ~1.200 de ani distanță
22	Aion / Phanes, zeul timpului cosmic, cu leu și șarpe; ipoteza lui Ulansey: misterele lui Mithra codifică descoperirea precesiei.	Imaginea 8; Ulansey (1989)	Pistă majoră: o școală de mistere antică centrată pe Marele An; de procurat Ulansey
23	Vesica Piscis: zodiacul ca oval, intersecția a două cercuri = momentul maxim de întâlnire Soare – „Fecioară”; forma de vulvă (poarta nașterii). Piatra-vulvă de la Göbekli Tepe, orientată spre Deneb.	Autorul; Imaginile 2, 7, 8; Collins & Hale p. 9	Motiv central; de urmărit mandorla în iconografie și geometria sacră
24	Șarpele: stea, mersul ondulat al Soarelui prin planul galaxiei sau spirala timpului.	Autorul; Imaginile 1, 4, 8; Blavatsky SD II 356	Trei lecturi deschise; mișcarea ondulată a Soarelui e un fapt astronomic
25	Buricul omului cosmic = granița Fecioară – Balanță, locul nașterii. Paralele: în tradiția indiană, la începutul fiecărui ciclu cosmic (kalpa) Brahma se naște dintr-un lotus care crește din buricul lui Vishnu; la Delfi, omphalos („buricul lumii”) marca centrul lumii; cordonul ombilical leagă copilul de Mamă.	Imaginea 7; mitologia indiană (Purane); Delfi	Confirmat de autor ca detaliu-cheie; convergență între culturi: buricul ca loc al nașterii unui nou ciclu
26	Cei Cinci Sori azteci: patru lumi distruse (una prin potop), a cincea în curs; doi șerpi de foc care se întâlnesc. Punctele de pe marginea stângă a Pietrei Soarelui: posibilă constelație (Draco?), neidentificată.	Imaginea 9	Cosmologia ciclică converge cu yuga, Platon, Geneza; punctele: de verificat originea și desenul complet
27	Interpretarea fondatoare (2016): două cercuri Sirius – Soare în Vesica, ciclu de 26.000 de ani, 2012 jos și ~11.000 î.Hr. sus; octogon de 3.250 de ani; 0 la întâlnirea șerpilor de foc, 13 la data „13 Trestie”.	Imaginea 10 (Sirius-Star.ro, 2016)	Punctul opus prezentului (~11.000 î.Hr.) coincide cu epoca Vegăi, extremul lui Sirius și Dryasul Recent, găsite independent în dosar

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
28	Treapta 13: „13 Trestie” (nașterea Soarelui actual la azteci), Tarot XIII (Moartea, transformarea; în Rider-Waite un Soare răsare între două turnuri), 12 + 1, cele 13 b'ak'tun, Ofiucus („Purtătorul de șarpe”).	Autorul; Imaginile 9 și 10; Tarot	Convergență simbolică: 13 = moarte și renaștere a ciclului, în vârful Ceasului Cosmic
29	Arcada și cheia de boltă: gradul 13 al Ritului Scoțian = „Royal Arch of Solomon”, cu „keystone of the Royal Arch” în același capitol; data „13 Trestie” în vârful Pietrei Soarelui; o zeiță (Tyche) pe cheia de boltă la Efes și o divinitate pe cheia porții de la Volterra.	Autorul; Imaginea 11; Pike (13 ^o , PDF p. 126, 348, 518); Imaginea 9	Convergență documentată: arcul și 13 sunt legate explicit în masonerie; vârful cercului ocupat de o zeiță
30	Efes: Artemis, zeiță fecioară cu chip negru și cu zodiacul pe piept; Tyche pe cheia de boltă; Conciliul din 431 o proclamă pe Maria Theotokos chiar în cetatea Artemisei.	Imaginile 11 și 12; istoria Conciliului de la Efes	Nod de convergență: trecerea de la Fecioara păgână la Fecioara Maria; de urmărit Fecioarele Negre
31	Numerele 13, 23, 33 ca Sirius (A; A+B; A+B+C) + cele 3 stele ale Centurii lui Orion. Isis = Sirius, Osiris = Orion; Centura lui Orion arată spre Sirius.	Autorul; mitologia egipteană; Blavatsky SD II 374; Pike 24 ^o	Ipoteză numerică; 13 și 33 au rezonanțe documentate (gradele 13 și 33 ale Ritului Scoțian); 23 de urmărit
32	Coloana cu 33 de vertebre și șarpele Kundalini care urcă pe ea = axa lumii în om; 33 de ani = maturizarea completă (Hristos, „trupul desăvârșit”); aceeași imagine ca Draco pe Arbore, șarpele pe Phanes și axa precesiei. Bailey: „Kundalini and the Spine”.	Autorul; tradiția yoga; Bailey, Cosmic Fire (Secțiunea I, Diviziunea D); Imaginile 3, 4, 7, 8	Convergență la toate scările (om, zeu, arbore, Pământ); legătură între evoluția spirituală și ciclul cosmic
33	Natura ca Femeie încoronată cu stele, în vârful roții cosmice, legată printr-un lanț de Dumnezeu (sus) și de om/Artă (jos); Soarele la inima ei. Ecou al Femeii din Apocalipsa 12 și al Fecioarei de la Mucha și Khirbet et-Tannur.	Imaginea 13 (Fludd, 1617); Apocalipsa 12; Imaginile 5, 6, 7	Verigă hermetică și rozicruciană a firului Fecioarei; de citit textul lui Fludd care însoțește placa
34	Fecioara → „prostituata” → Înțeleapta / liberă: Maria Mama, Maria Magdalena, Sophia, Lilith. Aceeași Femeie în ipostaze opuse (Ishtar, „Tunetul, Mintea desăvârșită”, Apocalipsa 12 și 17, Simon Magul și Elena).	Autorul; Grigore cel Mare (591); textele de la Nag Hammadi; Alfabetul lui Ben Sira; Imaginile 4 și 13	Convergență largă a ipostazelor feminine; reabilitările recente (1969, 2016, feminism) cad la trecerea spre Vărsător; de urmărit Fecioarele Negre și Sara cea Neagră
35	Latura feminină a lui Dumnezeu, „soția ascunsă”: Așerah („YHWH și Așerah a lui”), Hokhma / Sophia, Șekhina, Duhul Sfânt ca Mamă, Barbelo, Șakti; reintegrată în 1854 și 1950 (Jung). Ascunsă în ~5.000 de ani de patriarhat.	Autorul; Kuntillet Ajrud; 2 Regi 23; Ieremia 7, 44; Proverbe 8; Zohar; Patai (1967); Lerner (1986); Gimbutas; Eisler (1987); Jung (1952)	Convergență puternică între religii; perioada patriarhală acoperă erele cele mai depărtate de punctul Fecioară – Balanță; de explorat Sirius B ca „stea ascunsă”

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
36	Hexagrama (pecetea lui Solomon): Δ Foc / masculin / Sulf + ∇ Apă / feminin / Mercur; Duhul Sfânt sus, Treimea jos. La Pike, Sulful = Eter, iar Pecetea lui Solomon e „Chipul Mic”, a cărui soție (Malkhut, Şekhina) „stă în spatele soțului” până la unirea față în față. Paralele: Şiva – Şakti, Royal Arch, sigiliul teozofic cu ouroboros.	Imaginea 14; Pike (PDF p. 513, 519); tradiția tantrică; bijuteria Royal Arch; Societatea Teozofică	Convergență documentată; leagă direct firul „soției ascunse” (indiciul 35) de simbolistica masonică și alchimică
37	Hexagrama Soare – Sirius: triunghiul solar (Δ , Soarele în vârf) suprapus peste Triunghiul de Iarnă (∇ , Sirius în vârf de jos), cu Vesica și Inanna / Iștar în centru.	Imaginea 15 (simularea autorului, 2026); Imaginea 10	Triunghiul de Iarnă cu vârful în jos la Sirius e un fapt de observație; corespunde schemei alchimice și Şiva – Şakti; etichetele cuneiforme ale simulării trebuie corectate
38	Dumnezeu „sprijinit gravitațional” de Femeia de sub brațul Său (Eva / Sophia / Maria), într-o mantie-ou care seamănă cu un creier sau un uter, cu cordon ombilical.	Imaginea 16 (Michelangelo, ~1512); Proverbe 8; Meshberger (1990)	Imagine a perechii divine în inima Vaticanului; converge cu „soția ascunsă”, Fludd și Imaginea 4 (același autor)
39	Ciclul Yuga al lui Yukteswar: Soarele în jurul unei stele-„dublu” în ~24.000 de ani (cauza precesiei) și în jurul marelui centru Vishnunabhi („buricul lui Vișnu”). Aproximarea maximă (Satya, ~11.500 î.Hr.) cade când echinocțiul de primăvară e la granița Balanță – Fecioară; depărtarea maximă (Kali, ~500 d.Hr.) la Pești – Berbec.	Imaginile 17 (montajul autorului) și 18; Yukteswar, The Holy Science (1894)	Convergență majoră: prima sursă care dă împreună un companion, un centru și durata precesiei; potrivește punctul Fecioară – Balanță (indiciile 13, 16, 27) și buricul (indiciul 25); nu numește Sirius
40	Steaua cu șase raze și 11 globuri („sistemul solar” și Nibiru la Sitchin), un punct izolat în mijlocul scenei, oameni mici în fața unui zeu mare care dăruiește o ramură sau un pom; în scrierea cuneiformă, steaua = „zeu”.	Imaginea 19 (VA 243, Berlin); Sitchin (1976); Heiser (2005)	Lecturi opuse (dedicație personală / sistem solar); motivul darului cunoașterii converge cu Edenul și cu miturile uriașilor; punctul central rămâne deschis
41	Zeița goală cu mâinile pe sâni, triunghi pubian cu vârful în jos, buric marcat și stea cu disc: Iștar, Lilith (Relieful Burney) sau Așerah (figurinele-stâlp din Iuda).	Imaginea 20 (sigiliu, de identificat); Relieful Burney; figurinele-stâlp iudaice	Triunghiul ∇ ca semn feminin explicit pe trup; leagă hexagrama, Vesica, buricul și „soția ascunsă”
42	Zeița pe tron (Nanaya / Iștar) cu steaua ei deasupra capului; triada Stea (Venus) – Lună – Soare, reluată de Femeia din Apocalipsa 12 și de Natura lui Fludd.	Imaginea 21 (kudurru-ul lui Melișipak II, Luvru, ~1180 î.Hr.)	Convergență de imagine pe ~3.000 de ani: Femeia și steaua pe aceeași axă
43	Heruvimul cu coif de Mercur și sabie- stea „care se rotește” la poarta Pomului Vieții; pământul se crapă la alungare; șarpe și craniu la picioarele Evei.	Imaginea 22 (Holanda, De Aetibus Mundi Imagines, fila XIX); Geneza 3:24	Leagă paznicul pragului (Anubis / Hermes / Mercur) de o stea-armă (Sirius = „Săgeata”) și de rotirea cerului; pistă Holanda deschisă

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
44	Cei trei aștri în aceeași ordine: Stea (8 raze) - Lună - Soare pe kudurru și Tarot XVII - XVIII - XIX. Steaua: femeie goală cu un picior pe pământ și unul în apă, stea cu 8 raze (Sirius / Isis în ezoterismul modern), ibis; Luna: câinele și două turnuri.	Autorul; Imaginea 21; Tarotul de Marsilia și Rider-Waite; icoanele Maicii Domnului	Ordinea Stea → Soare corespunde răsăritului heliac al lui Sirius; steaua cu 8 raze trece de la Iștar la Maria; femeia din Steaua = Natura lui Fludd
45	Ecclesia, Biserica-Mireasă, ca femeie radiantă pe nori, cu cheile cerului legate de un lanț și cu un templu în mână; continuitate cu Tyche, Una, Libertatea.	Imaginea 23 (moneda lui Pius VI, 1778); Efeseni 5; Apocalipsa 12 și 21; Matei 16:19	„Soția lui Dumnezeu” recunoscută oficial ca Biserica-Mireasă; Femeia ține cheile porții cerului
46	Stema papei Pius VI: trei stele cu șase raze deasupra unui crin (floarea Fecioarei) încovoiat de o suflare (ruah, Duhul) = imaginea Bunei Vestiri; tiară triplă și chei.	Imaginea 24 (aversul monedei din 1778); Luca 1:35; Pike (PDF p. 513)	Lectură simbolică a unei steme de familie; împreună cu reversul (Ecclesia), moneda adună stea, suflare, crin, chei și Femeie
47	Panoul cabalistic de la Teinach: nouă sefirot ca femei, Hristos ca Malkhut; Femeia pe lună deasupra lui Hristos-Soarele, înconjurat de 12 patriarhi (zodiacul, cu Leul lui Iuda); sufletul-mireasă intră din nou în grădină; coloane solomonice; tablou ținut ascuns într-un triptic lângă altar.	Imaginea 25 (Prințesa Antonia, J. F. Gruber, Bad Teinach, 1673)	Nod major: Cabala creștină pune femininul aproape peste tot în divinitate; axa Fecioară - Leu și roata cu 12 apar explicit; pandant al alungării din Eden (Imaginea 22)
48	Simboluri pe monede și decorații: hexagrama cu tripla Tau pe bijuteria Royal Arch; piramida, Soarele și leul-sfinx pe medalia Ritului Scoțian; ochi, Lună și Soare; Hermes cu caduceul; Piatra Soarelui pe 10 pesos; Leul și Vulturul. Dolar < thaler < Joachimsthaler (Sf. Ioachim, tatăl Fecioarei).	Imaginea 26 (colecția autorului); Secțiunea VII	Confirmă în metal legătura hexagramă - Arcada Regală (indiciile 29, 36) și circulația simbolurilor ezoterice pe monede oficiale
49	Moneda celtică din Panonia cu Pleiadele, triskelionul și două grupări de stele; „Triskelion - Sirius - 3 stele”; Libertatea cu 13 stele pe monedele SUA; harta Câinelui Mare (1776).	Sirius-Star.ro/numismatics	Stele pe monede antice (celtice) și moderne (SUA); de identificat moneda celtică și grupările ei de stele
50	Asul de Pentacule: mâna lui Dumnezeu din nor oferă o monedă cu pentagramă (steaua lui Venus); dedesubt, grădină cu crini și o arcadă de trandafiri deschisă spre munți.	Imaginea 27 (Rider-Waite, 1909); Sirius-Star.ro/numismatics	Leagă moneda, Tarotul, mâna din nor (Fludd) și poarta grădinii (Teinach, Holanda)
51	Arcul și săgeata = Sirius: Săgeata (KAK.SI.SÁ) și Arcul (BAN) la babilonieni, asterismul Arcul și Săgeata îndreptat spre Lupul Ceres (Sirius) la chinezi; arcul cu săgeată pe penny-ul viking.	Imaginea 35; astronomia babiloniană și chineză; Imaginea 22	Convergență documentată între două culturi fără legătură; penny-ul viking: pistă simbolică

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
52	Unicornul (simbolul Fecioarei și al lui Hristos) în Triunghiul de Iarnă; Corabia (Argo) și Porumbelul lui Noe (Columba) sub Câinele Mare; Hidra între Sirius și Leu.	Imaginea 36 (Flamsteed / Fortin, 1776); Physiologus; Plancius (1592)	Fapte de hartă cerească; leagă Sirius de Fecioară, Potop și Duhul Sfânt
53	Stele unite prin linii (constelații) și triskelion din trei puncte pe monedele celtice; Pleiadele; posibilă liră (Vega) pe un stater celtic.	Imaginile 29-32; Sirius-Star.ro/numismatics	Identificarea constelațiilor e deschisă (Orion, Triunghiul de Iarnă, Sirius A-B-C)
54	Triada cerească sud-arabică (Lună - Soare - Venus, secera cu disc); zeița cu cerbul și muntele cu trei trepte, svastica și arborele pe moneda Kuninda; vulturul și cei trei pe staterul KOSON.	Imaginile 28, 33, 34	Aceeși triadă de aștri și aceeași axă a lumii în Arabia, India și Dacia
55	Scylla, femeie-pește cu cap de câine (skylax), la Temple: câinele lui Sirius + Oannes cel cu trup de pește; teza Dogon și Nommo.	Imaginea 37; Temple, The Sirius Mystery (1976); van Beek (1991)	Teză contestată, păstrată cu ambele lecturi; Femeia și Sirius într-o figură; legătură cu Lilith și Vesica Piscis
56	Ceres cu spice de grâu și o stea cu șapte raze deasupra capului = Fecioara cu Spica; Libertatea lui Morgan cu spice de grâu și 13 stele.	Imaginile 38 (1 franc, Oudiné) și 43 (dolarul Morgan, 1895)	Fecioara zodiacală (cu Spica) ca simbol al republicilor moderne
57	Femeia înaripată îl poartă pe Omul cu torța (purătorul de lumină) pe medalia din 1900; stea în seceră de lună pe pfennig-ul lui Ottokar al II-lea; doi șerpi care se întâlnesc la un medalion.	Imaginile 39, 40, 41	Repetă sprijinul pe Femeie (Imaginea 16), steaua în brațele Lunii și șerpilor care închid ciclul
58	Desfrânata Babilonului la Holanda (coroană de șerpi, cupă, fiară; medalioanele Babilon și Egipt; mâna cu sabia-stea) pusă lângă Libertatea din 1917: cele două fețe ale Femeii (Apocalipsa 12 și 17).	Imaginea 44 (montajul autorului: Holanda, fila 67; Standing Liberty, 1917); Imaginea 42	Juxtapunere a autorului; piramida și obeliscul (Egiptul lui Holanda) apar în simbolistica SUA; întrebare deschisă
59	„Soarele din spatele Soarelui”: pe medalia din 1900, Femeia înaripată (soarele ascuns) îl poartă pe tânărul cu torța (Soarele vizibil).	Autorul; Imaginea 39 (J.-C. Chaplain, 1900); Bailey; Yukteswar; Pike (PDF p. 519)	Imagine-sinteză a ipotezei: al doilea soare e feminin și îl susține pe primul; converge cu indiciile 8, 35, 36, 38, 39
60	Staterul KOSON: vulturul cu cununa de stele = pasărea lui Sirius (Sopdu, Horus-Sopd născut din Sothis); cei trei bărbați = „Cei Trei Crai”, Centura lui Orion. Sirius și Orion pe cele două fețe.	Autorul; Imaginea 34; Textele Piramidelor; tradiția populară românească	Lectură simbolică peste un model roman (Brutus); leagă Dacia de perechea Isis - Osiris (indiciul 31)
61	Pfennig-ul lui Ottokar al II-lea: zeița înaripată cu semilună și stea; steaua cu șase colțuri cu o stea mică în centru; grifonul (leu + vultur) ca bestie a Fecioarei (Potnia theron, carul Beatricei la Dante).	Autorul; Imaginea 40; Knossos; Dante, Purgatoriul XXIX	Lectură simbolică; tipul monedei și figurile de verificat; converge cu Sfînxul (indiciul 10) și cu Artemis (indiciul 30)

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
62	Holanda: Providența-femeie, cu coroană de ziduri, poartă Pământul și are cele șase vârste ale lumii scrise pe aripi; Victoria-Credința (femeie înaripată) învinge uriașul de lângă globul zodiacal.	Imaginile 45 și 46 (De Aetatibus Mundi Imagines)	Ceasul lumii purtat de Femeie; Femeia pune capăt Uriașilor la schimbarea de eră
63	Ipsa conteret caput tuum: Vulgata face din Femeie („ea”) biruitoarea șarpelui; Femeia cu 12 stele peste șarpe, în mandorlă.	Imaginea 48; Geneza 3:15 (Vulgata vs. textul ebraic)	Fapt textual documentat; Femeia peste Draco / axa precesiei (Imaginea 4)
64	Prima vârstă (2242 de ani) pe o bandă-șarpe; Enoh luat la 365 de ani (anul solar; Enoh = Hermes / Idris); copiii lui Lameh și coloanele cu științele salvate de Potop (Old Charges, Josephus); triumphiul de foc deasupra coloanei de apă la crearea lui Adam.	Imaginile 49 și 50; manuscrisul Cooke (~1450); Josephus, Antichități I.2	Leagă direct premisa dosarului (știința cerului păstrată peste Potop) de legenda masonică a coloanelor
65	Speculația autorului: Soarele și Sirius, născuți „din poala lui Orion” (M42); Sirius-Isis a îngrijit Pământul cât Soarele-Isus era încă în poala lui Orion-Dumnezeu (Holanda, fila XXI). Paralele: vatra creației din Orion la Maya; triada Osiris – Isis – Horus.	Autorul; Imaginile 46, 51, 52; Adams (2010); McCaughrean & Pearson (2023); Maya Cosmos (1993)	Fizic: vârstele diferă (M42 ~1-3 mil. ani, Sirius ~240 mil., Soarele 4,6 mld.), dar Soarele s-a născut într-o maternitate de tip Orion; pe plan simbolic, convergență puternică
66	„Popularea Terrei” la Holanda: o coloană coboară din cer în mare și face un vârtej din care ies viețuitoarele; o ființă cu chip de om iese din apă înainte de crearea omului.	Autorul; Imaginea 53; Arrhenius (1903); Crick & Orgel (1973); probele Bennu (NASA, 2025); Berossos (Oannes)	Lectură simbolică (panspermie); converge cu Oannes și Nommo (indiciul 55); panspermia rămâne ipoteză științifică nedovedită
67	Fila „Fiant luminaria” la Holanda: o stea gigantică roșie (cu Dumnezeu și îngerii) și Soarele luminează în paralel; Luna primește lumină de la amândoi.	Autorul; Imaginea 47; Ptolemeu; Seneca; Benest & Duvent (1995)	Lectură simbolică; converge cu „Sirius roșu” (indiciul 7), Betelgeuse din Orion (indiciul 65) și al doilea soare (indiciul 59)
68	Aceeași compoziție în două limbaje: mantia roșie a lui Michelangelo (creier / uter, cu Femeia) = discul roșu al lui Holanda (gigantica roșie, cu îngerii); degetul = raza; Adam = Pământul; Femeia = al doilea astru.	Autorul; Imaginile 16 și 47	Holanda și Michelangelo s-au cunoscut; analogie de compoziție, de verificat în alte file și fresce
69	Nike (Victoria) cu pieptul gol, care ridică un trofeu sau stă pe prora unei corăbii, devine Libertatea americană din 1917; triskelionul pe moneda lui Agathocles; Nike de la Samothrace, sanctuarul misterelor Cabirilor.	Imaginile 54 (Agathocles, ~305 î.Hr.), 55 (Demetrios Poliorketes, ~300 î.Hr.), 56 (Standing Liberty, 1917)	Continuitate de imagine documentată (tipul clasic al lui Nike); familia Femeii înaripate din dosar
70	Femeia care pășește prin cerc și Omul vitruvian (buricul = centrul cercului) peste zodiac; Sfînxul-femeie cu trup de leu la Moreau, paznica ghicitorii despre ciclul vieții; femeia tăcută între două coloane, sub cadranul unui ceas.	Imaginile 57, 58 (Moreau, 1864), 59 (ceas Art Nouveau)	Converge cu buricul (indiciul 25), Fecioara – Leul (indiciul 10), coloanele (indiciul 64) și „soția ascunsă” (indiciul 35)

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
71	Soarele și o stea, alături sau de o parte și de alta a Pământului: pe degetele Mâinii Misterelor, deasupra Femeii-cosmos cu Pământul în pânțe și, în emblema IN SOLE, steaua deasupra Soarelui, a Lunii și a crinului, în vârful caduceului.	Imaginile 60 (Hall / Knapp, 1928), 61 (gravură germană, sec. XVI), 62 (emblemă alchimică)	Convergență repetată a motivului „două lumini” (indiciile 59, 67); sursele gravurilor 61 și 62 de identificat
72	Doi piloni centrali la Göbekli Tepe încadrând răsăritul lui Sirius (Magli); la Fludd, femeia de partea Câinelui și a Vulturului, bărbatul de partea Leului; zeița Lunii cu torța (Lucifera) și vâlul-boltă.	Imaginile 63 (Fludd colorizat), 64 (reconstituire Göbekli), 65 (Selene, Vatican); Magli	Cele două coloane cu steaua între ele: cel mai vechi exemplu din dosar (~9500 î.Hr.); perechea Câine – Leu la Fludd; torța Lunii → torța Libertății
73	Astrul între coarne: steaua în seceră pe stema Moldovei (cu Soarele, Luna și roza) și discul între coarnele lui Isis-Hathor; faraonul în poala lui Isis (Aset = „tron”).	Imaginile 66 (stema Moldovei, sec. XV?) și 70 (Abydos, Seti I)	Leagă Moldova de triada Stea – Lună – Soare; Femeia-tron care poartă regele (indiciile 59, 65)
74	Iștar înaripată, cu piciorul pe un leu ținut în lesă, sub steaua cu opt raze; Ninurta, stăpânul „Săgeții” (Sirius), urmărind monstrul; ochiul wedjat cu leul și cobra.	Imaginile 67 (sigiliu akkadian, Chicago), 68 (Nimrud, Layard 1853), 69 (amuletă wedjat)	Cea mai veche imagine a Femeii peste Leu (~2300 î.Hr.); Sirius = săgeata lui Ninurta, documentat în astronomia babiloniană
75	Ființa cu chip de femeie, aripi și trup de animal care poartă omul spre cer: Buraq (Călătoria de noapte și urcarea prin șapte ceruri), Kamadhenu (vaca dorințelor).	Imaginile 71, 72, 73 (Ravi Varma Press)	Convergență hinduism – islam – Egipt (Sfinx); Femeia ca vehicul al ascensiunii (indiciile 59, 61, 73)
76	Preoteasa Thoth = Isis voalată cu arcul lui Artemis, pe calea Gimel dintre Coroană (Keter) și Soare (Tiferet); sfinxul-leoaică care sfâșie omul (fața întunecată); Femeia înaripată încoronată pe glob, cu sabie și săgeată, peste moarte și dragon, sub porumbel.	Imaginile 74 (Crowley / Harris), 75 (bronz, de identificat), 76 (gravură alegorică, de identificat)	Femeia ca punte spre sursa ascunsă (indiciul 59); fețele opuse ale Femeii (indiciul 34); Apocalipsa 12 (indiciul 63)
77	„Dublul” Soarelui citit în două feluri (Selbie & Steinmetz): stea companion sau polul eclipticii; Dwapara ascendentă din 1900; istoria ciclică explicând anomaliile arheologice.	Zodiac12.ro, „Cheile Vârstelor Yuga” (2026); Selbie & Steinmetz, The Yugas (2011); Satapatha Brahmana	Lectura geometrică împacă ciclul precesiei cu datele Gaia; de verificat Satapatha Brahmana
78	Orbitele înlănțuite din Satapatha Brahmana: Svayambhu → Paramesthi → Soarele (~25.000 de ani) → Pământul → Luna, toate tangente într-un punct.	Imaginea 77 (Anexa The Yugas, după un pandit); Zodiac12.ro	Forma vedică a schemei lui Yukteswar și a ierarhiei lui Bailey; reconstrucție modernă, de comparat cu textul vedic
79	Sfinxul erodat de apă (Schoch: 7000–5000 î.Hr.), fosila de pe templul lui Menkaure, platoul Giza posibil inundat; Sfinxul orientat spre Leul echinocțial al Erei Leului (~10.500 î.Hr., Bauval & Hancock).	Zodiac12.ro, „Marile Piramide scufundate la Potop”; Schoch; El Morsi & Gikal; Bauval & Hancock (1996)	Ipoteze contestate; cad în fereastra Fecioară – Leu (indiciile 10, 14, 16, 39)

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
80	O cultură-mamă pierdută la cataclisme (potop, schimbare de pol), cu simboluri comune (șerpi, spirale, ochi, stele) rămase ca limbaj codificat; artefacte controversate (pietre cu „ADN”, cranii alungite, harta Piri Reis).	Zodiac12.ro, „Istoria ascunsă a rasei umane”; Klaus Dona	Artefacte fără context arheologic, posibil false; ideea simbolurilor comune converge cu metoda dosarului
81	„Sirius nu precesionează” (Binary Research Institute); anul Sothic ≈ 365,25 de zile (anul iulian), Sirius aparent „fixă” în calendarul egiptean; Soarele și Sirius ca sistem binar.	The Human Origin Project; Cruttenden; astronomia ciclului Sothic	Afirmația fizică nu se susține (Gaia); coincidența anului Sothic cu anul iulian e reală și poate explica impresia de „fixitate” a lui Sirius
82	Trei niveluri: popular (Soarele), preoțesc (Soarele-canal), ocult (Sirius); conștiința 100-75-50-25% după apropierea Soare - Sirius (Aur - Argint - Bronz - Fier); Giza ca ceas precesional, Era Leului ~10.950 î.Hr.	Zodiac12.ro, „Știința mitologiei lui Sirius”; documentarul încorporat	Sinteză Egipt - Yukteswar - Bailey; orbita binară nesustținută fizic, dar ideea Sirius = nivel ocult al cultului solar converge cu indiciile 39 și 59
83	Sirius = „pivotal astronomiei arhaice” și Pan (Creuzer); fixitatea lui Sirius în calendarul egiptean e un fapt astronomic; Iștar = numele comun al lui Venus și Sirius („Iștar din Elam”, steaua-Arc); Hathor conduce „circuitul” stelei; arcașa Satit țintește Sirius; Tishtrya, stăpâna apelor, cu ziua 13; „Când Sirius a căzut, Marele Pan a murit”.	de Santillana & von Dechend, Hamlet's Mill (1969), cap. XXI; Sirius-Star.ro; MUL.APIN; Avesta, Yašt 8; Pliniu; Dendera	Sursă fondatoare, academică; sprijin direct pentru Femeia = Sirius (Iștar) și pentru Sirius ca reper al sfârșitului de eră
84	Fecioarele în Câinele Mare: ε Adhara („Fecioarele”) și η Aludra („Fecioara”); stele numite Isis (Bayer, Grotius); Sirius ca vacă cu stea pe cap la Dendera; Prooptēs, „Conducătorul”; Tir, „Săgeata”; Janitor Lethaeus, „Portarul Infernului”; „Câinele Uriașului”.	R. H. Allen, Star-Names and Their Meanings (1899); Sirius-Star.ro	Sprijin onomastic direct pentru Fecioara = Sirius (cu indicul 83); de verificat etimologiile arabe în surse moderne (Kunitzsch)
85	Steaua pe toiagul-săgeată și steaua pe scară pe un sigiliu cu Șamaș ieșind între două stâlpi; piramida din Ecuador cu ochi, semne stelare asemănătoare și o grupă de puncte citită ca Triunghiul Sirius - Procyon - Betelgeuse.	Imaginea 78 (montajul autorului); Klaus Dona	Artefact controversat (fără context, posibil modern); semnul stea-pe-săgeată converge cu Sirius-Săgeata
86	Dogonii: Sigui la 60 de ani (re-crearea lumii, Nommo, „ziua peștelui”), Sirius B cu perioada de 50 de ani; interpretările din 2016 ale autorului: Soarele, Sirius și un centru gravitațional (gaură neagră) în ciclul de 26.000 de ani.	Sirius-Star.ro, „The Sirius Secret” (2016); Temple; Alford; Griaule & Dieterlen	Perioada de 50 de ani e exactă; contaminarea rămâne posibilă (Sirius B cunoscută din 1862); ipoteza centrului comun, prezentă încă din 2016
87	Terra Papers: Orion (Ari-An, condus de Regine) și Sirius (rasă-câine Kanus), aliați și rivali; omul creat cu ADN-ul lui Nin-Hur-Sag; memoria Ființelor Stelare înlocuită de mituri.	Robert Morning Sky, Terra Papers; Sirius-Star.ro (2016)	Mitologie modernă, neverificabilă; asemănări de imagine cu Sirius-Câinele, Isis - Osiris și Zeița-Mamă

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
88	India: Sirius = Rudra-Mrigavyadha, arcașul care îl săgeștează pe Prajapati-cerbul (Orion) cu săgeata cu trei noduri (Centura); Rudra = „Cel Roșu”; Treimea ca Sirius A-B-C (A = Vișnu / Isis, Mama); Makarajyothi, steaua de la Sabarimala.	Sirius-Star.ro (2017); Aitareya Brahmana 3.33; The Hindu (2011)	Mitul Prajapati - Rudra e documentat și leagă Sirius de arc, săgeată și Centura lui Orion; echivalențele cu Egiptul și Trimurți sunt interpretări
89	Sirius culminează la miezul nopții la Giza în jurul lui 1 ianuarie (Anul Nou civil), în aceeași săptămână cu periheliul: Pământul pe linia Soare - Sirius.	Imaginea 79 (The Enterprise Mission, 2000); calcul de verificare	Verificat: corect în epoca noastră (~1800-2050+, ±1 zi); „numai 1950-2050” e exagerat; converge cu indicul 20
90	Tabloul masonic de Ucenic: Soarele, Steaua Strălucitoare cu ochi și Luna cu șapte stele deasupra scării lui Iacob (trei femei: Credința, Nădejdea, Dragostea); câinele-portar care păzește cheia, sub Balanță; Steaua (Tarot 17) = Mercur și „Natura” la Saint-Yves; steaua cu opt raze pe vâlul Maicii Domnului.	Imaginile 80, 81, 82, 83; Pike (Steaua Strălucitoare = Sirius)	Triada Stea - Lună - Soare în simbolistica masonică; Steaua - Mercur - dublul lui Sirius (indicul 5); vigneta Treasury de verificat
91	Conjunția Soare - Sirius la ~5-6 iulie, în săptămâna afeliului (4 iulie, Ziua Independenței SUA); pandant al culminației de miezul nopții la ~1 ianuarie (periheliu). Statuia Libertății ca „Lokabrenna” și „Isis - Sirius - Iștar”.	Sirius-Star.ro, „The Spiritual Significance of July 4” (2017); calcul de verificare	Verificat: conjunția de la începutul lui iulie e reală; axa Anul Nou - 4 Iulie = axa Soare - Sirius - Pământ (indiciile 20, 89); alegerea intenționată a datei rămâne o întrebare
92	Evoluția individului repetă ciclul cosmic: piramida conștiinței (Hawkins, 20-1000) și vârstele yuga; piramidionul (piatra din vârf) cu Ochiul, Sirius în vârful Câinelui Mare; ankh = stea (ipoteza autorului), bucla = Marele An.	Imaginile 84 (Sirius-Star.ro, 2016) și 85 (Hawkins, 1995); Selbie & Steinmetz	Microcosmos - macrocosmos; modelul Hawkins nevalidat științific; ankh = stea, de verificat
93	Ankh-ul pe cer: Câinele Mare are forma unui T (Tau), cu Sirius la răscruce; bucla de deasupra = cercul precesiei (Marele An). Semn-pereche: tyet, „Nodul lui Isis”.	Autorul; Imaginile 84 și 86	Lectură simbolică; forma de T a constelației e reală; leagă ankh-ul, Tau-ul (indiciile 48, 88) și ciclul lui Sirius (indicul 6)
94	Hexagrama masonică cu G radiant (Soarele cu punct) în centru: Steaua Strălucitoare în vârful Δ, „M” marian cu cruce în vârful ∇; semne de pietrar; H încoronat sus, triunghiul cu cruce (Sulfur) jos.	Imaginea 87 (placă masonică, de identificat)	Axa Stea (sus) - Fecioară (jos) în hexagramă, în acord cu Imaginile 14 și 15; lectura literelor și a datei de verificat
95	Graalul ca alegorie a catastrofei din 536-544 d.Hr. (Ciuma lui Iustinian) și a restaurării; Templarii la Templul lui Solomon (1118-1128), apoi catedralele gotice „Notre-Dame”, cu Vesica și pentagrama.	Zodiac12.ro, „Restaurarea pustiului după apocalipsă”; Randall Carlson, Cosmic Grail Revealed	Catastrofa e documentată și cade în fundul lui Kali Yuga (~500 d.Hr., indicul 39); catedralele leagă masoneria de Fecioară

Nr.	Indiciu	Unde apare	Stare
96	Carlson: Marele An 25.920, „Crucea Cosmică” la 6.480 de ani, risc maxim la jumătate de ciclu (12.960 de ani), confirmat de începutul Dryasului Recent (~12.900 de ani); Graalul = cunoașterea regenerării după catastrofe ciclice.	Zodiac12.ro, „Graalul Cosmic Dezvăluit – sinteza seminarului”; Randall Carlson	Converge independent (geologie) cu punctul Fecioară – Balanță (~11.000 î.Hr.; indiciile 13, 16, 27, 39, 79); ipoteza impactului e contestată
97	LaViolette: erupții ale nucleului galactic (superunde) la sfârșitul glaciațiunii, zodiacul ca avertisment, Scorpionul și Săgetătorul arătând spre centru; mayaii: centrul galactic = „locul creației”, 2012.	Zodiac12.ro, „Pământul sub foc”; LaViolette, Earth Under Fire; Jenkins	Ipoteză neacceptată; centrul galactic e însă atractorul real al Soarelui (Gaia) și corespondentul fizic al „soarelui central”
98	„Soarele din spatele soarelui” (școlile de mistere) și „Soarele de dincolo de Soare” (Crucea de la Hendaye, Fulcanelli); Coranul 53:49, „El este Domnul lui Sirius”, singura stea numită în Coran; deviza Alpha & Omega.	Sirius-Star.ro, About; Coranul, sura An-Najm; Fulcanelli	Programul cercetării; versetul coranic e documentat și adaugă islamul la convergența religiilor (indiciul 59)
99	Nibiru (3.600 de ani) cu afeliul „pe Sirius” (șoimul lui Horus pe coloană, Dendera); axele centru – anticentru galactic, Pești – Fecioară, Leu – Vărsător; solstițiul de iarnă aliniat cu anticentrul galactic ~10.900 î.Hr. și cu centrul ~2220 d.Hr.	„Proposed Path of the Missing Planet” (PDF, autor neidentificat); Claude Science, nibiru_verificari.csv; Imaginea 88	Orbita nu poate atinge Sirius (afeliu 467 UA vs. 543.900 UA) și ar fi instabilă; alinierea galactică ~10.900 î.Hr. e reală și cade pe punctul Fecioară – Balanță

VI. Imagini analizate

Fiecare imagine e descrisă element cu element și legată de secțiunile și indiciile dosarului.

Imaginea 1 — Roata zodiacală cu hexagramă, Ochiul Providenței și moneda „Una și Leul” (Zodiac12.ro)

Compoziție proprie a autorului (Zodiac12.ro), care pune laolaltă cinci simboluri ale ciclului și ale cunoașterii ascunse. Sirius nu apare explicit, dar trei elemente se leagă direct de surse din dosar.

Element	Ce este	Legătura cu dosarul
Roata zodiacală	Cele 12 semne, așezate în sensul acelor de ceasornic; crucea roșie marchează axa solstițiilor (Săgetător/Capricorn – Gemeni/Rac) și a echinocțiilor (Fecioară/Balanță – Pești/Berbec)	Ordinea în sensul acelor de ceasornic urmează sensul în care precesia mută punctul echinocțial prin semne (Taur → Berbec → Pești → Vărsător)
Marcajele „2012 BC” și „2012 AD”	Granița Taur/Berbec la 2012 î.Hr. și granița Pești/Vărsător la 2012 d.Hr.	Intenția autorului: ere de 2.160 de ani (Marele An de 25.920 de ani), cu 2012 d.Hr. ca final al Erei Peștilor (calendarul maya) și 2012 î.Hr., în oglindă, ca început al Erei Berbecului, aproape de căderea cetății Ur. Marcajele sunt o simplificare pentru publicul larg: între ele sunt ~4.023 de ani, nu 2×2.160 . După calculele lui Jean Meeus (1997, de verificat), punctul echinocțial a intrat în constelația Peștilor în jurul anului 68 î.Hr. și va intra în Vărsător în jurul anului 2597.
Hexagrama	Steaua cu șase colțuri (Sigiliul lui Solomon): unirea triunghiului ascendent cu cel descendent	Simbol al unirii contrariilor în alchimie și în ermetism
Piramida neterminată cu ochi	Reversul Marelui Sigiliu al SUA (bancnota de un dolar): Ochiul Providenței deasupra piramidei	Pike, gradul 1: Steaua Strălucitoare, care „la origine” l-a reprezentat pe Sirius, a fost interpretată și ca emblemă a Omniscienței, adică Ochiul Atotvăzător, emblema lui Osiris (secțiunea II)
Ouroborosul	Șarpele care își mușcă coada, cu capul pe axa echinocțială	Blavatsky, SD II 356: cercurile anului sideral sau tropic erau numite „Șerpi” (secțiunea III.0)
Moneda centrală	„Una și Leul”, monedă britanică de 5 lire din aur, 1839 (MDCCCXXXIX), gravor William Wyon (semnătura „W. WYON R.A.”). Regina Victoria ca Una, personificarea Adevărului din <i>Regina Zânelor</i> a lui Spenser, conduce un leu. Inscripția „DIRIGE DEUS GRESSIONE MEOS” înseamnă „Doamne, călăuzește-mi pașii”.	Fecioara care conduce Leul repetă perechea zodiacală Fecioară - Leu (motivul Sfinxului). Leul trimite la indiciul 1: Sirius răsărea heliacal când Soarele intra în Leu, la începutul anului egiptean (Pike, 25 ^e)

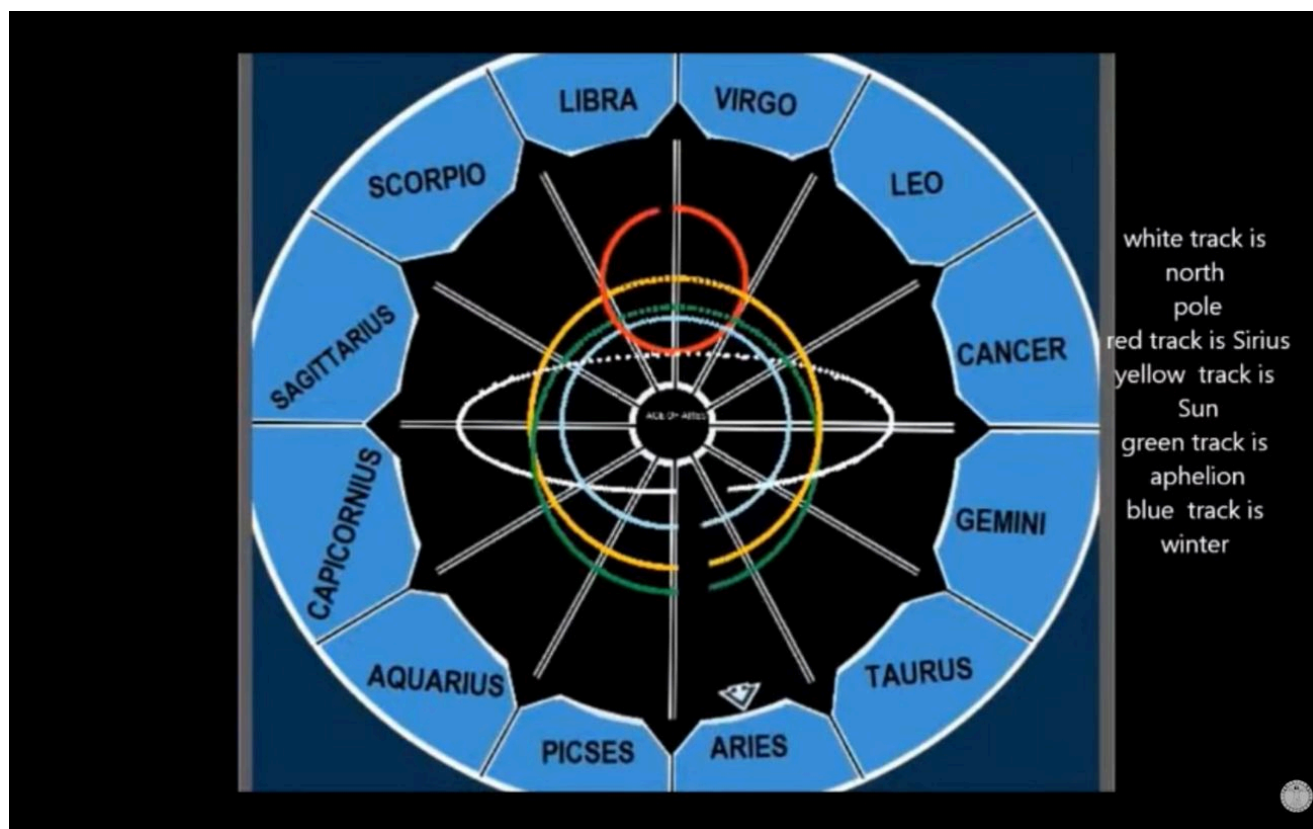
Răspunsul autorului și verificarea reperelor. Cifra 2012 marchează finalul Erei Peștilor, după calendarul maya, iar 2012 î.Hr., pus în oglindă, începutul Erei Berbecului. Ideea transmisă publicului larg: la finalul fiecărei mari ere „totul se prăbușește”. Reperele, verificate pe scurt:

- **21 decembrie 2012** marchează în calendarul maya finalul celui de-al 13-lea b'ak'tun din Numărătoarea Lungă, adică un capăt de ciclu calendaristic. Legătura lui cu trecerea la Era Vărsătorului e o interpretare modernă (anii 1970–1990), nu una atestată în textele maya.
- **Căderea cetății Ur:** sfârșitul celei de-a Treia Dinastii din Ur, la cucerirea elamită, e datat de regulă în jurul anului 2004 î.Hr. (cronologia medie), deci foarte aproape de reperul ales.

- **Pistă suplimentară:** în jurul anului 2200 î.Hr. are loc „evenimentul de 4,2 mii de ani”, o secetă la scară largă, asociată cu prăbușirea Imperiului Akkadian și cu sfârșitul Regatului Vechi egiptean. E un fapt climatic documentat, apropiat de trecerea Taur → Berbec; merită urmărit dacă și alte treceri între ere coincid cu crize de acest fel (indiciul 12).

Drepturi: compoziție proprie; moneda din 1839 e în domeniul public, iar sigiliul SUA nu e protejat.

Imaginea 2 — Diagrama traseelor: Sirius, Soarele, polul nord, afeliul și iarna, pe roata erelor

Captură dintr-un material video (autor anonim; sigla din colț aparține canalului Zodiac 12 Project, care l-a reîncărcat). Diagrama pune pe roata erelor cinci trasee, conform legendei din dreapta.

Element	Ce arată
Roata erelor	Balanța și Fecioara sus, Peștii și Berbecul jos; în centru, eticheta „Age of Aries” (Era Berbecului)
Traseul roșu: Sirius	Un cerc mic, așezat sus, exact pe granița Fecioară - Balanță , unde se suprapune cu traseul Soarelui
Traseul galben: Soarele	Un cerc mare, centrat pe roată
Traseul alb: polul nord	O elipsă orizontală, mișcarea polului în ciclul precesiei
Traseul verde: afeliul	Punctul în care Pământul e cel mai departe de Soare, care se rotește și el prin ere

Element	Ce arată
Traseul albastru: iarna	Poziția solstițiului de iarnă, care se mută prin ere

Asemănări cu dosarul:

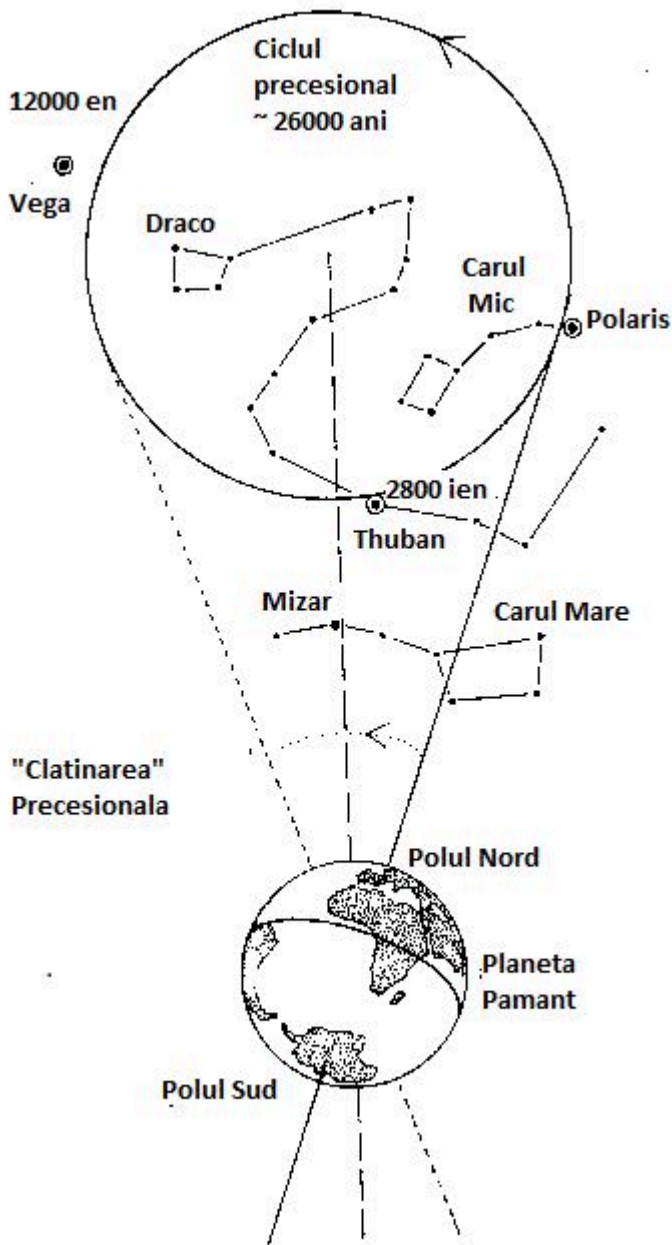
- **Apropierea maximă la granița Fecioară - Balanță.** Diagrama arată exact punctul descris de autor ca „moment de apropiere maximă” între Sirius și Soare (firul Fecioara - Leul). E o confirmare a faptului că ideea circulează ca imagine de sine stătătoare, independent de textele analizate până acum.
- **Afeliul și iarna.** Diagrama urmărește, pe lângă Sirius, exact elementele ciclului climatic al lui Milanković: poziția afeliului și a solstițiului de iarnă față de ere. E legătura dintre precesie și tulburările climatice ciclice, notată la indiciul 13.
- **Două cercuri care se ating.** Imaginea seamănă cu modelul „soarelui binar” (Cruttenden) și cu ideea lui Bailey a celor două sisteme care se rotesc în jurul unui centru comun.
- **Punctul extrem al lui Sirius.** În ciclul real al precesiei, Sirius atinge poziția extremă pe cer în jurul anului 12.150 î.Hr., aproape de granița Balanță - Fecioară, adică acolo unde diagrama plasează apropierea maximă. Ca orbită fizică, diagrama nu se potrivește cu măsurătorile din secțiunea IV; ca hartă a ritmului precesiei, se potrivește.

Sursa probabilă (identificată de autor). Videoclipul YouTube „The Great Year - Sirius the Blazing star” (5:51), semnat **BruineDwerg2012** (legătura cu diagrama e indicată de autorul dosarului; sigla rotundă din colțul capturilor aparține canalului Zodiac 12 Project, unde materialul a fost reîncărcat, și nu identifică sursa). Numele de canal înseamnă în neerlandeză „Pitica Brună 2012”, aluzie probabilă la ipoteza unui companion invizibil al Soarelui. Autorul rămâne anonim. Alte cadre din video:

- **Titlul „The Great Year”,** peste o curbă care urcă lent, are un vârf brusc, apoi cade și reîncepe: imaginea unui ciclu cu un punct de maxim.
- **„The Sirius Cycle”,** ilustrat cu „bătăile de inimă” ale sistemului cu gaură neagră IGR J17091-3624. E o descoperire reală (NASA, 2011): o gaură neagră dintr-un sistem binar emite pulsuri regulate de raze X, asemenea unui electrocardiogram. Video-ul o folosește ca analogie pentru un „puls” cosmic al lui Sirius; ritmul real al acelor pulsuri e de ordinul secundelor, deci asemănarea e de imagine, nu de durată.
- **„Sirius the Blazing star”** din titlu reia exact termenul masonic al lui Pike (Steaua Strălucitoare = Sirius, secțiunea II).
- **„1 an-lumină”.** Un cadru spune: „This is said to be a distance of 1 light year away from each other” („Se spune că aceasta ar fi o distanță de 1 an-lumină unul de celălalt”), peste imaginea unor dansatori și a unor forme de animale pe cer. E o **sursă directă a afirmației** din indiciul 13. Formula „se spune” arată că autorul preia ideea de undeva, fără să-și numească sursa.

Asemănări noi: apar laolaltă trei fire ale dosarului: Steaua Strălucitoare (Pike), punctul atractor ca gaură neagră (firul Fecioara – Leul, secțiunea IV) și companionul invizibil al Soarelui (pitica brună, Nemesis). Modelul revine probabil și în alte materiale; îl numim „**modelul BruineDwerg**”.

Imaginea 3 — Ciclul precesional: steaua polară de-a lungul a ~26.000 de ani

Diagramă cu etichete în română. Axa Pământului „se clatină” și descrie un cerc complet pe cer în aproximativ 26.000 de ani, iar steaua polară se schimbă de-a lungul ciclului.

Steaua polară	Când	Locul pe cerc
Polaris (Carul Mic)	acum	un capăt al cercului
Thuban (Draco)	~2800 î.Hr., epoca piramidelor	pe drum

Steaua polară	Când	Locul pe cerc
Vega (Lira)	acum ~12.000-14.000 de ani și din nou peste ~12.000 de ani	capătul opus , la jumătate de ciclu

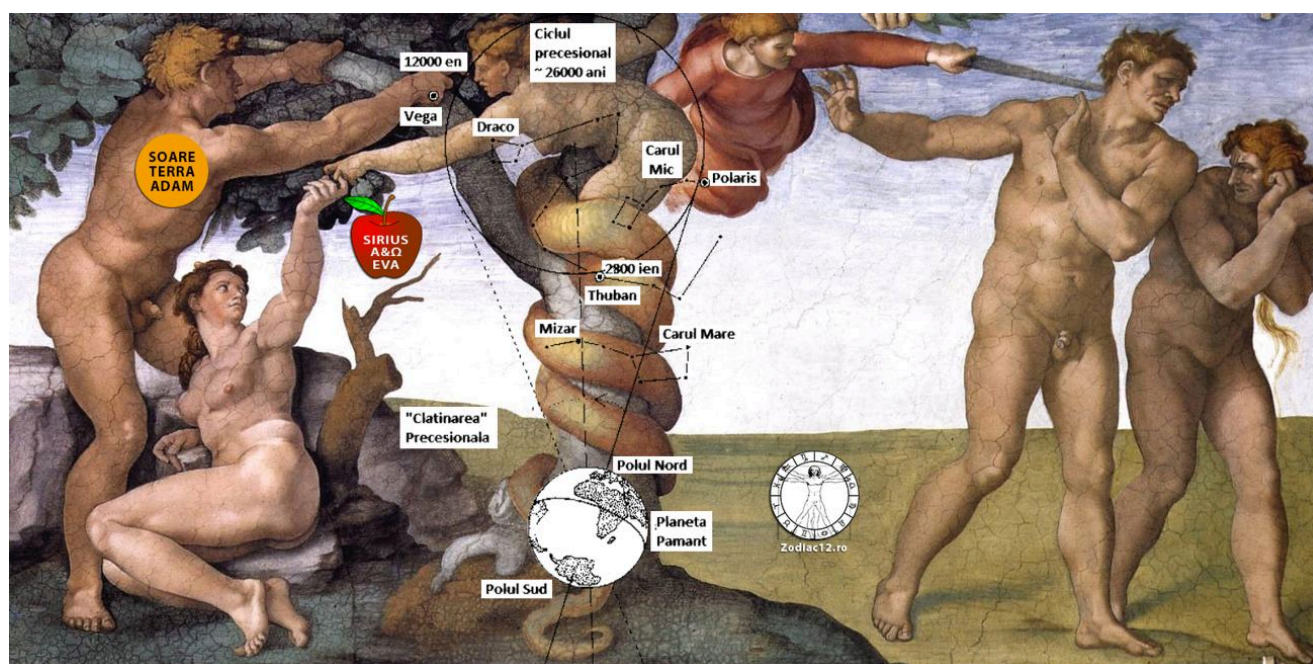
Detaliul important: Polaris și Vega sunt cele două extreme ale ciclului. Între ele e o jumătate de Mare An, ~13.000 de ani. Când steaua polară era Vega, echinocțiul de primăvară se afla în zona opusă celei de azi, adică în fereastra **Fecioară - Balanță**. E aceeași epocă în care:

- Sirius atingea punctul extrem al ciclului său pe cer (~12.150 î.Hr.);
- sursele ezoterice plasează „momentul de apropiere maximă” și ouroborosul (firul Fecioara - Leul);
- diagrama BruineDwerg pune Sirius tangent la Soare (Imaginea 2);
- clima trecea prin topirea glaciațiunii și prin creșterile bruște ale nivelului mării.

Astăzi, cu Polaris la pol, suntem la capătul opus al aceluiași cerc: trecerea Pești - Vărsător. Peste ~12.000 de ani, Vega revine, iar ciclul se închide. **Polaris (acum) și Vega (atunci și peste ~12.000 de ani) marchează pe cer cei doi poli ai Marelui An** pe care miturile îi descriu ca sfârșit și reînceput.

Asemănare suplimentară: Vega se află în Lira, lângă Lebăda (Deneb), adică exact în direcția nordică spre care Collins & Hale propun că erau orientate incintele de la Göbekli Tepe.

Imaginea 4 — „Căderea și alungarea din Eden” (Michelangelo) cu diagrama precesiei suprapusă (deducție a autorului)

Compoziție a autorului (Zodiac12.ro) peste fresca lui Michelangelo din Capela Sixtină (*Căderea și alungarea din Rai*, 1509-1510). Interpretarea detaliată e în articolul „Constelația Draco, adevăratul șarpe al Grădinii Edenului”.

Element din frescă	Suprapunerea autorului	Sens propus
Arborele	Axa Pământului, cu Pământul la rădăcină (Polul Nord, Polul Sud) și cercul precesional în coroană	Arborele = <i>axis mundi</i> , axa lumii
Șarpele încolăcit pe trunchi	Constelația Draco, care se întinde în jurul polului; Thuban, steaua polară din ~2800 î.Hr.	Șarpele Edenului = Draco, „gardianul axei lumii”; încolăcirea = „clătinarea” precesională
Coroana Arborelui	Cercul precesional de ~26.000 de ani: Vega („12000 e.n.”), Polaris, Thuban	Ciclul Marelui An
Adam	„Soare - Terra - Adam”	Omul legat de Soare și de Pământ
Mărul	„Sirius A&Ω - Eva”	Fructul cunoașterii = Sirius, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul ciclului; Eva = Sirius
Îngerul cu sabia și alungarea	—	Ieșirea din Eden ca ieșire dintr-o etapă a ciclului

Asemănări cu dosarul:

- **Șarpele-ciclu.** Blavatsky: cercurile anului sideral se numeau „Șerpi” (SD II 356); ouroborosul din Imaginea 1. Aici șarpele se încolăcește chiar pe axa precesiei.
- **Eva = Sirius, Fecioara = Sirius.** Eva-mărul-Sirius completează firul Fecioarei: Isis-Sothis (Blavatsky, Pike), Fecioara, Maria, Lilith. În fresca lui Michelangelo, șarpele are **trup de femeie**, o convenție a vremii care îl apropie de figura lui Lilith, pe care autorul o pune tot în acest fir.
- **Alfa și Omega.** Mărul-Sirius ca început și sfârșit se potrivește cu ouroborosul și cu „momentul de apropiere maximă” în care o umanitate se încheie și alta începe (firul Fecioara – Leul).
- **Cunoaștere și minte.** Pomul cunoașterii are aici fructul Sirius. Bailey face din Sirius sursa minții (*Cosmic Fire*, p. 347), iar Blavatsky îl numește steaua „marelui instructor al omenirii”. Articolul autorului vede în șarpe pe „primul profesor” al omului.
- **Thuban și piramidele.** Steaua polară din Draco, la ~2800 î.Hr., e epoca marilor piramide: aceeași legătură între cerul polar și arhitectura sacră ca la Göbekli Tepe (nordul, Lebăda, Vega).
- **Francisco de Holanda.** Articolul trimite la *De Aetatibus Mundi Imagines* (1543–1573), contemporan cu Michelangelo, o sursă de urmărit pentru imagini ale vârstelor lumii. Prima filă analizată: Imaginea 22 (fila XIX).

Statut: deducție interpretativă a autorului, prezentată ca ipoteză, și imagine de sinteză pentru publicul larg. Fresca e în domeniul public.

Imaginea 5 — Alphonse Mucha, „Zodiac” (1896)

Litografie Art Nouveau a lui Alphonse Mucha (1896), creată inițial pentru calendarul revistei *La Plume*. O femeie din profil, cu părul revărsat, stă în fața unei roți zodiacale; roba ei e presărată cu stele, iar jos apar Soarele (stânga), Luna în creștere (dreapta) și o friză cu un zeu solar și o zeiță lunară.

Detaliu	Ce se vede
Vârful roții	Exact deasupra creștetului: Fecioara și Balanța . Bijuteria diademei, un cristal fațetat, stă chiar pe granița dintre ele.

Detaliu	Ce se vede
Fecioara	Desenată ca o femeie cu acoperământ de cap egiptean (în stilul unei regine sau zeițe egiptene), adică o Fecioară-Isis.
Leul	Imediat lângă Fecioară, în stânga vârfului.
Femeia centrală	Pusă în mijlocul zodiacului, cu stele pe robă: o Regină a Cerului, o Fecioară cosmică.
Soarele și Luna	Cele două lumini, la baza compoziției, ca doi poli.

Asemănări: punctul de coroană al roții, locul cel mai înalt și mai luminos, e granița **Fecioară - Balanță**, exact punctul de apropiere maximă din firul Fecioara - Leul și din diagrama BruineDwerg (Imaginea 2). Fecioara egipteană repetă identificarea Fecioară = Isis (= Sirius-Sothis), iar Leul alături completează perechea Fecioară - Leu. Nu știm dacă Mucha a urmat o simbolistică ezoterică; el a frecventat cercurile simboliste și francmasonice ale Parisului, deci tema merită urmărită.

Observațiile autorului asupra tabloului:

- **Fecioara are cap de Sfinx:** acoperământul egiptean e cel al Sfinxului. Fecioara-Sfinx unește Fecioara cu Leul într-o singură figură.
- **Globul luminos al diademei = Soarele, ca reprezentant al întregului sistem solar, citit nu ca poziție anuală pe cer, ci ca poziție pe „Ceasul Cosmic” al Marelui An,** așezat la granița Fecioară - Balanță.
- **Agrafa din păr indică spre Capricorn,** „capra masonică”. Capricornul ar fi direcția cosmică legată de Sirius.
- **„Zodiac” - „Sothiac”?** Idee de reținut: o posibilă rezonanță între numele zodiacului și Sothis (Sirius). Etimologia obișnuită e grecescul *zōidiakos kyklos*, „cercul micilor viețuitoare”; rezonanța rămâne o pistă simbolică.
- **Periheliu și afeliu.** La periheliu (începutul lui ianuarie, cu Soarele în Capricorn), Pământul s-ar afla pe linia Soare - Sirius. La afeliu (începutul lui iulie), Soarele s-ar afla între Pământ și Sirius.

Verificarea periheliului: o aliniere reală. Observația autorului se confirmă și e una dintre cele mai remarcabile din dosar:

- Direcția periheliului orbitei Pământului (longitudinea periheliului) este de aproximativ **102,9°** pe ecliptică.
- Longitudinea ecliptică a lui Sirius este de aproximativ **104,1°**.
- Diferența e de **circa 1°**: în epoca noastră, **periheliul Pământului e orientat aproape exact spre Sirius**. La începutul lui ianuarie, Pământul trece prin punctul orbitei cel mai apropiat de Soare chiar în direcția lui Sirius (de aceea Sirius culminează la miezul nopții în jurul Anului Nou). La începutul lui iulie, la afeliu, Soarele e în conjuncție cu Sirius.

- Soarele se vede atunci în Capricorn, deci agrafa care arată spre Capricorn indică poziția Soarelui în momentul alinierii; Sirius însuși e pe direcția opusă, spre Gemeni – Rac (cu $\sim 40^\circ$ sub ecliptică).
- Alinierea nu e permanentă: periheliul se rotește încet față de stele (un ciclu de ~ 112.000 de ani), iar față de anotimpuri, combinat cu precesia, într-un ciclu climatic de ~ 21.000 – 23.000 de ani (Milanković). **Trăim într-o epocă în care axa orbitei Pământului e îndreptată spre Sirius.** Legătura cu ciclul climatic al precesiei (indiciul 13) face din alinierea periheliu – Sirius o piesă centrală de urmărit.

Drepturi: domeniul public (Mucha a murit în 1939).

Imaginea 6 — Zeița în centrul zodiacului, purtată de Victoria înaripată (relief nabateean, probabil Khirbet et-Tannur)

Relief în piatră, fotografiat într-un muzeu. După stil și compoziție, pare a fi celebrul **zodiac nabateean de la Khirbet et-Tannur** (Iordania, secolele I-II d.Hr.), păstrat parțial la Cincinnati Art Museum; identificarea e probabilă, nu confirmată.

Detaliu	Ce se vede
Centrul	Bustul unei zeițe cu coroană murală (Tyche, zeița norocului și a cetății, asimilată cu Atargatis, cu Isis sau cu zeițele locale), cu semilună la umăr și torță

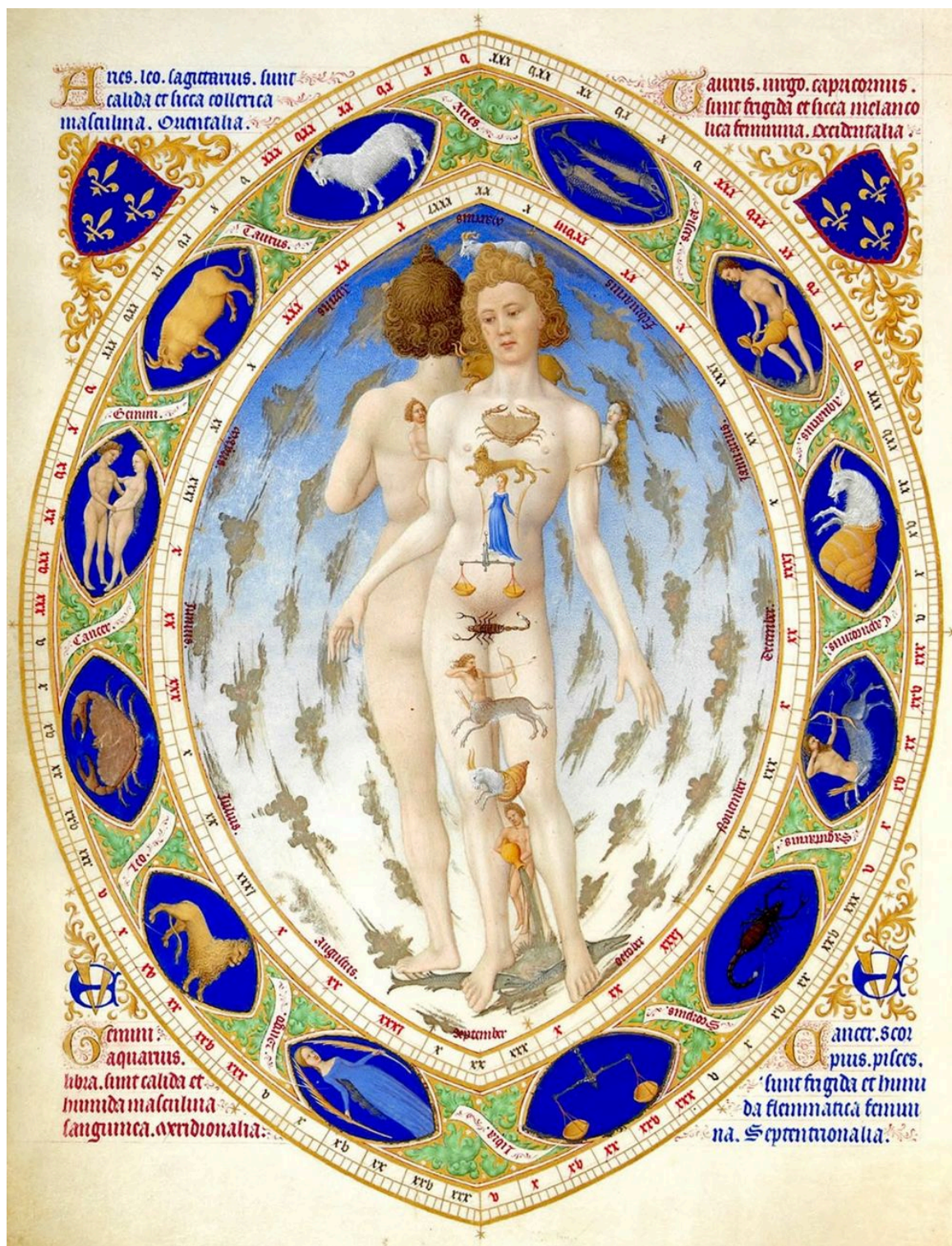
Detaliu	Ce se vede
Roata	Semnele zodiacului în jurul ei; sus, la mijloc, Balanța ; Berbecul și Scorpionul de o parte și de alta; jos, Leul, Racul, Peștii
Purtătoarea	O Victorie (Nike) înaripată, care ține roata deasupra capului

Asemănări:

- **Zeița în centrul cerului.** Ca la Mucha, o figură feminină e centrul în jurul căruia se rotește zodiacul: Fecioara-Regina Cerului, cu Luna. E aceeași imagine pe care ipoteza autorului o vede în spatele lui Isis, al Fecioarei Maria și al lui Lilith.
- **Balanța sus.** Balanța ocupă vârful roții, iar Berbecul e alături: cele două semne ale echinocțiilor, puse împreună la locul cel mai înalt. Vârful zodiacului e și aici în zona Fecioară – Balanță.
- **Două imagini la ~1.800 de ani distanță** (Iordania romană și Parisul anului 1896), fără legătură directă între ele, folosesc aceeași schemă: femeia-stea în centrul zodiacului, cu granița Fecioară – Balanță la vârf. E o convergență de imagine, de tipul celor pe care le căutăm.

Drepturi: obiectul e în domeniul public; fotografia, autor necunoscut.

Imaginea 7 — „Omul zodiacal” din *Les Très Riches Heures du Duc de Berry* (frații Limbourg, ~1412-1416)

Miniatură din celebra carte de rugăciuni a ducelui de Berry (Musée Condé, Chantilly). Două figuri umane, una din față și una din spate, stau într-o **mandorlă** (forma de migdală a „peștelui sacru”, *vesica piscis*), înconjurată de cele 12 semne și de lunile anului. Fiecare semn guvernează o parte a corpului: Berbecul capul, Peștii picioarele. În colțuri, textele latine împart semnele pe elemente, temperamente și puncte cardinale.

Detaliu	Ce se vede
Cele două vârfuri ale mandorlei	Sus, între Berbec și Pești (echinocțiul de primăvară); jos, între Fecioară și Balanță (echinocțiul de toamnă). Mandorla e axa echinocțiilor.
Mijlocul corpului	Fecioara (o femeie în albastru) pe pântec, Balanța la buric: granița Fecioară – Balanță cade în centrul omului, în zona pântecelui și a buricului
Leul	Pe piept, la inimă, deasupra Fecioarei
Cele două figuri	Față și spate, ca două jumătăți ale aceluiași ciclu

Asemănări: omul ca hartă a cerului („precum sus, așa și jos”). Pe ceasul anual, mandorla unește cele două echinocții; pe Ceasul Cosmic, aceeași axă leagă epoca noastră (Pești – Berbec) de punctul de apropiere maximă (Fecioară – Balanță), ca la Polaris și Vega (Imaginea 3). Fecioara în pântec și Balanța la buric fac din granița Fecioară – Balanță **centrul, „buricul” omului cosmic**, locul nașterii; Leul la inimă repetă Leul = Soarele.

Drepturi: domeniul public.

Imaginea 8 — Phanes ieșind din oul cosmic, în cercul zodiacului (relieful de la Modena, sec. II d.Hr.)

Relieful orfico-mitraic de la Modena (Galleria Estense), secolul II d.Hr. Un zeu tânăr, înaripat, cu raze în jurul capului, iese dintr-o jumătate de ou din care țâșnesc flăcări; cealaltă jumătate a oului e deasupra capului. Pe piept are un **cap de leu**, iar trupul îi e înfășurat de un **șarpe**. Ține un sceptru și un fulger. În jur, zodiacul e dispus pe un **oval** (oul cosmic), iar în colțuri apar capete de vânturi. Inscripția de pe fond e o dedicație (se citește „Felix Pater”, titlu al ierarhiei mitraice). Figura e identificată de obicei cu **Phanes** (primul zeu născut din oul cosmic, în orfism) sau cu **Aion**, zeul timpului nemărginit.

Detaliu	Sens
Oul cosmic tăiat în două	Începutul lumii; cele două jumătăți ale ciclului
Capul de leu pe piept	Leul = Soarele, la inima zeului
Șarpele înfășurat de jos până sus	Timpul ciclic, ca ouroborosul și ca Draco pe Arbore (Imaginea 4)
Zodiacul oval, cu Berbecul sus	Aceeași dispunere ca la Omul zodiacal: un ou sau o mandorlă cu echinocțiul de primăvară la vârf

Asemănări:

- **Aion, zeul Marelui An.** În misterele lui Mithra, Aion apare ca o figură cu cap de leu, înfășurată de șarpe, stăpânul timpului cosmic. Aici leul e pe piept, iar șarpele îl înfășoară: zeul-timp în centrul zodiacului.
- **Precesia în misterele lui Mithra.** Istoricul David Ulansey (*The Origins of the Mithraic Mysteries*, 1989) a propus că scena centrală a cultului (Mithra ucigând taurul) codifică descoperirea precesiei: sfârșitul Erei Taurului și puterea unui zeu care mișcă întreaga sferă a stelelor. E o sursă de urmărit pentru legătura dintre misterele antice și Marele An.
- **Același model de imagine ca la Berry**, la ~1.200 de ani distanță: figura umană în centrul unui zodiac oval, cu leul la inimă și cu ciclul (șarpele sau semnele) pe trup.

Drepturi: obiectul e în domeniul public; fotografia, autor necunoscut.

Imaginea 9 — Piatra Soarelui aztecă (Mexico, începutul sec. XVI)

Monolit de bazalt de ~3,6 m (Museo Nacional de Antropología, Mexico), sculptat probabil între 1502 și 1521. Nu e un calendar de folosit, ci o imagine a cosmologiei aztece a **Celor Cinci Sori**.

Element	Ce reprezintă	Legătura cu dosarul
Chipul central	Zeul Soarelui (Tonatiuh) sau al Pământului; Soarele actual	Soarele ca centru al ciclului
Cele patru casete din jurul feței	Cei patru sori anteriori , adică patru lumi distruse: de jaguari, de vânt, de o ploaie de foc și de apă, un potop în care oamenii s-au transformat în pești	Distrugerii ciclice ale omenirii, potopul (indiciul 14); Platon, Geneza, yuga
Semnul central în formă de X (Nahui Ollin, „4 Mișcare”)	Era actuală, al cincilea Soare, care se va sfârși prin cutremure	O lume care se încheie și alta care începe
Inelul celor 20 de semne	Zilele calendarului ritual	Ceasul anual (calendarul) folosit ca imagine a Ceasului Cosmic

Element	Ce reprezintă	Legătura cu dosarul
Cei doi șerpi de foc (Xiuhcoatl) de pe margine	Încercuiesc toată piatra și își întâlnesc capetele jos	Doi șerpi care închid cerul și se întâlnesc: ouroborosul și întâlnirea a două cercuri (Vesica, indiciul 23)
Data „13 Trestie” din vârful	Anul nașterii Soarelui actual	Începutul unui nou ciclu

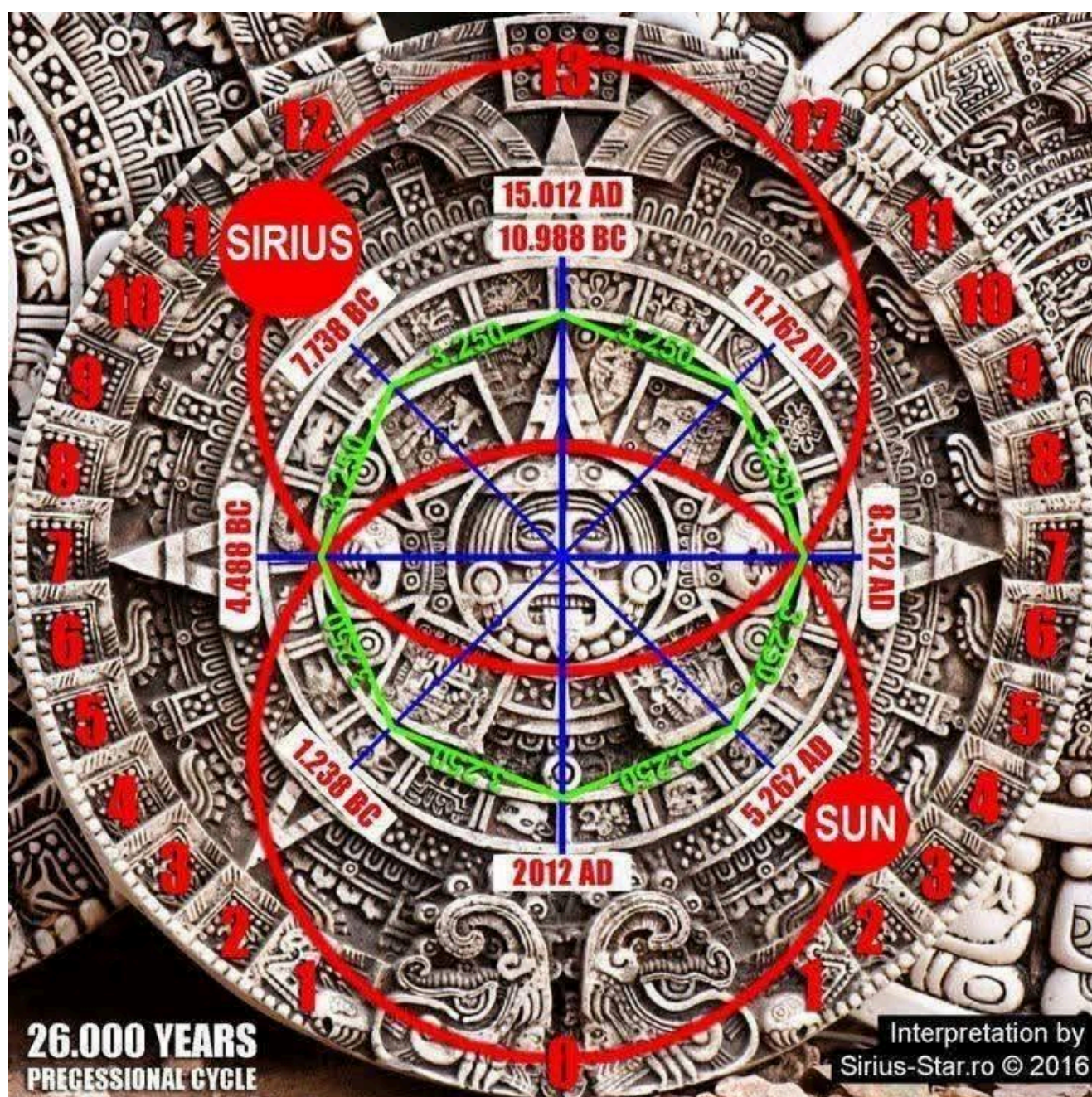
Punctele de pe partea stângă a pietrei. Pe marginea brută, nesculptată, din stânga apare un șir de găuri mici, aliniate:

Ce se vede: un șir vertical lung de găuri, aproape drept, cu o ramificație orizontală scurtă spre stânga pe la mijloc și cu un grup de găuri mai jos, unde șirul se rupe.

Identificare: deocamdată incertă. Nu pot identifica cu încredere o constelație. Forma, un șir lung și șerpuit de puncte, amintește de **Draco**, șarpele stelar care se întinde în jurul polului (Imaginea 4), dar asemănarea e vagă. Găurile au aceeași mărime, deci nu redau diferențe de strălucire între stele, cum ar face o hartă a cerului. Originea lor nu e clar documentată în ce cunosc: pot fi parte din sculptura inițială, urme ale istoriei ulterioare a pietrei (îngropată după cucerire, redescoperită în 1790, zidită apoi mulți ani în turnul catedralei) sau marcaje de lucru. **De verificat:** literatura despre Piatra Soarelui și dacă există fotografii complete ale marginii, ca să comparăm desenul punctelor cu harta cerului.

Imaginea 10 — Interpretarea fondatoare: Ceasul precesional peste Piatra Soarelui (Sirius-Star.ro, 2016)

Interpretare a autorului, realizată în 2016, momentul în care a decis să înceapă această investigație și a fondat Sirius-Star.ro. E punctul de plecare al întregului dosar.

Element	Ce arată
Ciclul	Un ciclu precesional de 26.000 de ani , numerotat de la 0 (jos) la 13 (sus) pe fiecare parte: 13 + 13 trepte de câte 1.000 de ani
Două cercuri roșii	Cercul de sus poartă Sirius , cel de jos Soarele . Se intersectează în centru și formează o Vesica Piscis orizontală
Octogonul verde	Opt laturi de 3.250 de ani ($8 \times 3.250 = 26.000$)
Jos (0)	2012 d.Hr. , finalul Erei Peștilor (calendarul maya)
Sus (13)	10.988 î.Hr. = 15.012 d.Hr. , punctul opus, la jumătate de ciclu
Celelalte vârfuri ale octogonului	5.262 d.Hr., 8.512 d.Hr., 11.762 d.Hr., 7.738 î.Hr., 4.488 î.Hr., 1.238 î.Hr.

Ce a anticipat interpretarea din 2016, comparat cu dosarul de azi:

- **Vesica Piscis a celor două cercuri, Sirius și Soarele.** Aceeași imagine pe care dosarul o regăsește acum în diagrama BruineDwerg, în mandorla Omului zodiacal și în oul lui Phanes (indiciul 23).
- **Punctul opus prezentului, ~11.000 î.Hr.** Vârful de sus cade exact în fereastra pe care dosarul a găsit-o pe alte căi: epoca Vegăi ca stea polară (Imaginea 3), punctul extrem al lui Sirius (~12.150 î.Hr.), începutul răcirii bruște a Dryasului Recent (~10.900 î.Hr.) și maximul de insolație care a topit glaciațiunea. Pe Ceasul Cosmic, e granița Fecioară – Leu.
- **0 și 13 pe Piatra Soarelui.** Punctul 0 (2012) cade jos, unde **cei doi șerpi de foc își întâlnesc capetele**; 13 cade sus, unde e sculptată data „13 Trestie”, nașterea Soarelui actual. Ciclul desenat se suprapune pe două repere ale pietrei care marchează sfârșitul și începutul.
- **Cele 13 trepte** rezonează cu cele 13 b'ak'tun ale Numărătorii Lungi maya, care se încheie în 2012.

Punctul 13 și Tarotul XIII. Punctul 13 (sus) cade pe data „13 Trestie”, nașterea Soarelui actual. Arcana XIII a Tarotului e **Moartea**, adesea lăsată fără nume în tarotul vechi: nu sfârșitul definitiv, ci transformarea, încheierea unui ciclu care face loc altuia. În varianta Rider-Waite (1909), în fundalul cărții răsare un **Soare între două turnuri**, un zori nou după moarte. Treapta 13 unește astfel, pe Ceasul Cosmic, moartea unei lumi și nașterea unui nou Soare: exact sensul punctului de apropiere maximă. Alte rezonanțe ale lui 13: cele 12 semne plus centrul (Soarele), Hristos cu cei 12 apostoli, cele 13 luni lunare ale anului, cele 13 b'ak'tun maya și Ofiucus, „Purtătorul de șarpe”, numită uneori a 13-a constelație a zodiacului, fiindcă ecliptica o traversează.

Ca model de orbite fizice, cele două cercuri nu se potrivesc cu măsurătorile din secțiunea IV. Ca hartă a Ceasului Cosmic, cu prezentul și punctul de apropiere maximă la cele două capete ale aceluiași diametru, interpretarea din 2016 coincide cu ce găsesc astăzi sursele independente.

Drepturi: compoziție proprie (Sirius-Star.ro © 2016).

Imaginea 11 — Arcada cu chip de zeiță pe cheia de boltă (Templul lui Hadrian, Efes)

Arcada frontală a Templului lui Hadrian din Efes (Turcia, sec. II d.Hr.). Pe **piatra din vârful arcului** (cheia de boltă) e sculptat bustul unei zeițe care iese dintr-o floare de acant, identificată de obicei cu **Tyche**, zeița norocului și a cetății.

Ideea autorului: arcada cu piatra din vârful, din masonerie, legată de data „13 Trestie” de pe Piatra Soarelui. Pike confirmă legătura cu cifra 13:

Ce găsim	Unde
Gradul 13 al Ritului Scoțian se numește „ Royal Arch of Solomon ” (Arcada Regală a lui Solomon)	Pike, lista gradelor; capitolul XIII

Ce găsim	Unde
Chiar în capitolul gradului 13, Pike scrie despre „ keystone of the Royal Arch ” (cheia de boltă a Arcadei Regale)	Pike, PDF p. 126
Poarta etruscă de la Volterra, singura rămasă intactă din vechime, are capul unei divinități pe cheia de boltă și câte unul deasupra fiecărui stâlp	Pike, PDF p. 348
În Cabala, Regnum (Malkuth) e numit „piatra, piatra unghiulară”, pe care se clădesc lumile de jos	Pike, PDF p. 518

Asemănări:

- **Vârful arcului = treapta 13.** Arcada e o jumătate de cerc, iar cheia de boltă e punctul ei cel mai înalt, piatra care ține totul. Pe Piatra Soarelui, punctul 13 (sus) cade pe data „13 Trestie”, nașterea Soarelui actual; în masonerie, Arcada Regală e chiar gradul 13. Arcul poate fi citit ca jumătate din Ceasul Cosmic, cu cheia de boltă în punctul de apropiere maximă.
- **O zeiță pe cheia de boltă.** La Efes, chipul din vârful arcului e o zeiță, Tyche, aceeași zeiță care stă în centrul zodiacului nabateean (Imaginea 6). Fecioara ocupă din nou punctul cel mai înalt al cercului, ca la Mucha (Imaginea 5).
- **Piatra lepădată care devine „cap al unghiului”** (Psalmul 118:22), citită de masoni ca cheia de boltă a Arcadei Regale: elementul ascuns sau respins care se dovedește a fi piatra centrală, ca o cunoaștere pierdută care revine.

Notă de terminologie (pe scurt): în română, „piatra unghiulară” e piatra de temelie din colț, iar „cheia de boltă” e piatra din vârful arcului; tradiția masonică a Arcadei Regale le suprapune prin lectura Psalmului.

Drepturi: monumentul e în domeniul public; fotografia, autor necunoscut.

Imaginea 12 — Artemis din Efes (statuia de la Napoli, sec. II d.Hr.)

Statuia Artemisei din Efes de la Muzeul Arheologic Național din Napoli, copie romană (sec. II d.Hr.) după statuia de cult a templului din Efes, una dintre cele Șapte Minuni ale lumii antice. Chipul, mâinile și picioarele sunt din bronz negru, restul din alabastru.

Detaliu	Ce se vede	Legătura cu dosarul
Chip negru	Zeița are fața și mâinile negre	Fecioarele Negre din Europa sunt adesea puse în legătură cu Isis și cu Artemis; Isis = Sirius-Sothis (firul Fecioarei)

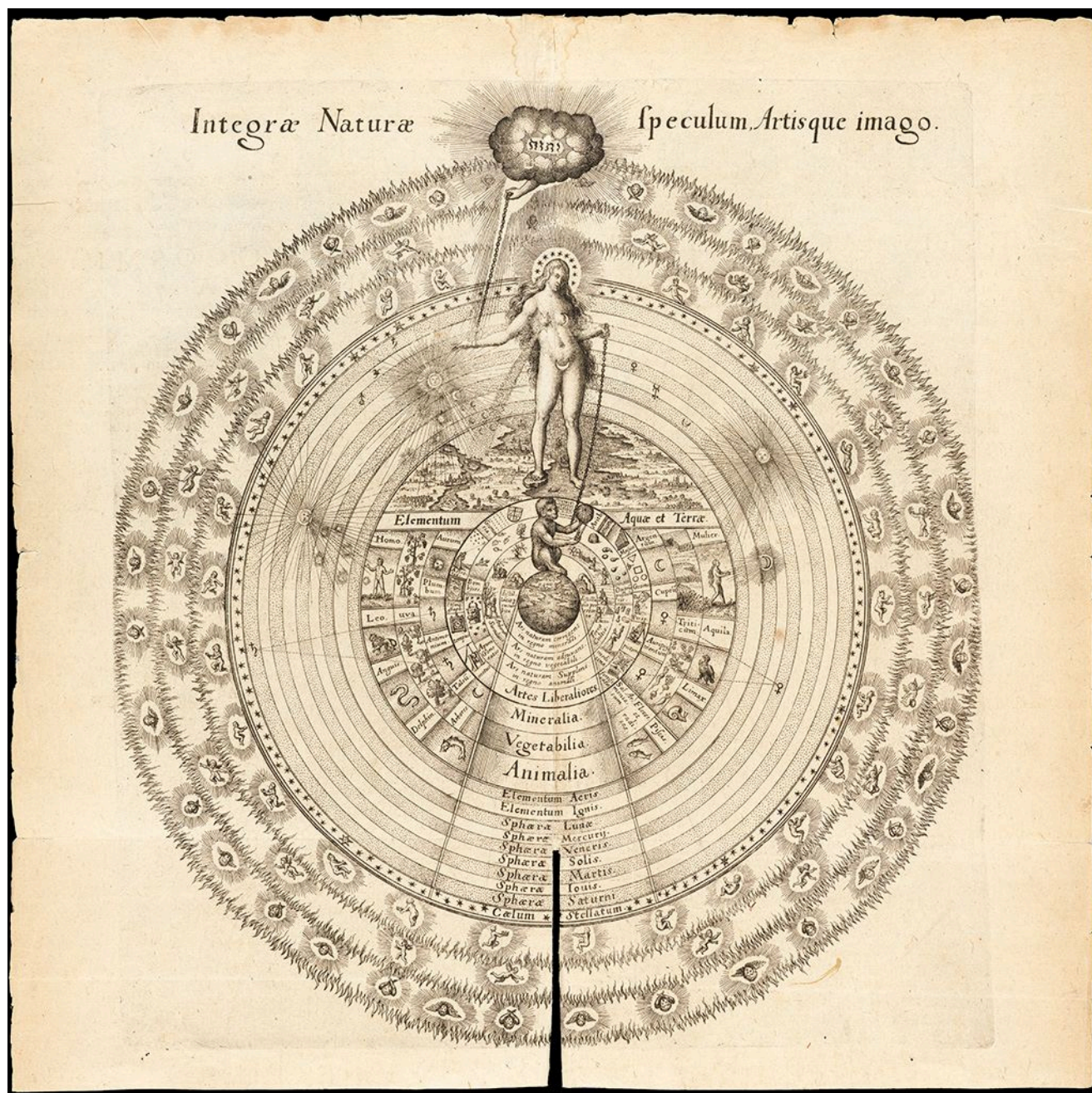
Detaliu	Ce se vede	Legătura cu dosarul
Coroana-turn și discul	Coroană murală (ca Tyche, Imaginile 6 și 11) și un disc ca un nimb, cu animale înaripate	Zeița-cetate, Regina Cerului
Pieptul	Colier cu figuri; la acest exemplar, pe piept apar semnele zodiacului	Fecioara care poartă zodiacul pe piept, ca femeile-stea de la Mucha și de la Khirbet et-Tannur (indiciul 18)
Formele ovale	Interpretate ca sâni, ouă, testicule de taur sau stupi	Fertilitate, ou cosmic (Phanes, Imaginea 8)
Fusta în registre	Lei, tauri, cerbi, grifoni și albine jos	Stăpâna animalelor; albina, emblema Efesului (preotesele ei se numeau „albine”)

Asemănări:

- **Artemis e o zeiță fecioară.** O Fecioară care poartă zodiacul pe piept e imaginea Fecioarei ca stăpână a cerului și a ciclului, în centrul căruia stă (indiciul 18).
- **De la Artemis la Maria, în același oraș.** La Efes, cetatea Artemisei, Conciliul din 431 d.Hr. a proclamat-o pe Maria **Theotokos**, „Născătoare de Dumnezeu”. Tradiția spune că Maria și-a petrecut ultimii ani lângă Efes. Fecioara păgână și Fecioara creștină se întâlnesc în același loc: exact trecerea pe care ipoteza autorului o vede între Isis, Artemis și Fecioara Maria.
- **Efes, două imagini la rând:** Tyche pe cheia de boltă (Imaginea 11) și Artemis cu zodiacul pe piept. Cetatea apare ca un nod al cultului Fecioarei cerești.

Drepturi: obiectul e în domeniul public; fotografia, probabil a muzeului.

Imaginea 13 — Fludd, „Oglinda întregii Naturi și imaginea Artei” (1617)

Sursa. Robert Fludd, *Utriusque Cosmi Maioris scilicet et Minoris Metaphysica, Physica atque Technica Historia* (Istoria metafizică, fizică și tehnică a celor două lumi, cea mare și cea mică), vol. I, Oppenheim, 1617; gravură de Johann Theodor de Bry. Fludd (1574-1637), medic englez, hermetist și apărător al Rozicrucienilor. Lucrare din domeniul public.

Ce arată. Titlul: *Integræ Naturæ speculum Artisquæ imago*, „Oglinda întregii Naturi și imaginea Artei”.

- Sus, numele lui Dumnezeu (Tetragrammaton, în ebraică) într-un nor de lumină. Din nor iese o mână care ține un lanț.
- Lanțul coboară până la încheietura unei **femei goale, cu o coroană de stele**: Natura, „sufletul lumii”. Ea stă în vârful cercurilor interioare, cu un picior pe pământ

și unul în apă. În textul lui Fludd, Soarele îi stă pe piept (la inimă), iar Luna la pânțele.

- Din mâna ei, un al doilea lanț coboară la **o maimuță** așezată pe globul Pământului, care măsoară un glob mic cu un compas: Arta, „maimuța Naturii” (artele omului imită Natura).
- Din jurul Pământului spre exterior: inelele Artelor (*Artes Liberaliores*), apoi ale mineralelor, plantelor și animalelor, cu figurile *Homo* (bărbatul) și *Mulier* (femeia) față în față și cu **Leul** (*Leo*) în inelul animalelor.
- Urmează sferele elementelor (aer, foc), cele șapte sfere planetare de la Lună la Saturn, cerul stelelor fixe (*Caelum Stellatum*) și, la margine, trei cercuri de îngeri.

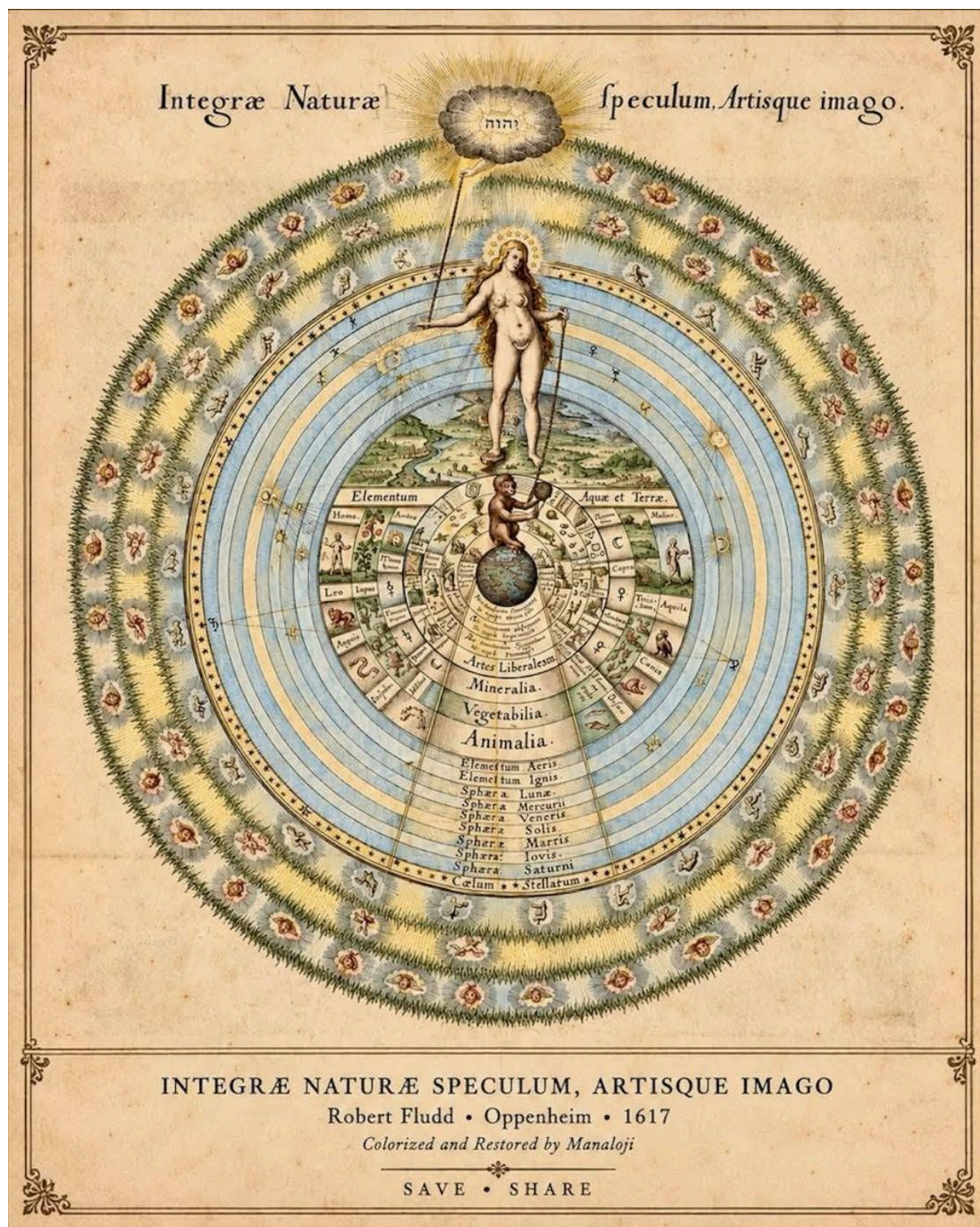
Exoteric. O hartă a „marelui lanț al ființei”: Dumnezeu → Natura → Arta/omul → Pământ, macrocosmos și microcosmos în aceeași imagine.

Ezoteric și asemănări cu dosarul.

- **Femeia încoronată cu stele în vârful roții cosmice.** E aceeași poziție ca la Mucha (Imaginea 5) și la Khirbet et-Tannur (Imaginea 6): o figură feminină sus, unde dosarul plasează granița Fecioară – Balanță. Coroana de stele, Soarele și Luna amintesc de „Femeia îmbrăcată cu Soarele, cu Luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele” din Apocalipsa 12, imaginea din care s-a dezvoltat iconografia Mariei. Firul Isis → Artemis → Maria (indiciul 30) are aici o verigă hermetică, în plin secol XVII.
- **Femeia ca intermediar.** Între Dumnezeu și om stă o Femeie: Natura, „vicerege” al lui Dumnezeu. Rolul corespunde celui atribuit în dosar Fecioarei (Isis, Duhul Sfânt, Sophia): ea transmite lumina de sus în jos.
- **Lanțul ca axă verticală.** Nor → Femeie → Maimuță → Pământ, pe o singură linie: axa lumii, ca Arborele cu Draco (Imaginea 4), coloana cu Kundalini și Phanes cu șarpele (indiciul 32).
- **Soarele la inimă.** Ca Leul la inima omului zodiacal (Imaginile 7 și 8): Soarele / Leul în centrul trupului cosmic.
- **Omul care măsoară.** Maimuța cu compasul reia compasul masonic (Pike) și ideea omului care redescoperă, prin știință, ordinea cosmosului: „Știința Sacră” imitată și reînviată.
- **Rozicrucienii.** Fludd scrie în anii manifestelor rozicruciene (1614–1616). Imaginea ține de același strat ezoteric (hermetism, alchimie, mistere) prin care, după ipoteza de lucru a dosarului, s-ar fi transmis cunoașterea veche până la masonerie.

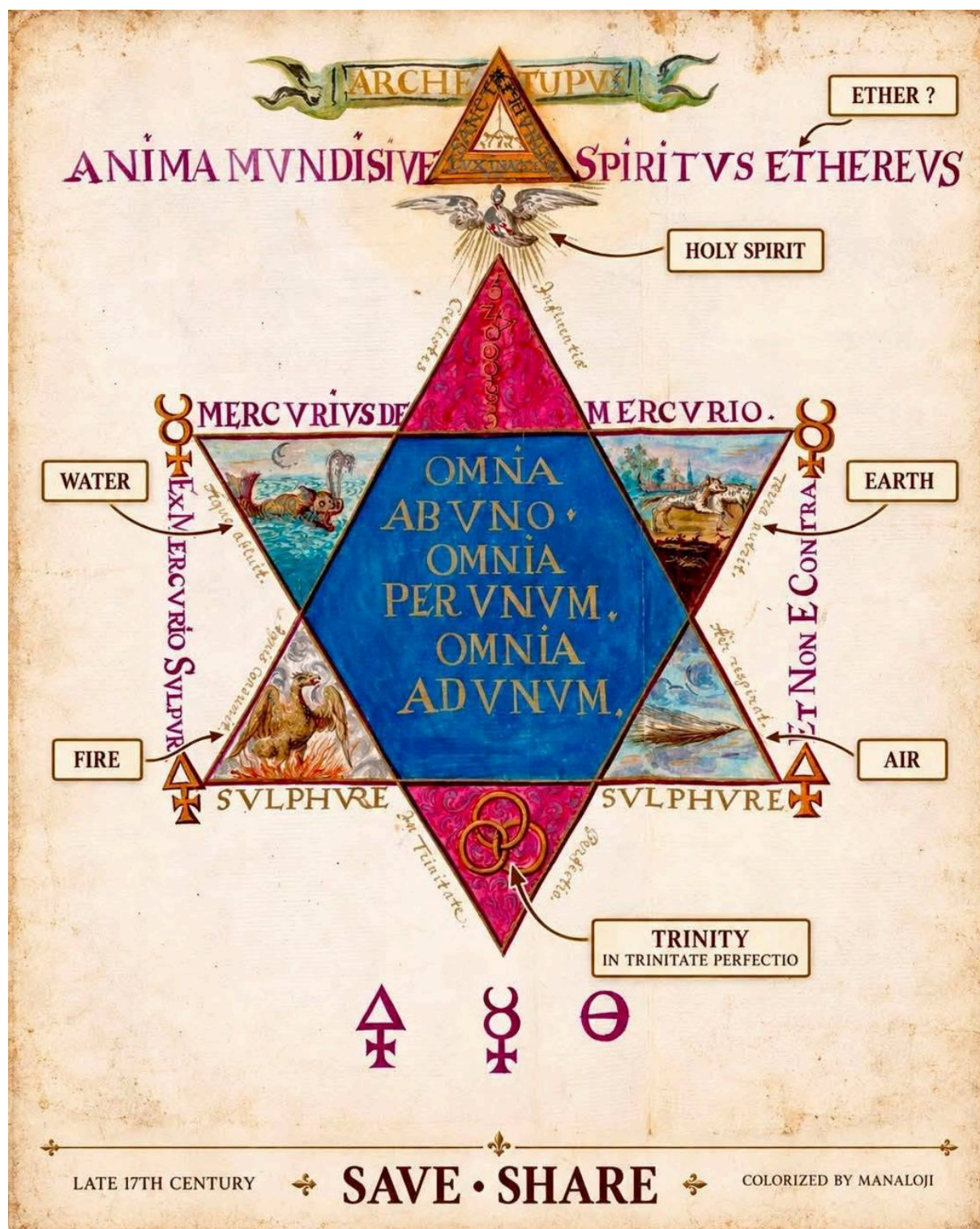
De urmărit. Ce spune textul lui Fludd despre stelele din coroana Naturii și despre poziția Soarelui; alte plăci din *Utriusque Cosmi* (de exemplu, monocordul cosmic și „Omul microcosmic”) ar putea avea legături cu Sirius sau cu Marele An.

Imaginea 63 — Aceeași planșă, colorizată.

Versiunea colorizată și restaurată de Manaloji face mai vizibile detaliile: **cununa de stele** din jurul capului Naturii, lanțul de aur care coboară din mâna ieșită din norul cu Tetragrammatonul, maimuța-Artă cu globul ei pe Pământ și inelele cerului (albastre), cu ale stelelor fixe și ale îngerilor. În inelul animalelor se citesc *Leo* și *Lupus* (Leul și Lupul), în dreptul bărbatului (*Homo*); în dreptul femeii (*Mulier*), *Aquila* și *Canis* (Vulturul și **Câinele**). Femeia stă de partea Câinelui, bărbatul de partea Leului: perechea Sirius (Câinele) – Leul din indiciul 1, împărțită între femeie și bărbat.

Imaginea 14 — Hexagrama alchimică: „Toate din Unul, toate prin Unul, toate spre Unul”

Sursa. Manuscris alchimic, sfârșitul secolului XVII (după eticheta pozei). Imaginea e colorizată și adnotată în engleză de „Manaloji”. Manuscrisul-sursă nu e încă identificat (de verificat, posibil din familia *Clavis Artis*).

Ce arată.

- Sus, un triunghi cu inscripția *Archetypus* (Arhetipul), încadrat de textul *Anima Mundi sive Spiritus Ethereus* („Sufletul Lumii, adică Spiritul Eteric”). Sub el, porumbelul Duhului Sfânt coborând pe vârful triunghiului îndreptat în sus.
- O hexagramă (două triunghiuri întrepătrunse). În centru: *Omnia ab Uno, omnia per Unum, omnia ad Unum*, „Toate din Unul, toate prin Unul, toate spre Unul” (ecou al Romani 11:36 și al Tablei de Smarald).
- În cele patru colțuri laterale, cele patru elemente: Apa (pește-balenă), Pământul (lup sau vulpe), Focul (pasărea Phoenix în flăcări) și Aerul.
- Laturile: *Mercurius de Mercurio* (Mercurul din Mercur), *Ex Mercurio Sulphur et non e contra* (din Mercur iese Sulf, nu invers) și *Sulphure*.
- În vârful de jos: trei inele împletite, *In Trinitate perfectio* („Desăvârșirea stă în Treime”). Sub hexagramă, trei simboluri alchimice: Sulf, Mercurul și Sarea (*tria prima* ale lui Paracelsus).

Exoteric. Hexagrama alchimică unește triunghiul Focului (Δ , masculin, Sulf) cu triunghiul Apei (∇ , feminin, Mercur). Din unirea lor rezultă Sarea, iar cele patru elemente, Treimea și Unul sunt cuprinse într-un singur semn: „pecetea lui Solomon”.

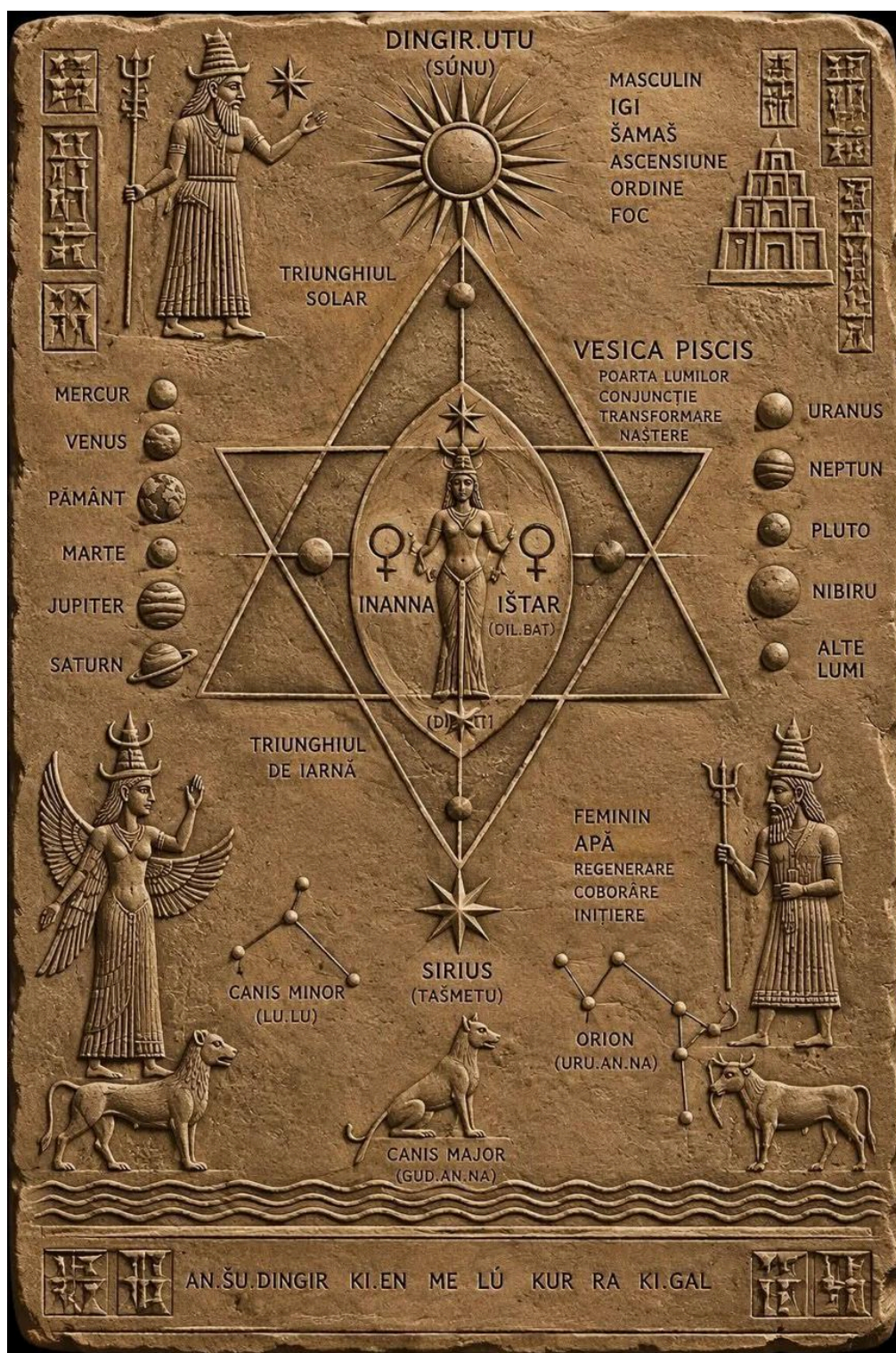
Ce spune Pike. *Morals and Dogma* descrie aproape exact această imagine:

- „Dublul triunghi al lui Solomon” e explicat prin cei trei martori din cer (Tatăl, Cuvântul, Duhul Sfânt) și cei trei de pe pământ (suflarea, apa, sângele). Alchimiștii „dau Sulfului lor numele de **Eter**, Mercurului numele de apă filosofică, iar Sării pe cel de sânge al dragonului”. Imediat după aceea, Pike numește păsările simbolice: „Porumbelul, Corbul și Phoenixul”, care apar și în manuscris (Pike, PDF p. 513). Adnotarea „Ether?” de pe imagine primește astfel un răspuns.
- În Kabbala, cele șase sefirot ale „Chipului Mic” (*Seir Anpin*) „sunt reprezentate de triunghiul întrepătruns, sau Pecetea lui Solomon”. Urmează: „Malkhut este o persoană și se numește **soția** Chipului Mic. [...] Se spune că soția stă **în spatele soțului** și nu are altă cunoaștere a lui”, până când „fața se întoarce spre față, când se unesc” (Pike, PDF p. 519). Este, în cuvintele lui Pike, „**soția ascunsă**”, iar unirea față în față înseamnă cunoașterea desăvârșită.

Asemănări cu dosarul.

- **Aceeși pecete în toate tradițiile.** În India, *ṣatkona* este unirea lui Șiva (Δ) cu Șakti (∇), iar Sri Yantra împletește 4 triunghiuri ale lui Șiva cu 5 ale Șaktiei. Bijuteria gradului masonic Royal Arch este un dublu triunghi într-un cerc (vezi indiciul 29). Sigiliul Societății Teozofice a lui Blavatsky este o hexagramă înconjurată de **ouroboros** (vezi indiciul 13).
- **Triunghiul cu vârful în jos** este, în arta veche, și semnul pântecelui feminin, ca forma de vulvă din indiciul 23.
- **Duhul Sfânt sus, Treimea jos.** Porumbelul coboară pe vârful de sus, iar în vârful de jos stau cele trei inele. Axa verticală a hexagramei leagă Duhul de Treime, ca lanțul lui Fludd (Imaginea 13).

Imaginea 15 — Simularea autorului: Soarele și Sirius în hexagramă

Sursa. Simulare realizată de autor cu AI (2026), în stilul unei tăblițe mesopotamiene. *Tip: interpretarea autorului, nu document istoric.*

Ideea. Suprapunerea a două triunghiuri:

- **Triunghiul solar** (vârful în sus), cu Soarele (Utu / Șamaș) în vârf: masculin, activ, foc, urcare, ordine.

- **Triunghiul de Iarnă** (vârful în jos), cu Sirius în vârful de jos: feminin, pasiv, apă, coborâre, inițiere, regenerare. Duhul Sfânt, „steaua fără nume”.
- În centru, Vesica Piscis cu Inanna / Iștar (Venus): poarta lumilor, conjuncția, nașterea.

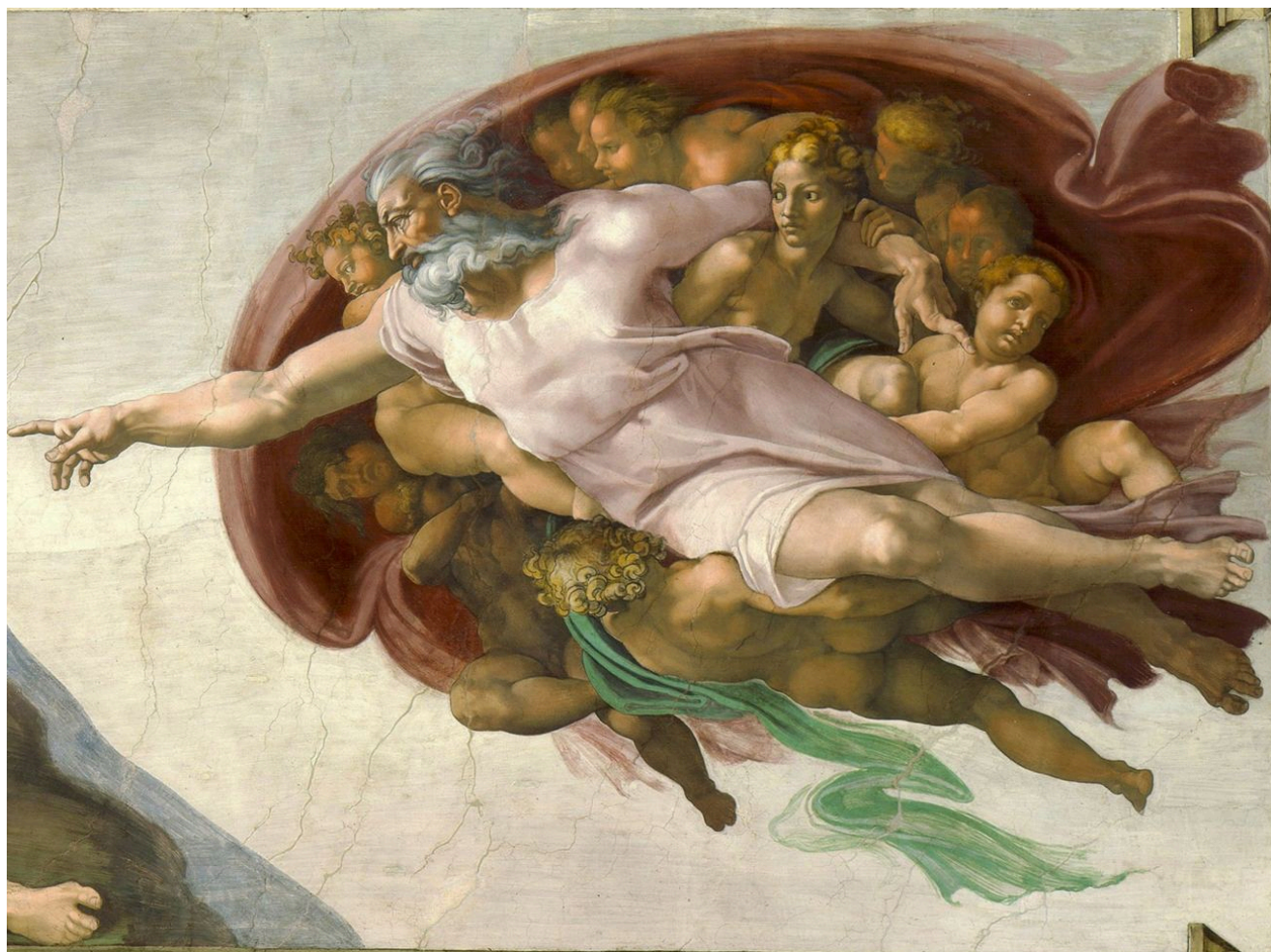
Fapt astronomic. Triunghiul de Iarnă (Sirius, Procyon, Betelgeuse) apare de la latitudinile nordice cu Sirius în vârful de jos: un triunghi real, cu vârful în jos, pe cer.

Asemănări.

- Hexagrama Soare – Sirius este varianta „triunghiulară” a celor două cercuri Soare – Sirius din Vesica (Imaginea 10, 2016). În ambele, centrul unirii e locul nașterii.
- Corespunde schemei alchimice (Imaginea 14) și lui Șiva – Șakti: masculinul sus, femininul jos, unirea în centru. Sirius ocupă locul „soției ascunse”.
- Iștar / Inanna în centru leagă imaginea de ipostazele Femeii (fecioară și curtezană) și de Venus, „steaua” Fecioarei.

Verificare (pentru varianta finală). Unele etichete generate de AI nu corespund astronomiei babiloniene. Sirius se numea MUL.KAK.SI.SÁ („Săgeata”); Orion, MUL.SIPA.ZI.AN.NA („Păstorul credincios al lui Anu”); GUD.AN.NA („Taurul Cerului”) e constelația Taurului, nu Câinele Mare. Tašmetu e zeița soției a lui Nabu, zeul planetei Mercur. Asocierea ei cu Sirius e o creație a simulării, dar rezonază cu „Mercur, dublul lui Sirius” (Blavatsky, indiciul 5). Nibiru provine din lectura lui Zecharia Sitchin. DIL.BAT pentru Venus și UTU / Șamaș pentru Soare sunt corecte.

Imaginea 16 — Michelangelo, „Crearea lui Adam”: Femeia de sub brațul lui Dumnezeu

Sursa. Michelangelo Buonarroti, *Crearea lui Adam*, frescă pe bolta Capelei Sixtine, Vatican, ~1511-1512 (detaliu). Lucrare din domeniul public. E același autor ca în Imaginea 4, unde șarpele din Eden are trup de femeie.

Observația autorului. Dumnezeu se „sprijină gravitațional” de gâtul unei femei: brațul Său stâng o cuprinde pe după umeri. Ea poate fi Soția, Sirius, Sophia, Maria sau Isis.

Ce arată.

- În mantia roșie, între îngeri, o **tânăra femeie** stă sub brațul lui Dumnezeu și îl privește pe Adam. Mâna lui Dumnezeu se sprijină pe umerii ei, apoi coboară pe un copil.
- Dumnezeu nu zboară singur: e purtat de îngeri și stă într-o mantie în formă de ou sau de oval.
- O eșarfă verde atârnă din mantie, sub figuri.

Exoteric (lecturile istoricilor de artă).

- Femeia este de obicei identificată cu **Eva**, încă necreată, aflată „în gândul” lui Dumnezeu. Alte lecturi o văd ca **Sophia**, Înțelepciunea divină, sau ca **Fecioara**

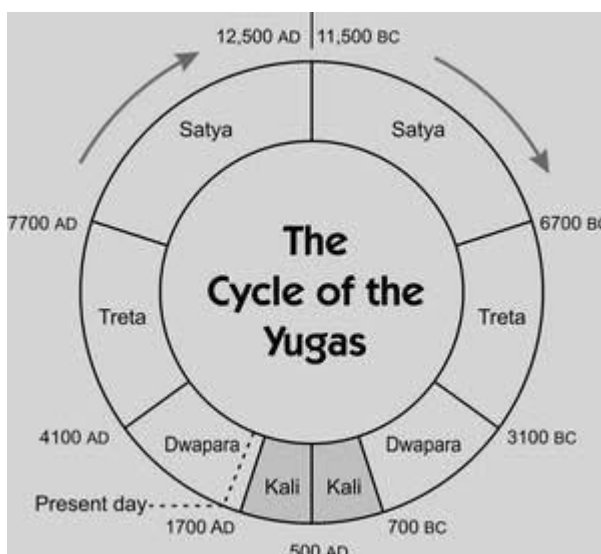
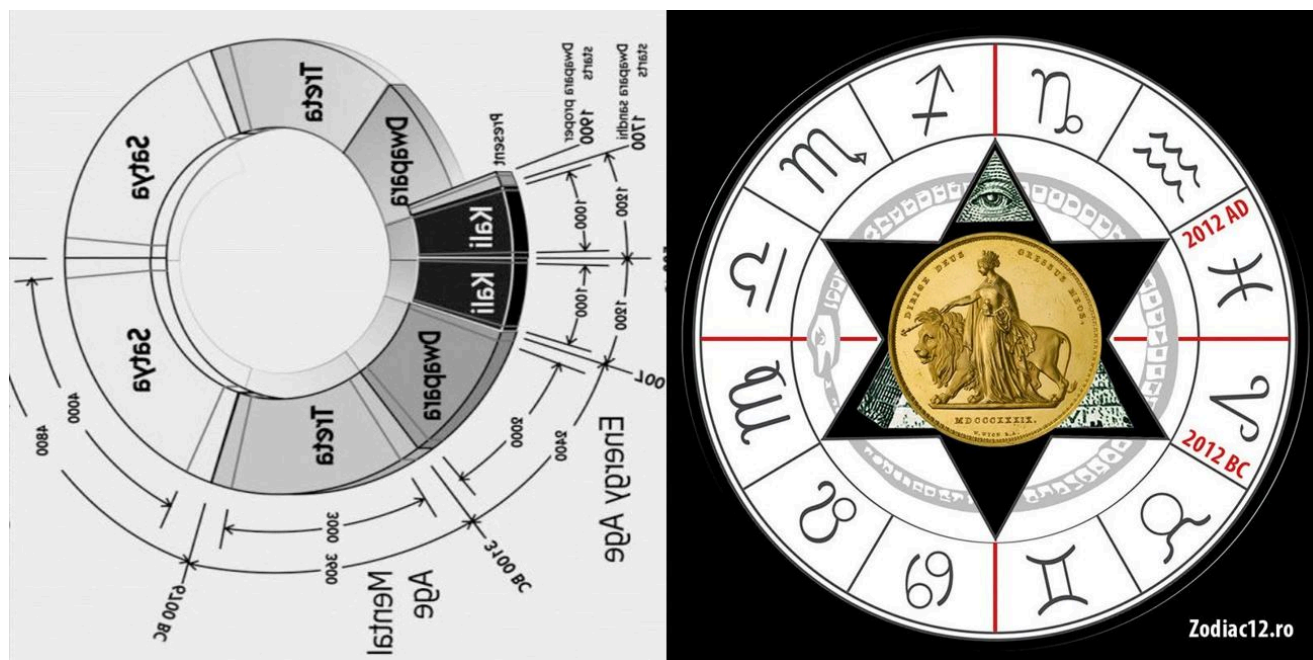
Maria, cu Pruncul (copilul pe care se sprijină mâna lui Dumnezeu) ca Hristos.

- Mantia roșie are forma unui **creier uman**, cu tot cu detalii anatomice (Frank Meshberger, *JAMA*, 1990). Michelangelo făcuse disecții.
- Alții au văzut în mantie un **uter** și în eșarfa verde un **cordón ombilical** tăiat: creația ca naștere.

Ezoteric și asemănări cu dosarul.

- **Înțelepciunea lângă Creator.** Este exact imaginea din Proverbe 8: „Eu eram lângă El ca meșter și îl înveseam în fiecare zi”. Femeia de sub brațul lui Dumnezeu e de față la creație, ca „soția ascunsă” (indiciul 35). Pictată pe bolta capelei Papei, ea stă la vedere și totuși nenumită.
- **„Sprijinul gravitațional”.** În limbajul dosarului, Dumnezeu (Soarele, principiul masculin) se mișcă sprijinit de Femeie (Sirius, principiul feminin), așa cum ipoteza centrală imaginează Soarele și Sirius legându-se în jurul unui punct comun. Este o imagine simbolică a perechii, nu o observație fizică.
- **Mantia-ou, mantia-uter, mantia-creier.** Ovalul reia mandorla și oul cosmic (indiciul 21), Vesica și poarta nașterii (indiciul 23). Cordonul ombilical leagă imaginea de buricul ca loc al nașterii (indiciul 25). Creierul trimite la Sirius ca sursă a minții la Bailey (indiciul 4).
- **Aceeași schemă ca la Fludd.** Dumnezeu → Femeia → Omul (Imaginea 13): între Creator și Adam stă Femeia, care îl privește pe om.
- **Michelangelo și femininul ascuns.** În Imaginea 4 (Eden), femininul apare ca șarpe-femeie (Lilith) pe Arbore; aici, ca Femeie în brațul lui Dumnezeu. Pe aceeași boltă, Michelangelo pune femininul de două ori lângă axa creației.

Imaginile 17 și 18 — Ciclul Yuga (Sri Yukteswar) suprapus pe roata Zodiac12

Sursa. Imaginea 17: montaj al autorului (Zodiac12.ro). Diagrama ciclului Yuga este oglindită și rotită pentru a se suprapune cu roata Zodiac12 din Imaginea 1. Imaginea 18: schema obișnuită a „Ciclului Yuga”, autor necunoscut/neidentificabil, după Sri Yukteswar Giri, *The Holy Science* (Kaivalya Darshanam, 1894).

Ce arată schema lui Yukteswar. Un ciclu de ~24.000 de ani, împărțit într-un arc descendent și unul ascendent de câte 12.000 de ani:

- **Satya Yuga** (Vârsta de Aur) sus, cu vârful în jurul anului **11.500 î.Hr.** (și din nou în 12.500 d.Hr.);
- coborând prin Treta (6700 î.Hr.) și Dwapara (3100 î.Hr.), până la **Kali Yuga** jos, cu punctul cel mai de jos în **~500 d.Hr.**;

- urcare prin Kali (700 î.Hr. – 1700 d.Hr.) spre Dwapara. Prezentul se află la începutul Dwapara ascendente, „Era Energiei”.

Textul lui Yukteswar (1894). Este sursa ideii de „soare binar”:

„Soarele, cu planetele și lunile lor, își ia o stea drept **dublu** și se rotește în jurul ei în aproximativ 24.000 de ani ai Pământului nostru — un fenomen ceresc care provoacă mișcarea înapoi a punctelor echinoctiale în jurul zodiacului. Soarele mai are o mișcare, prin care se rotește în jurul unui mare centru numit **Vishnunabhi**, care este sediul puterii creatoare, Brahma, magnetismul universal.”

Când Soarele, în rotirea sa în jurul dublului, ajunge **în punctul cel mai apropiat** de acest mare centru, „eveniment care are loc când echinocțiul de toamnă ajunge în primul punct al Berbecului”, *dharma* (virtutea minții) e atât de dezvoltată încât omul poate înțelege totul, chiar și tainele Spiritului. Când Soarele se află **în punctul cel mai depărtat**, mintea omului se întunecă și nu mai poate înțelege decât materia.

Ce arată montajul autorului (Imaginea 17). Pus peste roata Zodiac12, ciclul Yuga se așază astfel:

- **Satya** (apropierea maximă de centru) cade pe **granița Fecioară - Balanță**.
- **Kali** (depărtarea maximă) cade pe **granița Pești - Berbec**, între reperele 2012 î.Hr. și 2012 d.Hr.

Potrivirea nu e forțată. „Echinocțiul de toamnă în primul punct al Berbecului” înseamnă că echinocțiul de primăvară se află în primul punct al Balanței, adică tocmai la **granița Balanță - Fecioară** din Ceasul Cosmic. Textul lui Yukteswar spune deci singur că Soarele e cel mai aproape de centrul cosmic la trecerea dintre Era Balanței și Era Fecioarei.

Asemănări cu dosarul.

- **Punctul Fecioară - Balanță ca apropiere maximă.** Yukteswar (1894) pune aici vârful Vârstei de Aur, iar sursa ezoterică a lui BruineDwerg pune aici „1 an-lumină între Sirius și Soare” (indiciul 13). Tot în această fereastră cad punctul de sus al interpretării din 2016 (~11.000 î.Hr., Imaginea 10), epoca Vegei (indiciul 16) și extremul lui Sirius (~12.150 î.Hr.).
- **Vishnunabhi = „buricul lui Vișnu”.** Marele centru al lui Yukteswar poartă chiar numele buricului din care se naște Brahma la începutul fiecărui ciclu (indiciul 25). Buricul omului cosmic, așezat de autor la granița Fecioară - Balanță (Imaginea 7), și centrul cosmic al lui Yukteswar au același nume.
- **Mintea legată de apropiere.** La Yukteswar, apropierea de centru dezvoltă mintea și înțelegerea Spiritului, iar depărtarea o întunecă. La Bailey, Sirius este sursa minții (indiciul 4). E aceeași idee: o sursă cosmică a conștiinței, a cărei influență crește și scade cu ciclul.
- **Ascensiunea de azi.** Prezentul, în Dwapara ascendentă, corespunde ipotezei dosarului: omul redescoperă azi ce se cunoștea odinioară.

- **Kali la Pești - Berbec.** Cade pe trecerea dintre ere, unde Imaginea 1 marchează „totul se prăbușește” (indiciul 12).

Notă de sursă. Ideea unui companion al Soarelui legat de precesie apare deci înainte de Bailey, la Yukteswar (1894), fără numele lui Sirius. Legătura cu Sirius e făcută mai târziu (Cruttenden, 2002). Durata de 24.000 de ani și datele lui Yukteswar diferă de precesia măsurată (~25.770 de ani), dar imaginea de ansamblu rămâne aceeași.

Sursă complementară: „Cheile Vârstelor Yuga” (Zodiac12.ro, 2026). Articolul autorului (Zodiac12.ro) rezumă cartea *The Yugas* de Joseph Selbie și David Steinmetz (Crystal Clarity, 2011), construită pe sistemul lui Yukteswar. Elemente de reținut:

- **Duratele:** Satya 4.000, Treta 3.000, Dwapara 2.000, Kali 1.000 de ani, fiecare cu perioade de tranziție ($4.800 + 3.600 + 2.400 + 1.200 = 12.000$ de ani pe arc, 24.000 pe ciclu). Ne aflăm în **Dwapara ascendentă din 1900**, „epoca energiei” (electricitate, vibrație).
- **Teza:** istoria nu e liniară, ci ciclică; anomalii arheologice (construcții de mare precizie, orașe mai avansate în straturile mai vechi) se explică prin creșterea și scăderea conștiinței. Exact premisa dosarului (secțiunea Metodă).
- **Două lecturi ale „dublului” Soarelui** (Anexa cărții): una **fizică** (o stea companion, poate o stea întunecată) și una **geometric-simbolică** (polul eclipticii, în jurul căruia se rotește axa Pământului în precesie). A doua lectură se potrivește cu ce arată datele fizice din dosar (secțiunea IV, Gaia): ciclul e real, iar „dublul” poate fi un centru, nu neapărat un corp.
- **Satapatha Brahmana** e citată ca text vedic în care ciclurile cosmice corespund duratei precesiei (de verificat în text).
- Imaginea comparativă a autorului: **Yugas - 24.000 de ani (Orient) / Zodiac - 25.920 de ani (Occident)** (indiciul 11).

Seria completă pe Zodiac12.ro ([categoria „Cheile Vârstelor Yuga”](#): 21 de capitole, Anexa și aprecieri). Pasaje relevante pentru dosar:

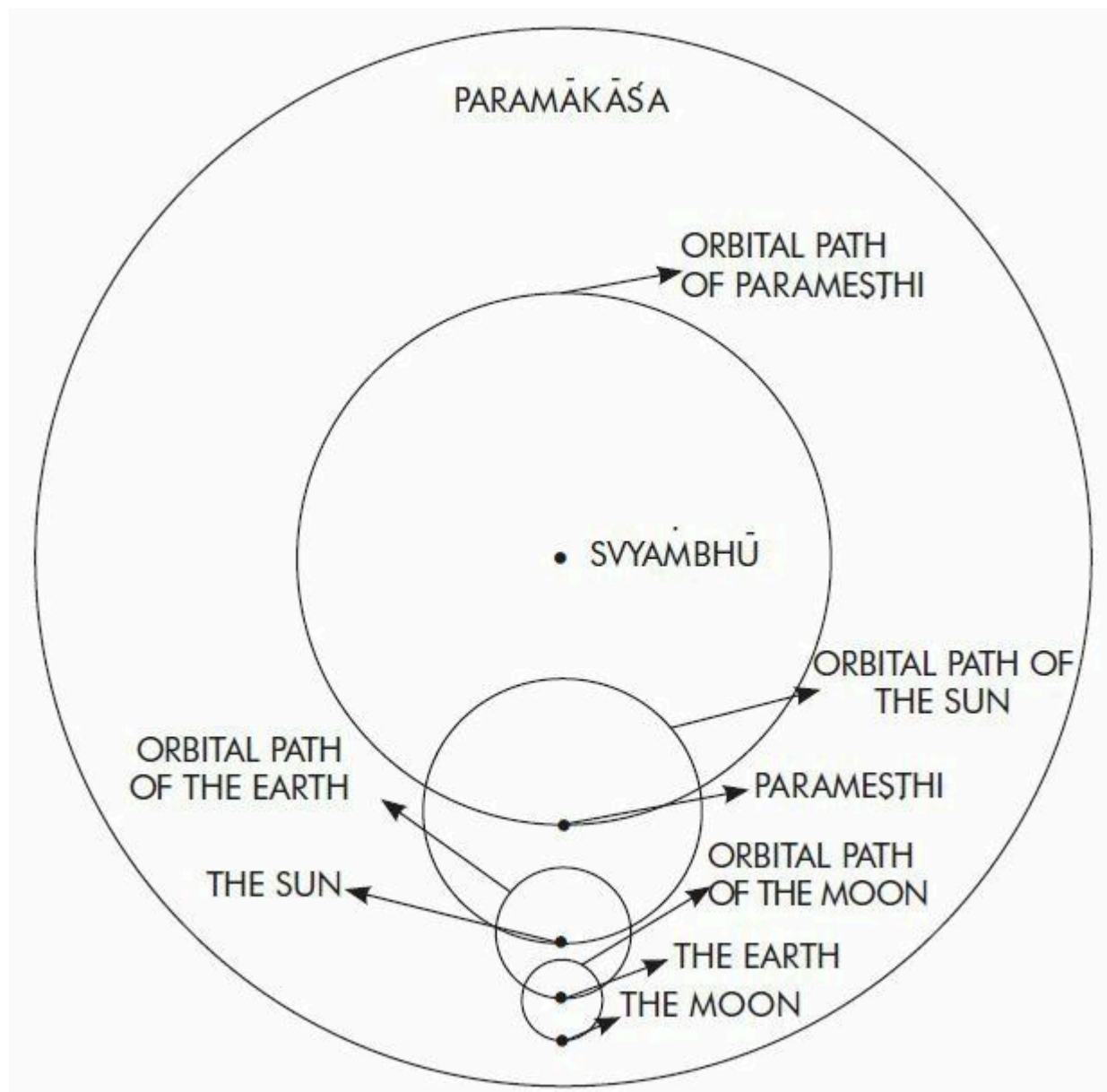
- **Anexa, „Dublul Soarelui”** ([link](#)). Autorii lasă deschise ambele lecturi („nu putem decât specula”). Pentru lectura fizică, un companion invizibil de tip **pitică brună**, dar recunosc că modelul standard (atracția Lunii și a Soarelui asupra bombării ecuatoriale) explică deja precesia. Pentru lectura orientală, **Satapatha Brahmana** (după un pandit) descrie orbite concentrice: Svayambhu, Paramesthi (pe orbita *rajovritta*), **Soarele pe ayanavritta, în ~25.000 de ani**, Pământul pe *krantivritta*, Luna pe *daksavritta*. Paramesthi, tradus modern ca „galaxie”, ar putea fi **polul eclipticii**, „locul cel mai înalt”. În geometria proiectivă, „dualul” unui cerc mare de pe sfera cerească sunt polii lui: Yukteswar ar fi ales cuvântul „dublul” în acest sens, sugerând și un „spațiu eteric” în care raporturile se inversează („centrul e pretutindeni și circumferința nicăieri”).
- **Capitolul 21, „Punctul de cotitură”.** Figura 34: steaua polară se schimbă prin precesie (Polaris azi, **Thuban** în Egiptul de acum ~4.500 de ani, **Vega** în mileniul XII î.Hr.), iar centrul cercului descris de pol este **polul eclipticii** (indiciul 16). Arheologia

e puțin explorată (orașul scufundat din Golful Cambay, datat ~7500 î.Hr.; El Mirador); mituri ale Paradisului și Marea Piramidă ca „amintiri ale viitorului”.

- **Capitolul 20, „Ciclurile anterioare”**. Sute sau mii de cicluri de 24.000 de ani, civilizații apărute și dispărute; cataclisme (Toba, acum 75.000 de ani; un posibil impact în Oceanul Indian, acum ~4.800 de ani) și creșterea nivelului mării cu ~60 m după glaciațiune. Converge cu cataclismele ciclice (indiciile 13 și 14).
- **Capitolul 16, „Marea Piramidă”, și 15, „Cunoaștere neexplicată”**: de citit pentru firul egiptean.

De ce contează. Cele două lecturi ale „dublului” corespund celor două fețe ale dosarului: lectura fizică (un companion; datele Gaia nu-l susțin, secțiunea IV) și lectura geometric-simbolică (polul eclipticii, centrul Ceasului Cosmic, real și măsurabil). În limbajul dosarului: „soarele din spatele Soarelui” poate fi un **centru** în jurul căruia se rotește axa lumii, nu neapărat un astru.

Imaginea 77 — Orbitele înlănțuite din Satapatha Brahmana.

Sursa. Diagramă din Anexa cărții *The Yugas* (Selbie & Steinmetz), reprodusă pe Zodiac12.ro, după interpretarea unui pandit a textului vedic *Satapatha Brahmana*. E o reconstrucție modernă, nu un desen antic.

Ce arată. În cercul exterior, **Paramakasha** („cerul suprem”), un lanț de corpuri, fiecare pe orbita celui de deasupra:

- **Svayambhu** („cel născut din sine”), centrul fix;
- **Paramesthi** („cel așezat cel mai sus”), pe o orbită în jurul lui Svayambhu;
- **Soarele**, pe o orbită în jurul lui Paramesthi (în ~25.000 de ani, după Anexă);
- **Pământul**, în jurul Soarelui;
- **Luna**, în jurul Pământului.

Toate orbitele se ating într-un punct, în partea de jos, ca niște roți dințate.

Asemănări cu dosarul.

- **Exact schema lui Yukteswar.** Soarele se rotește în jurul unui „dublu” (Paramesthi), care la rândul lui se rotește în jurul marelui centru (Svayambhu = Vishnunabhi, indiciul 39). Ipoteza centrală a dosarului (un punct în jurul căruia se rotesc Soarele și „Fecioara”) are aici forma ei vedică.
- **Aceeși ierarhie ca la Bailey:** Pământ → Soare → Sirius → centrul cosmic (secțiunile III.1–III.3; indiciul 8), și ca la Fludd: sferele de la Lună până la Dumnezeu (Imaginea 13).
- **Punctul de atingere.** Toate cercurile sunt tangente în același punct, în partea de jos: un punct de apropiere maximă, ca „1 an-lumină” la granița Fecioară – Balanță (indiciul 13) și ca cercurile Soare – Sirius tangente din diagrama BruineDwerg (Imaginea 2) și din interpretarea din 2016 (Imaginea 10).
- **Două lecturi, din nou.** Paramesthi poate fi un corp („galaxia”, în traducerea modernă, sau un companion) ori polul eclipticii (lectura geometrică a autorilor). Diagrama le cuprinde pe amândouă.

Imaginea 19 — Sigiliul cilindric VA 243: steaua cu unsprezece globuri

Sursa. Sigiliu cilindric akkadian, Vorderasiatisches Museum, Berlin, nr. inventar VA 243. Impresiune modernă (fotografie). Datare: perioada akkadiană, aproximativ sec. XXIV-XXII î.Hr.

Ce arată.

- Un zeu mare, așezat pe tron, cu tiară și barbă, ține în mână un obiect. În fața lui stau două personaje în picioare; cel din stânga ridică un lăstar sau o ramură. Între ele și zeul, un pom sau o unealtă cu ramuri.
- Sus, între cele două personaje, o **stea cu șase raze** în jurul unui glob, înconjurată de **unsprezece globuri** mai mici.
- În mijlocul scenei, între personajul din mijloc și pom, un **punct izolat**.
- În dreapta, o inscripție cuneiformă încadrată. Primul semn din coloana din mijloc e o stea: semnul cuneiform DINGIR („zeu”, „cer”). Pe margini, țapi și munți.

Exoteric (lectura academică). Inscripția este o dedicație personală, citită de obicei „Dubsiga, Ili-illat, servitorul tău”: sigiliul unui om către zeul său. Scena e o „prezentare” obișnuită în arta akkadiană. Zeul așezat e mai mare din convenție (mărimea arată rangul). Steaua cu globuri este, pentru asiriologi, o stea sau un astru cu stele mici în jur. Soarele mesopotamian se reprezintă de obicei altfel, ca un disc cu patru colțuri și raze ondulate (Michael Heiser, *The Myth of a Sumerian 12th Planet*, 2005).

Lectura alternativă (Sitchin). Zecharia Sitchin (*The 12th Planet*, 1976) a văzut în stea **Soarele**, iar în cele 11 globuri **sistemul solar**: planetele, Luna și o a douăsprezecea

planetă, **Nibiru**, împreună 12 corpuri. Așa sigiliul a devenit faimos. Pentru Sitchin, scena arată zeii Anunnaki dăruind omului plugul și agricultura.

Observațiile autorului și asemănări cu dosarul.

- **Steaua cu șase raze.** E înrudită vizual cu hexagrama (Imaginile 14 și 15), deși nu e desenată ca două triunghiuri întrepătrunse. Un astru central cu corpuri în jur reia imaginea unui centru cosmic și a sistemului care se rotește în jurul lui (Vishnunabhi, „soarele central” al lui Bailey).
- **Punctul din mijlocul scenei (Nibiru?).** Nibiru al lui Sitchin este unul din globurile din jurul stelei, nu punctul izolat. Punctul de jos poate fi un semn de umplere sau o urmă de găurire, dar așezarea lui chiar în centrul compoziției rămâne o întrebare deschisă. În ipoteza dosarului, un astru „ascuns” mic lângă o stea mare amintește de Sirius B lângă Sirius A.
- **„Adam și Eva” în fața unui uriaș?** Pe impresiune, ambele personaje în picioare par să poarte barbă, deci lectura „bărbat și femeie” nu e sigură. Motivul de ansamblu rămâne: oameni mici în fața unei ființe mari care le dă un dar sau o cunoaștere (o ramură sau un pom). Același motiv apare în Eden (Arborele Cunoașterii, Imaginea 4) și în miturile uriașilor (Geneza 6, Nefilimii; Anunnaki la Sitchin; Uriașii la Blavatsky; indiciul 14).
- **Steaua = zeu.** În scrierea cuneiformă, semnul pentru „zeu” este o stea. Divinitatea și astrul se scriu cu același semn, iar ideea stă la baza întregului dosar.

„Proposed Path of the Missing Planet”: Nibiru, Sirius și centrul galactic (Imaginea 88)

Sursa. „Proposed Path of the Missing Planet”, PDF de 18 pagini (*autor neidentificat*), pe linia lui Zecharia Sitchin, primit de la autorul dosarului; plus verificările fizice făcute în Claude Science (nibiru_verificari.csv) și diagrama orbitei la scară.

Teza documentului.

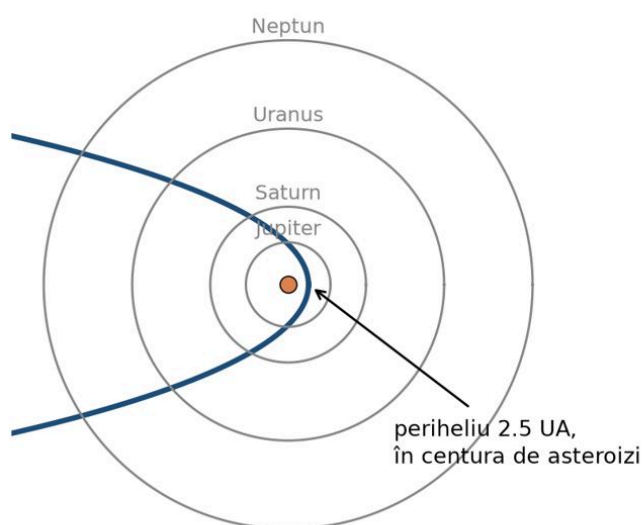
- Sumerienii și egiptenii ar fi știut unde e **centrul galaxiei**, că planetele se rotesc în jurul Soarelui, că există precesia și că la **răsăritul de solstițiu de iarnă din 10.500 î.Hr.** Pământul, Soarele, centrul și anticentrul galactic erau aliniate; cunoașterea lor „nu a fost dezvoltată în propria cultură”.
- **Nibiru** (după Sitchin): o planetă de 3–5 mase terestre, pe o orbită foarte alungită de **3.600 de ani**, retrogradă, care vine **de sub ecliptică, din direcția lui Orion și Sirius**; ecliptica ei taie ecliptica Pământului în **Pești** (la intrare) și **Fecioară** (la ieșire).
- **Zodiacul de la Dendera:** un **șoim al lui Horus pe o coloană** ar fi un „marcaj”: capul șoimului pe **Sirius = afeliul lui Nibiru**, baza coloanei pe ecliptica Pământului. Alte axe citite pe zodiac: centru – anticentrul galactic, Pești – Fecioară, **Leu – Vărsător** (erele în care axa Pământului și Soarele sunt aliniate cu centrul și anticentrul galaxiei).

- **Șerpîi cerului** (Serpens și Hydra) și Atlasul Farnese ar marca același drum; un model al perturbațiilor planetelor exterioare („o tragere în jos” a lui Uranus și Neptun spre Sirius) ar fi confirmat că „orbita funcționează”.

a Orbita propusă pentru Nibiru ($P = 3\,600$ ani $\Rightarrow a = 234.9$ UA, $e = 0.989$), la scară

b Detaliu: la fiecare trecere taie orbitele tuturor celor patru planete gigante

Verificare fizică (Claude Science).

Mărimea	Valoarea
Semiaxa mare pentru $P = 3.600$ de ani (legea a III-a a lui Kepler)	234,9 UA
Excentricitatea necesară pentru periheliu la 2,5 UA (centura de asteroizi)	0,989
Afeliul	467 UA
Distanța până la Sirius	~543.900 UA
Raportul distanță Sirius / afeliu	~1.164
Coordonatele ecliptice ale lui Sirius (J2000)	longitudine $104,1^\circ$, latitudine $-39,6^\circ$
Înclinația orbitei impusă de geometria documentului	~ $40,5^\circ$
Treceri prin sistemul planetar în 4,5 miliarde de ani	~1.250.000
Atracția maximă asupra Pământului, față de a lui Jupiter	~0,22

- **Afeliul nu poate fi la Sirius.** O orbită de 3.600 de ani ajunge doar la ~467 UA; Sirius e de ~1.164 de ori mai departe. „Capul șoimului pe Sirius” poate indica o **direcție** pe cer (afeliul așezat spre Sirius), nu o distanță.
- **Stabilitatea:** o asemenea orbită taie, la fiecare trecere, orbitele lui Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun. În ~1,25 milioane de treceri de la formarea sistemului solar, planeta ar fi fost aruncată din sistem sau ar fi destabilizat orbitele planetelor; nu există urme ale ei în datele de cer (WISE).
- **Alinierea galactică e reală.** Unghiul dintre solstițiul de iarnă și centrul galactic e azi de ~6,4°; alinierea minimă cade în jurul anului **2220**, iar alinierea cu **anticentrul** (unghiul maxim, ~173° în 10.500 î.Hr.) în jurul anului **10.920 î.Hr.** Afirmția documentului despre 10.500 î.Hr. e corectă în ordinul de mărime.

Legături cu dosarul.

- **Aceeși fereastră, a treia oară pe alt drum.** În jurul anului **10.900 î.Hr.**, solstițiul de iarnă e aliniat cu anticentrul galactic (iar cel de vară, cu centrul): exact punctul Fecioară – Balanță al Ceasului Cosmic (~11.000 î.Hr.; indiciile 13, 16, 39, 79, 96). Azi suntem în punctul opus (solstițiul de iarnă aproape de centrul galactic, reperul 2012 al lui Jenkins, indicele 97). Ceasul Cosmic are astfel și o axă galactică: **centru - anticentru**.
- **Leu - Vărsător** ca axă a alinierii galactice: Era Leului (Sfinxul) și Era Vărsătorului, începutul și sfârșitul Marelui An.
- **Pești - Fecioară** ca puncte de încrucișare: perechea de ere opuse prin care trece dosarul (Era Peștilor, Fecioara).
- **Șoimul lui Horus pe coloană, cu capul pe Sirius:** Horus-Sopd „care este în Sothis” (indicele 60), coloana ca axă (indiciile 32 și 64).
- **„Direcția lui Sirius” ca afeliu:** dacă nu e o planetă, rămâne imaginea unei orbite cu un capăt spre Sirius, ca în ipoteza centrală a dosarului; fizic, unicul „capăt” real spre Sirius e periheliul Pământului (indicele 20).

Rezervă. Planeta Nibiru, ca și lectura lui Sitchin a textelor sumeriene, e respinsă de astronomie și de asiriologie (Imaginea 19); „verificarea” prin modelul perturbațiilor nu e publicată și nu poate fi controlată.

Imaginea 20 — Zeița goală cu triunghiul în jos, buricul și steaua

Sursa. Impresiune de sigiliu cilindric (Orientul Apropiat antic; stilul „zeiței goale” apare pe sigiliile siriene și paleobabiloniene, ~sec. XIX-XVII î.Hr.). *Autor necunoscut/neidentificabil;* piesa și colecția sunt de identificat.

Ce arată.

- O femeie goală, în față, cu părul sau vălul încadrat de un șir de perle, cu **mâinile pe sâni**.

- Pe trup: un **buric** marcat de un cerc și un **triunghi pubian cu vârful în jos**, hașurat.
- În dreapta jos, **o stea cu un disc în centru** și puncte între raze. Deasupra, un obiect în formă de mătură sau de spic (un snop, o ramură de palmier sau un ciucure). În jur, globuri.

Exoteric. „Zeița goală” este un motiv bine cunoscut, de obicei pus în legătură cu Iștar (Venus, a cărei stea o însoțește) sau cu zeițe ale iubirii și fertilității. Gestul mâinilor pe sâni arată Mama care hrănește.

Lilith sau soția lui Dumnezeu? (întrebarea autorului).

- **Lilith.** Cea mai cunoscută imagine numită „Lilith” este „Relieful Burney” („Regina Noptii”, ~1800 î.Hr., British Museum): o zeiță goală, înaripată, pe doi lei. Identificarea cu Lilith a fost propusă în 1936 (Frankfort); azi e considerată mai degrabă Iștar sau Ereškigal. Zeița din Imaginea 20 aparține aceleiași familii de imagini și aceleiași epoci.
- **Soția lui Dumnezeu (Așerah).** Gestul mâinilor pe sâni e exact cel al figurinelor-stâlp din Iuda (sec. VIII-VI î.Hr.), găsite cu miile în casele israeliților și puse de mulți arheologi în legătură cu **Așerah**, „soția lui YHWH” (indiciul 35). Zeițele goale cananeene de tip *Qedešet*, în față, cu flori și șerpi în mâini, sunt legate de aceeași Așerah.
- **Fecioara, prostituata, înțeleapta.** Iștar este fecioară și curtezană în același timp (subsecțiunea despre fețele Femeii). Imaginea ține laolaltă toate aceste nume, fără să aleagă unul.

Asemănări cu dosarul.

- **Triunghiul cu vârful în jos** este aici semnul feminin, desenat explicit pe trup: același ∇ al Apei și al Șaktiei din hexagramă (Imaginile 14 și 15), forma de vulvă a Vesicii (indiciul 23).
- **Buricul** marcat cu un cerc: locul nașterii (indiciul 25, Vishnunabhi).
- **Steaua lângă Femeie.** Femeia și steaua apar împreună, ca Femeia cu cunună de stele (Imaginea 13), ca Isis și Sirius, ca Femeia-stea din centrul zodiacului (indiciul 18).

Imaginea 21 — Kudurru-ul lui Melișipak II: Zeița pe tron sub Stea, Lună și Soare

Sursa. Kudurru (piatră de hotar și act de donație) al regelui kassit Melișipak II, ~1186–1172 î.Hr., calcar negru, găsit la Susa. Muzeul Luvru, Paris.

Ce arată.

- Regele își prezintă fiica, Hunnubat-Nanaya, **zeiței Nanaya**, așezată pe tron. Între ei, un altar sau un arzător de tămâie.

- Deasupra, cei trei aștri ai cerului mesopotamian: **steaua cu opt raze** a lui Iștar (Venus), **secera Lunii** (zeul Sin) și **discul Soarelui** (Șamaș).
- Steaua stă chiar deasupra capului zeiței.

Exoteric. Nanaya, zeița iubirii și a războiului, e strâns înrudită cu Iștar și adesea confundată cu ea. Cei trei aștri sunt grupul obișnuit al marilor zei astrali (Venus, Luna, Soarele) pe pietrele de hotar kassite.

Asemănări cu dosarul.

- **Femeia sub stea, pe tron.** Este una dintre imaginile cele mai vechi din dosar în care o zeiță și steaua ei stau pe aceeași axă, deasupra capului ei, ca la Femeia cu cunună de stele (Imaginea 13) și la Isis cu Sirius.
- **Steaua înaintea Lunii și a Soarelui.** În șirul celor trei aștri, steaua feminină stă prima. Fecioara cu Soarele și Luna pe trup (Fludd) și Femeia din Apocalipsa 12, îmbrăcată cu Soarele și cu Luna sub picioare, reiau aceeași triadă: Stea - Lună - Soare.
- **Zeiță primită de rege.** Regele își aduce fiica Femeii divine: o închinare către principiul feminin într-o societate patriarhală („soția ascunsă”, indiciul 35).

Cei trei aștri și Tarotul: XVII Steaua - XVIII Luna - XIX Soarele

Autorul observă că cei trei aștri ai kudurru-ului (steaua cu opt raze, Luna, Soarele) sunt, în aceeași ordine, trei arcanе majore consecutive ale Tarotului: **XVII Steaua, XVIII Luna, XIX Soarele.**

Arcana XVII, Steaua (în Tarotul de Marsilia și în Rider-Waite):

- O **femeie goală** îngenuncheată toarnă apă din două vase: unul pe pământ, altul într-un lac. Are **un picior pe pământ și unul în apă**, exact ca Natura lui Fludd (Imaginea 13).
- Deasupra ei, o **stea mare cu opt raze**, înconjurată de șapte stele mai mici.
- Pe un copac din fundal, o pasăre, adesea citită ca **ibisul lui Thoth** (Hermes / Mercur, indiciul 5).
- În literatura ezoterică modernă, steaua mare este adesea identificată cu **Sirius**, iar femeia cu **Isis**: steaua care anunța revărsarea Nilului și zeița care toarnă apele. În sistemul Golden Dawn, arcana corespunde Vărsătorului.

Arcana XVIII, Luna: un **câine** și un lup urlă la Lună între **două turnuri**, iar un rac iese din apă. Câinele trimite la Steaua Câinelui; cele două turnuri apar și în arcana XIII, unde Soarele răsare între ele (indiciul 28).

Arcana XIX, Soarele: un copil gol pe un cal alb, sub un Soare mare.

Asemănări.

- **Aceeași ordine: Stea → Lună → Soare.** Pe kudurru (stea în stânga, apoi Luna, apoi Soarele) și în Tarot (XVII → XVIII → XIX). Ordinea urmează drumul nopții spre zi. În Egipt, anul nou începea când **Sirius răsărea înaintea Soarelui**, în zori (răsăritul heliac): steaua vine prima, apoi Soarele.
- **Steaua cu opt raze.** Este steaua lui Iștar (Venus), legată de ciclul de 8 ani al planetei Venus. Aceeași stea cu opt raze apare pe veșmântul Fecioarei Maria în icoanele ortodoxe (cele trei stele de pe frunte și umeri, semn al fecioriei veșnice). Steaua Femeii trece de la Iștar la Maria, pe firul Isis → Artemis → Maria.
- **17 = 1 + 7 = 8.** Numărul arcanei se reduce la 8, numărul razelor stelei.
- **Femeia goală sub stea.** Leagă Steaua din Tarot de zeița goală cu steaua (Imaginea 20) și de Zeița pe tron sub stea (Imaginea 21).
- **Tarotul ca „carte” a misterelor.** Tarotul a fost legat de Egipt și de Thoth de Court de Gébelin (1781) și Éliphas Lévi; Pike îl menționează în *Morals and Dogma*. Prin el, această succesiune de aștri ajunge până în ezoterismul modern.

Imaginea 22 — Francisco de Holanda: Heruvimul cu sabia de foc la porțile Edenului

Sursa. Francisco de Holanda (1517-1585), *De Aetatibus Mundi Imagines* („Imaginile vârstelor lumii”, 1543-1573), fila XIX. Biblioteca Națională a Spaniei, Madrid. Holanda, pictor portughez, l-a cunoscut pe Michelangelo la Roma (vezi pista din secțiunea despre Eden).

Ce arată. Inscripția: *Cherubim et flammeum gladium atque versatilem ad custodiendam viam Ligni Vitae*, „Heruvimii și sabia de foc care se rotește, ca să păzească drumul spre

Pomul Vieții” (Geneza 3:24).

- În centru, un heruvim tânăr, în armură, cu **coif înaripat** (ca al lui Mercur / Hermes), ridică sabia. În jurul mâinii care ține sabia strălucește **o stea mare cu raze**. Cu cealaltă mână îi alungă pe Adam și Eva, îmbrăcați în piei, cu capetele în mâini.
- La picioarele Evei, un **craniu** și un **șarpe**.
- În stânga, în fundal, scena dinainte: Dumnezeu, cu nimb, sub un arc luminos, în fața lui Adam și a Evei goi, cu șarpele.
- Sus, o cetate cu arcade și turnuri; în dreapta sus, un astru în nori.
- Jos, **pământul se crapă** în blocuri, iar apa începe să urce.
- În medalioanele de jos: Adam (*Adam*) și Eva (*Heva*), îndurerăți.

Exoteric. Ilustrarea alungării din Paradis. Sabia de foc și heruvimul păzesc drumul spre Pomul Vieții, iar craniul arată că prin cădere a intrat moartea în lume.

Ezoteric și asemănări cu dosarul.

- **Paznicul cu coif de Mercur.** Holanda îi dă heruvimului coiful înaripat al lui Hermes / Mercur, călăuza sufletelor și paznicul pragului. În dosar: Anubis (Sirius) e paznicul porților (indiciul 3); Mercur este „dublul lui Sirius” la Blavatsky (indiciul 5); Hermes ajunge la Pike în lanțul Steaua Strălucitoare → Ochiul (indiciul 9).
- **Sabia-stea.** Mâna cu sabia strălucește ca o stea. La babilonieni, Sirius se numea chiar „**Săgeata**” (KAK.SI.SÁ): o stea-armă. Paznicul cu armă de lumină la poarta Paradisului poate fi citit ca o stea care păzește o poartă cerească.
- **Sabia „care se rotește”** (*versatilis*). Imaginea poate fi citită ca rotirea cerului în jurul axei, adică Arborele / axa lumii din Imaginea 4. Pomul Vieții e păzit de o mișcare de rotație: de Ceasul Cosmic.
- **Pământul crăpat și apa care urcă.** Holanda leagă alungarea de o rupere a pământului: căderea omului ca o catastrofă cosmică, în același spirit cu potopul și cataclismele ciclice (indiciile 13 și 14).
- **Femeia, șarpele și craniul.** Șarpele de la picioarele Evei leagă imaginea de Draco și de Lilith (Imaginea 4) și de fețele Femeii (indiciul 34).
- **Arcul luminos.** Dumnezeu, cu Adam și Eva, stă sub un arc de lumină, o formă de mandorlă sau de arcadă (indiciile 21 și 29).

Imaginile 45-50 — Alte file din *De Aetatibus Mundi Imagines* (Holanda)

Despre manuscris. Francisco de Holanda a lucrat la *Imaginile vârstelor lumii* 30 de ani (1543-1573); manuscrisul se află la Biblioteca Națională a Spaniei. Lucrarea e împărțită în **șase vârste**: cinci pentru Vechiul Testament și una pentru Noul Testament, încheiată cu Apocalipsa. Limbajul vizual al lui Holanda amestecă neoplatonismul, Cabala creștină și

lulismul, iar el prețuia matematica, geometria, cosmografia și astrologia (după iSTAR.ro, unde paginile pot fi comandate ca tablouri). Fila XIX este analizată mai sus (Imaginea 22).

Imaginea 45 — Victoria Credinței învinge uriașul de lângă globul zodiacal

Haec est victoria quae vincit mundum fides nostra, „Aceasta este biruința care a biruit lumea: credința noastră” (1 Ioan 5:4). O **femeie înaripată și încoronată** (pe aripi: *Victoria Mundi, Fides*) ridică o cruce și îl apucă de păr pe un **uriaș** cu șerpi pe piept, căzut lângă **un glob cu banda zodiacului**; la picioarele lui, o sabie cu inscripția *Mendacium* (Minciuna) și

un cap de fiară. Sus, **o mână din nor cu o stea** binecuvântează; în dreapta, un Soare care răsare. Medalioanele: *Gretia* și *Roma*, cu idolii căzuți.

- **Femeia învinge Uriașul** lângă zodiac: sfârșitul Uriașilor (indiciul 14) și răsăritul unui nou Soare, adică o schimbare de eră în Ceasul Cosmic. Femeia înaripată e aceeași ca pe medalia din 1900 (Imaginea 39).

Imaginea 46 — Providența poartă Pământul, cu cele șase vârste pe aripi

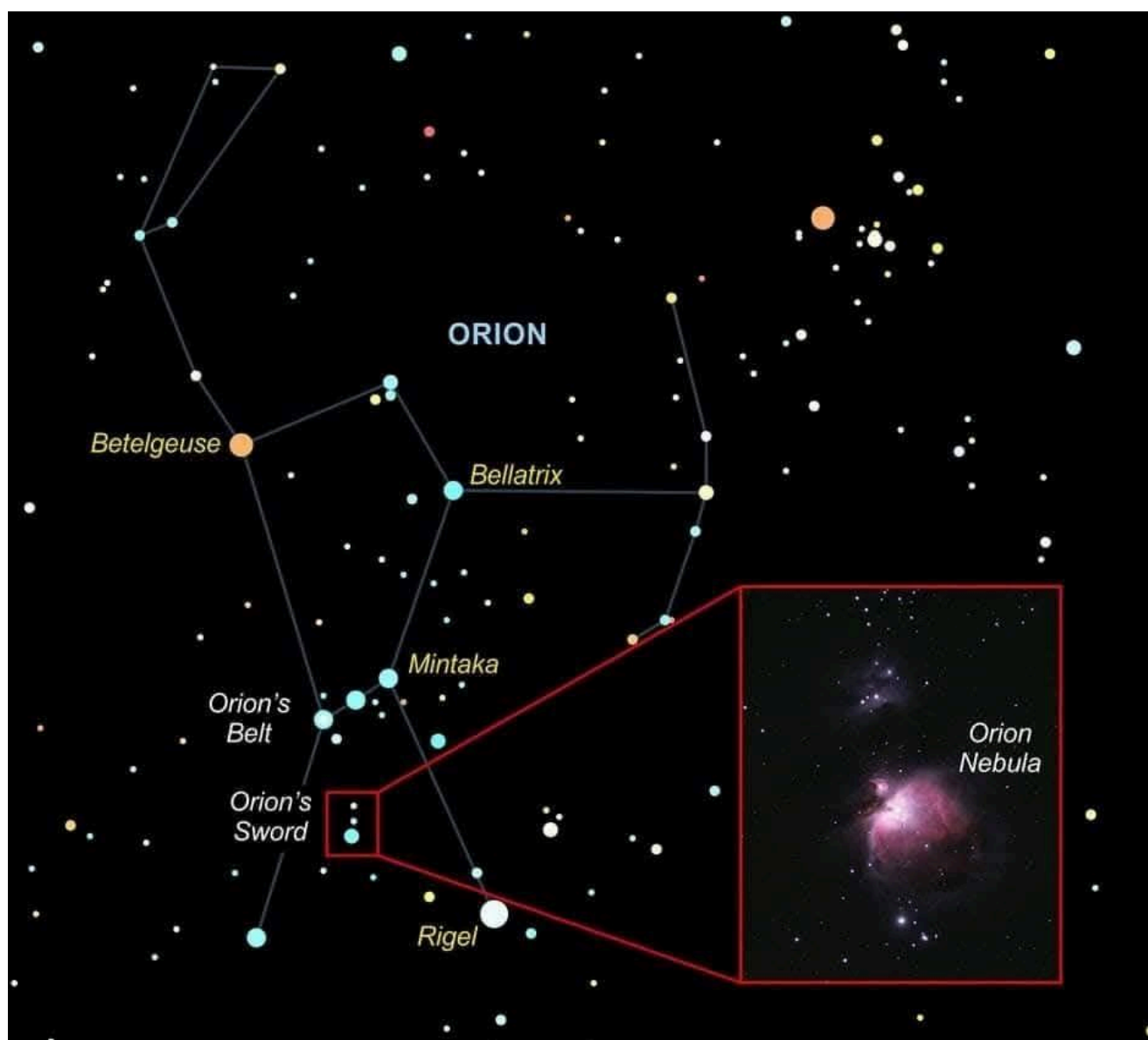

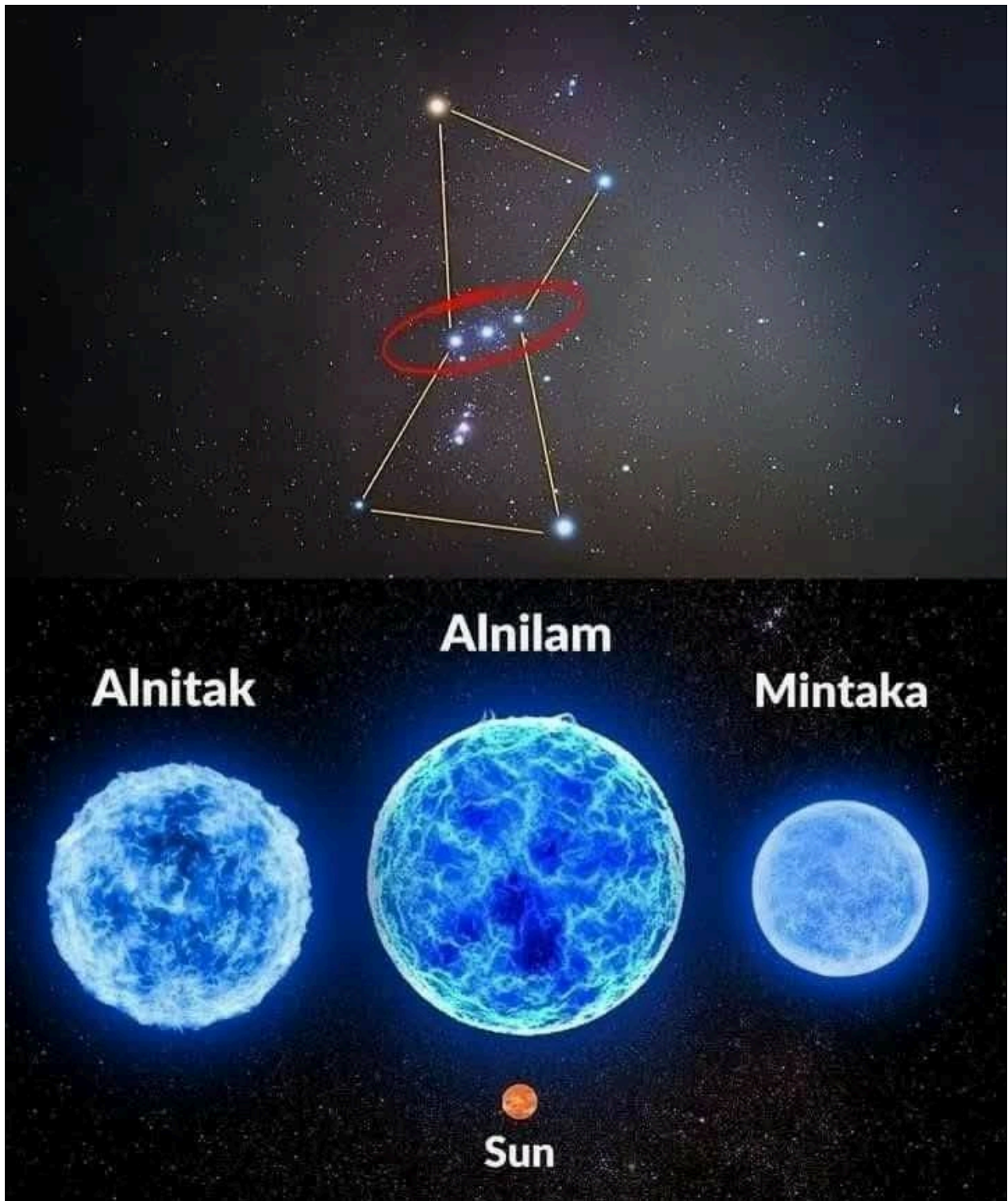
Fila XXI: *Et requieuit die septimo ab universo opere quod patrarat*, „Și S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale” (Geneza 2:2). Sus, Dumnezeu doarme pe un nor, cu **un copil**

sub braț, iar deasupra lui strălucesc **două stele** (una la cap, una mai mare deasupra). Jos, **o femeie înaripată, cu coroană de ziduri** (ca Tyche) și aureolă cu inscripția *Providentia*, cu un triunghi pe piept, ține în brațe **globul Pământului** și un toiag. Pe aripile ei sunt scrise **cele șase vârste ale lumii**: *I, II, III Aetas* pe o aripă, *IV, V, VI Aetas* pe cealaltă.

- **Femeia poartă vârstele lumii.** Ciclul istoriei (Ceasul Cosmic) stă pe aripile unei femei, nu ale lui Dumnezeu, care se odihnește. Providența e Înțelepciunea care conduce lumea: „soția ascunsă” (indiciul 35).
- **Coroana de ziduri** e a lui Tyche și a zeiței-cetate (Imaginile 6 și 11, indiciul 45).
- **Două stele deasupra lui Dumnezeu și o a doua figură sub brațul Său:** ca Femeia de sub brațul lui Dumnezeu la Michelangelo (Imaginea 16) și ca „soarele din spatele Soarelui” (indiciul 59).

Speculația autorului: Soarele și Sirius, născuți „din poala lui Orion” (Imaginile 51 și 52)

Ipoteza (speculație personală a autorului). Soarele și Sirius ar proveni amândoi de sub Centura lui Orion, din **Nebuloasa Orion (M42)**, aflată în Sabia lui Orion. Citind fila XXI a lui Holanda (Imaginea 46): **Sirius / Isis (Providența) a îngrijit Pământul cât timp Soarele / Isus era încă „în poala lui Orion / Dumnezeu”,** copilul adormit sub brațul lui Dumnezeu, sub cele două stele.

Ce spune astronomia (de comparat, nu de opus).

- **M42 este o „maternitate de stele”:** cea mai apropiată regiune mare de formare stelară, la ~1.300-1.400 de ani-lumină, vizibilă cu ochiul liber ca o pată în Sabia lui

Orion. În interior, mii de stele tinere, de la 40 de mase solare până la 0,1, cu grupul central Trapezium.

- **Vârstele diferă mult.** Stelele din M42 au doar ~1-3 milioane de ani; Sirius are ~230-250 de milioane de ani; Soarele, ~4,6 miliarde. Fizic, nici Soarele, nici Sirius nu s-au putut naște în M42 cea de azi, iar între ei e o diferență de vârstă de aproape 20 de ori.
- **Dar Soarele s-a născut, după astrofizica actuală, într-o „maternitate” ca M42.** Izotopii de scurtă durată din meteoriți (aluminu-26, fier-60) arată că sistemul solar s-a format într-un roi bogat, lângă stele masive care au explodat, foarte asemănător cu Nebuloasa Orion (de ex. F. Adams, „The Birth Environment of the Solar System”, 2010). Orion e astfel **imaginea vie a felului în care s-a născut Soarele**: tiparul, dacă nu locul.
- **Centura și Sabia sunt o singură familie.** Alnitak, Alnilam și Mintaka sunt supergigante albastre (Alnilam: ~40 de raze solare și de sute de mii de ori mai luminoasă decât Soarele), la ~1.200-2.000 de ani-lumină, membre ale aceleiași asociații stelare Orion OB1, din care face parte și M42. Lângă ele, Soarele e un punct (Imaginea 52): **Uriășii cerului** (indiciul 14), „Cei Trei Crai” (indiciul 60).
- **Perechi născute în Orion.** Telescopul James Webb a descoperit în M42 obiecte de masa lui Jupiter care rătăcesc **în perechi**, fără stea, numite JuMBOs (McCaughrean și Pearson, 2023; [Digi24](#)). Ipoteza preferată: au fost ejectate. Nici astronomii nu au deocamdată un răspuns.

Asemănări cu dosarul.

- **Vatra creației din Orion la Maya.** La mayași, trei stele din Orion (Alnitak, Saiph și Rigel) sunt **cele trei pietre ale vetrei** așezate la crearea lumii, iar Nebuloasa Orion e **fumul (focul) din vatră** (Freidel, Schele și Parker, *Maya Cosmos*, 1993). O altă civilizație vede chiar în M42 locul nașterii lumii. Flacăra din colțul filei 6 a lui Holanda (Imaginea 47) poate fi pusă alături.
- **Osiris = Orion, Isis = Sirius, Horus = Soarele născut din ei.** În Egipt, Horus (zeul-șoim, Horus-Sopd „care este în Sothis”, indiciul 60) e fiul lui Osiris-Orion și al lui Isis-Sirius. Speculația autorului reface triada egipteană în limbaj astronomic: Orion tatăl, Sirius mama-doică, Soarele copilul.
- **Copilul sub brațul lui Dumnezeu, Femeia care poartă lumea.** Fila XXI a lui Holanda și Michelangelo (Imaginea 16) arată aceeași scenă: o a doua ființă lângă Dumnezeu, iar Femeia (Providența) care are grijă de Pământ.

Imaginea 47 — „Să fie luminători pe tăria cerului”

Fila 6: *Fiant luminaria in firmamento caeli* (Geneza 1:14). Din colțul din dreapta sus, Dumnezeu, ca un soare cu raze, înconjurat de îngeri, creează luminătorii. Un **disc mare** (Soarele) trimite un con de lumină spre **Pământ**, desenat ca un glob cu continente în interiorul unei sfere mari; o rază trece printr-un corp mic (Luna). Jos, în stânga, o flacără.

- O schemă aproape astronomică, cu conuri de lumină și de umbră, ca un desen de eclipsă: Holanda desenează creația ca geometrie a cerului (cosmografia pe care o prețuia).

Lectura autorului: două surse de lumină. Autorul vede în filă patru corpuri:

- **o stea gigantică roșie:** discul roșu din dreapta sus, cu Dumnezeu și îngerii în el, din care pleacă raza lungă;
- **Soarele:** discul mare și palid din stânga, care trimite un con de lumină spre Pământ;
- **Pământul**, în sfera lui;
- **Luna:** corpul mic de pe rază, care primește lumină **și de la gigantica roșie**, în paralel cu lumina Soarelui.

Pe filă sunt deci două lumini: conul Soarelui și raza dreaptă a stelei roșii, care trece pe lângă Pământ prin Lună.

Asemănări cu dosarul.

- **„Sirius roșu”** (indiciul 7). Mai mulți autori antici descriu Sirius ca roșu (Ptolemeu îl trece printre stelele roșietice; Seneca vorbește de „roșeala Caniculei”). Explicația obișnuită e atmosferică sau simbolică. Astrofizic, **Sirius B a fost o giganta roșie** înainte să devină pitică albă, dar cu peste 100 de milioane de ani în urmă (Benest și Duvent).
- **Betelgeuse, gigantica roșie din Orion.** În Orion există o supergigantă roșie vizibilă cu ochiul liber (Imaginea 51). Discul roșu cu Dumnezeu în el se potrivește cu speculația autorului despre „poala lui Orion” (indiciul 65).
- **„Soarele din spatele Soarelui”** (indiciul 59). Fila arată explicit un al doilea astru, mai mare, din care vine lumina divină, iar Soarele vizibil e doar unul dintre luminători. Cele două stele de deasupra lui Dumnezeu din fila XXI (Imaginea 46) au același sens.
- **Luna luminată de doi aștri.** Luna, simbolul Femeii (Apocalipsa 12, Imaginea 40), primește lumină din două surse: Soarele vizibil și astrul ascuns.

Două limbaje pentru aceeași scenă: Holanda și Michelangelo (Imaginile 47 și 16).

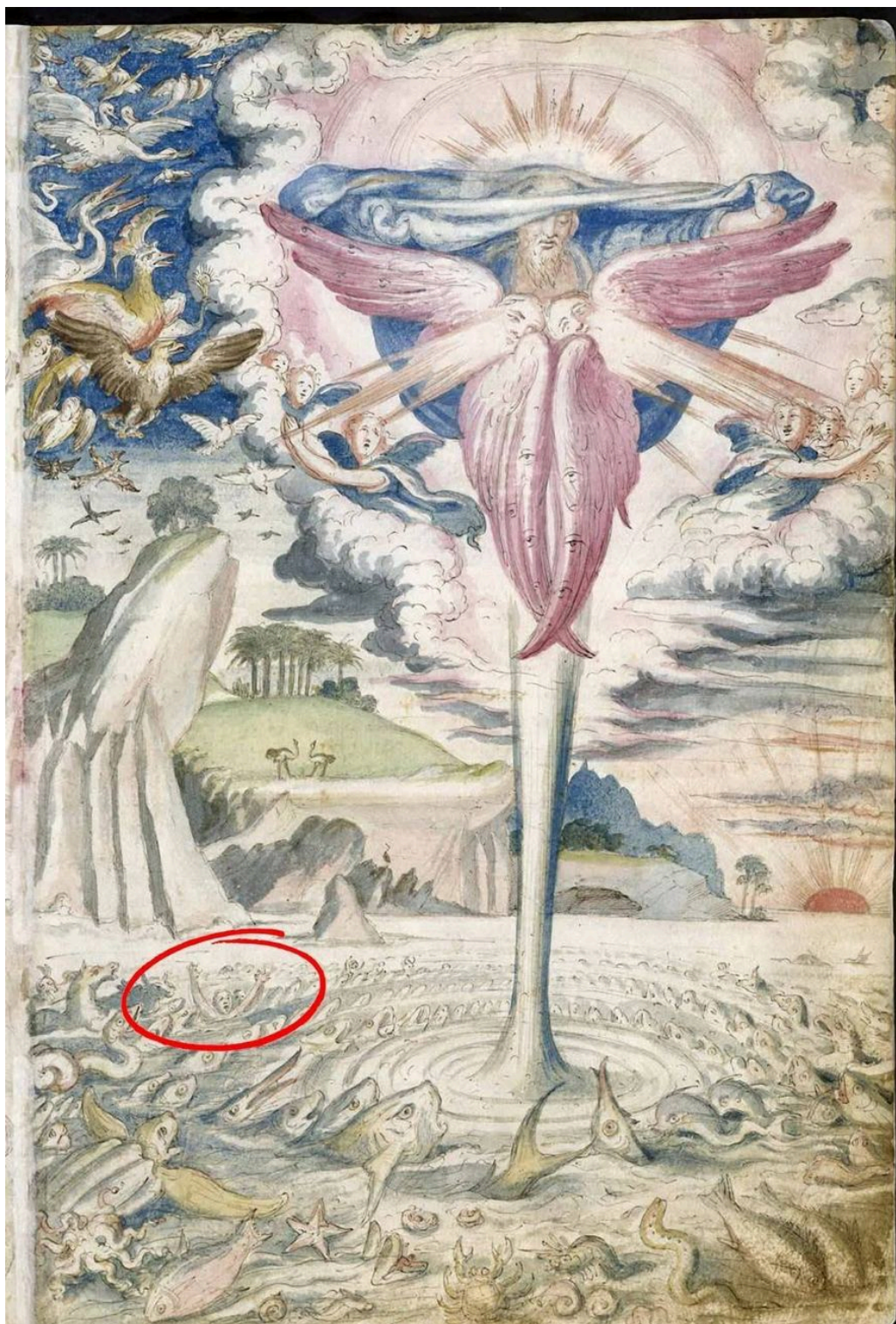
Autorul propune compararea filei „Fiant luminaria” cu „Crearea lui Adam”. Holanda l-a cunoscut pe Michelangelo la Roma (1538-1540) și a lucrat la manuscris după terminarea bolții Sixtine (1512), deci a putut vedea fresca. Cele două imagini au aceeași compoziție, spusă în două limbi:

Element	Michelangelo (limbaj anatomic, uman)	Holanda (limbaj geometric, cosmic)
Izvorul	Mantia roșie , ovală, în dreapta sus, cu Dumnezeu și îngerii în ea (forma unui creier sau a unui uter)	Discul roșu din dreapta sus, cu Dumnezeu și îngerii în el („gigantica roșie”)
Transmiterea	Brațul întins și spațiul gol dintre degete	Raza dreaptă care pleacă din discul roșu
Primitorul	Adam , culcat pe pământ, în stânga jos (<i>adamah</i> = „pământ”)	Pământul , în stânga jos, în sfera lui

Element	Michelangelo (limbaj anatomic, uman)	Holanda (limbaj geometric, cosmic)
Al doilea astru / a doua ființă	Femeia de sub brațul lui Dumnezeu (Sophia / Eva / Maria) și copilul	Soarele palid și Luna de pe rază
Mișcarea	Dinspre dreapta sus spre stânga jos	Dinspre dreapta sus spre stânga jos

- **Aceeași diagonală.** În ambele, viața sau lumina coboară pe diagonală dintr-un oval roșu, plin de ființe, spre pământ.
- **Ce la Michelangelo e trup, la Holanda e astru.** Unde Michelangelo pictează o femeie, Holanda desenează luminători: dacă analogia ține, Femeia de sub brațul lui Dumnezeu corespunde unui al doilea astru (Soarele sau Luna), adică „soarele din spatele Soarelui” (indiciul 59).
- **Ce la Holanda e lumină, la Michelangelo e minte.** Discul roșu al lui Holanda devine, la Michelangelo, creier: lumina care vine de la astrul ascuns e mintea dată omului, ca la Bailey (Sirius, sursa minții, indiciul 4) și la Yukteswar (apropierea de marele centru dezvoltă mintea, indiciul 39).
- **Doi artiști, un singur cod?** Faptul că doi prieteni își spun aceeași scenă în limbaje diferite (trupul și cerul) susține ideea unui cod comun al cercului lor: neoplatonism, Cabala creștină, cosmografie (Imaginile 45-50).

Imaginea 53 — „Popularea Terrei”: coloana din cer în ape (panspermie?)

Ziua a cincea a creației (Geneza 1:20-23): „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări”.

Ce arată.

- Sus, Dumnezeu într-un nimb de raze, învăluit într-o mantie albastră, cu **aripi de serafim pline de ochi** (ca făpturile din Iezechiel și Apocalipsa). Din aripi pornesc raze spre îngeri.

- Din mijlocul aripilor coboară **o coloană lungă, ca o pâlnie**, care atinge marea și face **un vârtej în spirală**. Din jurul ei ies pești, delfini, crabii, stele de mare, caracatițe.
- Sus, în stânga, păsările: vulturul, Phoenixul, lebădele. Pe uscat, struți. În dreapta, **Soarele care răsare** din mare.
- Autorul a marcat cu roșu **o figură aproape omenească** cu brațele ridicate, ieșind din apă printre viețuitoarele mării. Omul nu fusese încă creat (ziua a șasea): o ființă a apelor cu chip de om.

Lectura autorului: panspermie? Viața coboară din cer în ape printr-o coloană, ca o „nsămânțare” venită de sus.

- **Panspermia** este ipoteza că germenii vieții au venit pe Pământ din spațiu (Svante Arrhenius, 1903; „panspermia dirijată” la Francis Crick și Leslie Orgel, 1973; Fred Hoyle și Chandra Wickramasinghe). Nu e dovedită, dar știința a găsit cărămidele vieții în spațiu: aminoacizi în meteoritul Murchison, iar în probele aduse de pe asteroidul Bennu (NASA, 2025) zeci de aminoacizi și toate cele cinci baze ale ADN-ului și ARN-ului.
- **Ființa din apă.** Figura cu chip de om ieșind din mare, înainte de crearea omului, amintește de **Oannes**, ființa-pește care a ieșit din mare și i-a învățat pe oameni științele (Berossos), și de **Nommo**, ființele amfibii venite de pe Sirius la Dogoni (Temple, Imaginea 37). Ambele sunt variante de „panspermie a cunoașterii”.
- **Coloana și vârtejul.** Coloana de apă de sub triunghi apare și la crearea lui Adam (Imaginea 49): axa care leagă cerul de ape. Spirala de la bază e rotația (Ceasul Cosmic, triskelionul, indiciul 53).
- **Ochii.** Aripile pline de ochi reiau ochii de pe rădăcinile arborelui din fila XVIII (Imaginea 48) și Ochiul Atotvăzător (indiciul 9).

Imaginea 48 — „Ea îți va zdrobi capul”: Femeia cu 12 stele peste șarpe

Fila XVIII: *Inimicitias ponam inter te et mulierem, et semen tuum et semen illius; ipsa conteret caput tuum*, „Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; **ea** îți va zdrobi capul” (Geneza 3:15, Vulgata).

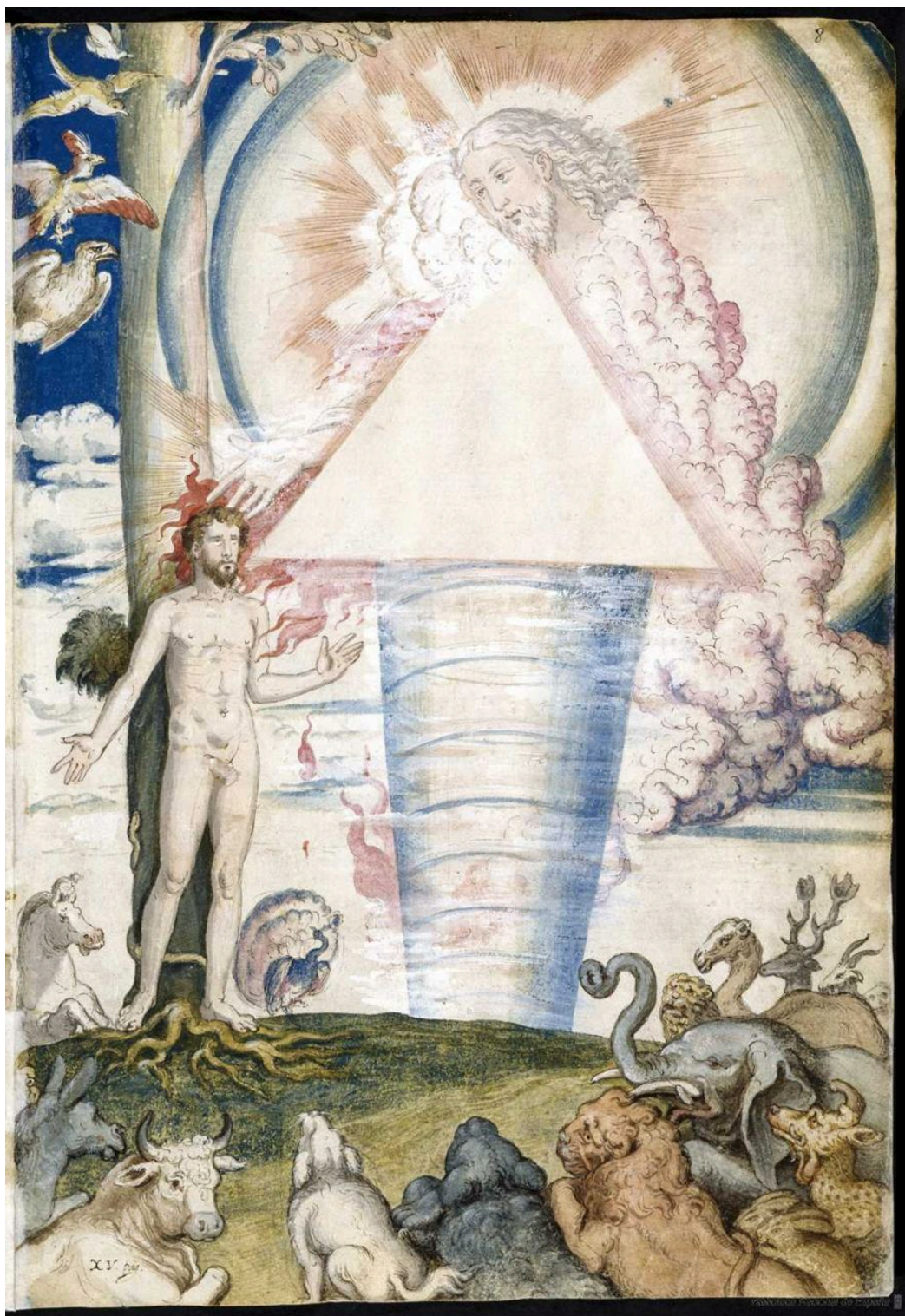
- În stânga sus, într-o **mandorlă**, **Femeia cu o cunună de 12 stele** stă cu picioarele **pe șarpe**: Femeia din Apocalipsa 12.
- În dreapta, tot într-o mandorlă, Hristos cu un copil în brațe arată spre Adam și Eva, ghemuiți între **rădăcinile unui arbore pline de ochi**, cu șarpele dedesubt. Sus,

Arbor Vitae.

- Medalioanele: Moartea (un schelet cu șarpe) și *Providentia* (o figură înaripată și încoronată, sub un cer cu stele).

Detaliul-cheie: *ipsa*. Textul ebraic spune „el” (sămânța) îți va zdrobi capul; Vulgata latină a Sf. Ieronim spune ***ipsa*, „ea”**. De aici, întreaga iconografie a Fecioarei care calcă șarpele. Pentru dosar: printr-o singură literă, **Femeia devine biruitoarea șarpelui**, adică a lui Draco de pe axa precesiei (Imaginea 4). Mandorla e Vesica (indiciul 23), iar cele 12 stele sunt zodiacul.

Imaginea 49 — Adam și triunghiul de foc deasupra coloanei de apă

Fila 8 („XV”): crearea omului. Chipul lui Dumnezeu apare într-un **triunghi luminos** cu vârful în sus, înconjurat de cercuri de curcubeu. Sub triunghi coboară **o coloană de apă care se îngustează în jos**. Adam stă gol, cu flăcări în jurul capului și cu **rădăcini la picioare** care cresc dintr-un arbore; în jur, animalele.

- $\triangle$ **deasupra**, ∇ **dedesubt**. Triunghiul de lumină (focul, Dumnezeu) și coloana de apă cu vârful în jos: exact cele două triunghiuri ale hexagramei alchimice (Imaginea 14), foc și apă, separate încă.

- **Omul-arbore.** Adam cu rădăcini e axa lumii în om (indiciul 32).

Imaginea 50 — Prima vârstă a lumii: genealogia pe banda-șarpe

Filele XXIV-XXV: *Hic est liber generationis Adam* („Aceasta este cartea neamului lui Adam”) și *Prima aetas mundi annorum 2242. Finitur. Laus Deo* („Prima vârstă a lumii, de 2242 de ani. Sfârșit. Laudă lui Dumnezeu”). Jos, nota lui Holanda: *feita em Almeirim 1551 - e agoda 1573*.

- **Generațiile stau pe o bandă șerpuitoare**, în formă de S, de la Adam și Eva (sub A + Ω) până la Noe cu porumbelul. Autorul a marcat cu roșu, la mijloc, **capetele benzii** lângă Adam și Cain: timpul generațiilor ca un **șarpe** ale cărui capete se întâlnesc la început, ca ouroborosul (indiciul 13).
- **2242 de ani** de la Adam la Potop: cronologia lui Eusebiu (după Septuaginta). Prima vârstă se încheie cu Potopul (indiciul 14).
- **Enoh, în mandorlă:** *Tulit eum Deus, ann. CCCLXV*, „L-a luat Dumnezeu, la 365 de ani”: **câte zile are anul solar**. Enoh e patriarhul astronomiei (Cartea lui Enoh are o „Carte a luminătorilor cerești”), identificat în tradițiile ezoterice și islamice cu **Hermes / Thoth** (Idris). Iarăși Hermes (indiciul 5).
- **Lameh cu arcul și săgeata** (legenda uciderii lui Cain): arcul și săgeata (indiciul 51).

- **Tubalcain cu ciocanul, Iabal, Iubal și Noema:** copiii lui Lameh. În „Vechile Îndatoriri” (*Old Charges*) ale masoneriei (manuscrisul Cooke, ~1450), ei scriu științele pe **două coloane** ca să supraviețuiască Potopului; *Tubalcain* este un cuvânt de trecere masonic. La Josephus, urmașii lui Set scriu **astronomia** pe două coloane, din același motiv. Este exact premisa dosarului: o știință a cerului păstrată peste cataclism și transmisă prin masonerie (coloanele, Imaginea 25).

Imaginea 23 — Moneda papală din 1778: Femeia radiantă cu cheile cerului

Sursa. Monedă de argint a Statului Papal, papa Pius VI (Giovanni Angelo Braschi, 1775–1799), anul 1778 (probabil un testone). *Autor necunoscut/neidentificabil* pentru fotografie.

Ce arată.

- O femeie așezată pe nori, cu **văl și o coroană de raze** în jurul capului: **Ecclesia**, Biserica personificată.
- În mâna dreaptă, **cheile Sfântului Petru** (cheile cerului), legate cu un **lanț**. În stânga, un **templu** cu cupolă.
- Legenda: *AUXILIUM DE SANCTO*, „Ajutor din Sanctuar” (Psalmul 20:2, „să-ți trimită ajutor din locul cel sfânt”).
- Jos, stema familiei Braschi, cu **trei stele** în partea de sus.

Exoteric. Biserica e reprezentată ca o femeie: în tradiția creștină, ea este **Mireasa lui Hristos** (Efeseni 5; Apocalipsa 21) și Mama credincioșilor. Cheile sunt puterea dată lui Petru, de a lega și dezlega în cer și pe pământ (Matei 16:19).

Asemănări cu dosarul.

- **Mireasa ca instituție.** Femeia ascunsă a lui Dumnezeu (indiciul 35) reapare oficial, pe moneda Papei, ca Mireasă: Biserica însăși este soția divină.
- **Femeia îmbrăcată cu lumină.** Coroana de raze reia Femeia îmbrăcată cu Soarele (Apocalipsa 12), coroana de stele a Naturii lui Fludd (Imaginea 13) și zeițele cu stea (Imaginile 20 și 21). Aceeași femeie radiantă devine mai târziu Libertatea: Statuia Libertății poartă o coroană de raze, iar Lilith devine simbol al libertății feminine (indiciul 34).
- **Femeia ține cheile cerului.** Cheile Raiului sunt în mâna Femeii, nu a lui Petru. Ea e poarta și paznica intrării, ca Vesica (poarta nașterii, indiciul 23) și ca cheia de boltă ocupată de o zeiță la Efes (indiciul 29).
- **Lanțul.** Cheile atârnă de un lanț, ca lanțul care leagă Natura de Dumnezeu și de om la Fludd (Imaginea 13).
- **Femeia cu templul în mână.** E gestul zeițelor-cetate (Tyche / Fortuna, cu coroana de ziduri: Imaginile 6 și 11). Biserica preia imaginea păgână a Femeii care poartă Cetatea.
- **Monedele cu Femeia.** Ca moneda „Una și Leul” din 1839 (Imaginea 1): în Europa modernă, puterea se reprezintă prin femei alegorice (Una, Britannia, Ecclesia, Roma, Libertatea, Marianne).
- **Trei stele** pe stema papei (indiciul 31: trei stele, Centura lui Orion).

Imaginea 24 — Aversul aceleiași monede: trei stele, Suflarea și Crinul

Sursa. Aversul monedei din Imaginea 23. Legenda: *PIVS SEXTVS PONT(ifex) M(aximus) A(nno) IV*, „Pius al VI-lea, Pontif Maxim, anul al IV-lea” (al pontificatului, adică 1778).

Ce arată. Stema papală a familiei Braschi, sub tiara cu trei coroane și cele două chei încrucișate:

- sus, **trei stele cu șase raze**, așezate în arc;
- dedesubt, **un cap care suflă vânt** (Boreas, vântul) peste **un crin** cu trei flori, încovoiat de suflare. Liniile verticale din fundal sunt hașura heraldică pentru roșu.

Exoteric. Stema de familie a Braschilor: crinul îndoit de vânt, dar nu frânt, semn al statorniciei. Tiara și cheile sunt semnele demnității papale.

Asemănări cu dosarul.

- **Suflarea peste Crin = Duhul peste Fecioară.** Crinul este floarea Fecioarei Maria (crinul Bunei Vestiri). Suflarea (în ebraică *ruah*, cuvânt feminin, „duh” și „vânt” deopotrivă) care se pleacă peste crin repetă Buna Vestire: Duhul Sfânt umbrește Fecioara (Luca 1:35). La Pike, „suflarea” este martorul pământesc al Duhului Sfânt (Imaginea 14).
- **Trei stele cu șase raze.** Stelele sunt hexagrame în miniatură (Imaginile 14, 15 și 19), iar numărul lor reia triada de stele a Centurii lui Orion (indiciul 31). Deasupra Crinului-Fecioară stau trei stele, așa cum deasupra capului zeiței stă steaua ei (Imaginea 21).
- **Cele două fețe ale monedei.** Pe revers, Femeia radiantă cu cheile (Ecclesia); pe avers, cheile papei și Crinul sub trei stele. Femeia și cheile apar pe ambele fețe: o singură monedă poartă aproape toată simbolistica firului Fecioarei (stea, suflare, crin, chei, poartă).
- **Trei coroane, trei stele, trei flori.** Tiara triplă, cele trei stele și cele trei flori ale crinului repetă Treimea: „In Trinitate perfectio” (Imaginea 14).

Imaginea 25 — Panoul cabalistic al Prințesei Antonia (Bad Teinach, 1673)

Sursa. „Panoul de învățătură” (*Lehrtafel*) al Prințesei Antonia de Württemberg (1613–1679), pictat de Johann Friedrich Gruber, pictorul curții din Stuttgart. Conceput din 1652, executat în 1659–1663 și așezat în 1673 în Biserica Sfintei Treimi din Bad Teinach (Pădurea Neagră), lângă altar. Este un triptic de peste 6 m înălțime: panourile exterioare se închid peste cel central. Inima Antoniei a fost îngropată în zidul bisericii, în spatele picturii. După autor, panoul a stat ascuns privirilor vreme de aproape 200 de ani; e considerat una dintre operele majore ale Cabalei creștine și ale ezoterismului occidental.

Ce arată (panoul central, *systema totius mundi*, „sistemul întregii lumi”).

- **La poarta grădinii**, închise de un gard de trandafiri, stă o femeie în verde: **sufletul**, ca mireasă a lui Hristos. Ține o inimă în flăcări (iubirea), o ancoră (credința) și o cruce (nădejdea).
- **Grădina este circulară**, cu cărări care pleacă din centru ca razele unei roți. În centru stă **Hristos**, cu crucea, înconjurat de **cei doisprezece părinți ai semințiilor lui Israel**, fiecare cu emblema lui (printre ele **leul** lui Iuda).
- Deasupra lui Hristos, pe axa centrală, **o femeie plutește pe o seceră de lună**, în fața templului: Femeia din Apocalipsa 12.
- **Templul** cu cupolă este Arborele Vieții (sefirot) transformat în arhitectură. **Nouă figuri feminine** pe și în jurul templului reprezintă nouă sefirot. A zecea, Malkhut („Regatul”), e reprezentată de Hristos însuși.
- La intrarea în templu, **două coloane răsucite** (coloane „solomonice”). Pe fronton, Fecioara cu Pruncul. Sus, pe cupolă, figuri feminine, iar în vârf **o coroană** (Keter, prima sefiră) peste o monogramă. În jur, îngeri muzicieni și, în stânga sus, o luptă în cer (Mihail și dragonul?).

Exoteric. O hartă a lumii și a mântuirii pentru credincioși: sufletul-mireasă intră în grădina închisă, merge spre Hristos și, prin cele zece sefirot, urcă spre Dumnezeu.

Ezoteric și asemănări cu dosarul.

- **Dumnezeu în chip de femei.** Nouă din cele zece sefirot sunt femei, iar Hristos însuși ocupă locul lui Malkhut, sefira feminină (Şekhina, „soția” Chipului Mic la Pike, Imaginea 14). Într-o biserică luterană a secolului XVII, divinitatea e pictată aproape în întregime feminin: „soția ascunsă” (indiciul 35) devine aici aproape toată imaginea, ținută însă în spatele unor uși.
- **Fecioara deasupra, Leul în centru.** Pe axa verticală: coroana → femeile de pe cupolă → Fecioara cu Pruncul → **Femeia pe lună** → **Hristos (Soarele) între cei 12, cu Leul lui Iuda** → femeia-suflet la poartă. E perechea Fecioară – Leu din ipoteza autorului: Fecioara deasupra, Soarele-Hristos și Leul în centrul roții.
- **Roata cu 12 și Soarele în centru.** Grădina rotundă cu doisprezece patriarhi în jurul lui Hristos e un zodiac: tradiția veche (Geneza 49, Filon, Josephus) leagă cele 12 seminții de cele 12 semne. Hristos stă ca Soarele în centrul zodiacului, ca în roata Zodiac12 (Imaginea 1) și în zodiacurile cu o divinitate în centru (Imaginile 5 și 6).
- **Întoarcerea în Eden.** La Holanda (Imaginea 22), Adam și Eva sunt alungați din grădină de heruvimul cu sabie. Aici, sufletul-femeie stă la poartă și intră din nou. Ciclul se închide: cădere și întoarcere, ca în Ceasul Cosmic.
- **Coloanele răsucite** reiau cele două coloane ale Templului lui Solomon (Iachin și Boaz), prezente în fiecare lojă masonică. Coroana din vârf și arcada intrării trimit la „Arcada Regală” și la cheia de boltă (indiciul 29).

- **Trandafirul.** Grădina e închisă de trandafiri: floarea Fecioarei („Trandafirul mistic”) și a Rozicrucienilor, contemporani cu panoul (Fludd, Imaginea 13).
- **Ascuns de ochii profanilor.** Un mister ținut în spatele ușilor tripticului, lângă altar: chiar tiparul dosarului, al unei cunoașteri vechi păstrate în ascuns și redescoperite azi.

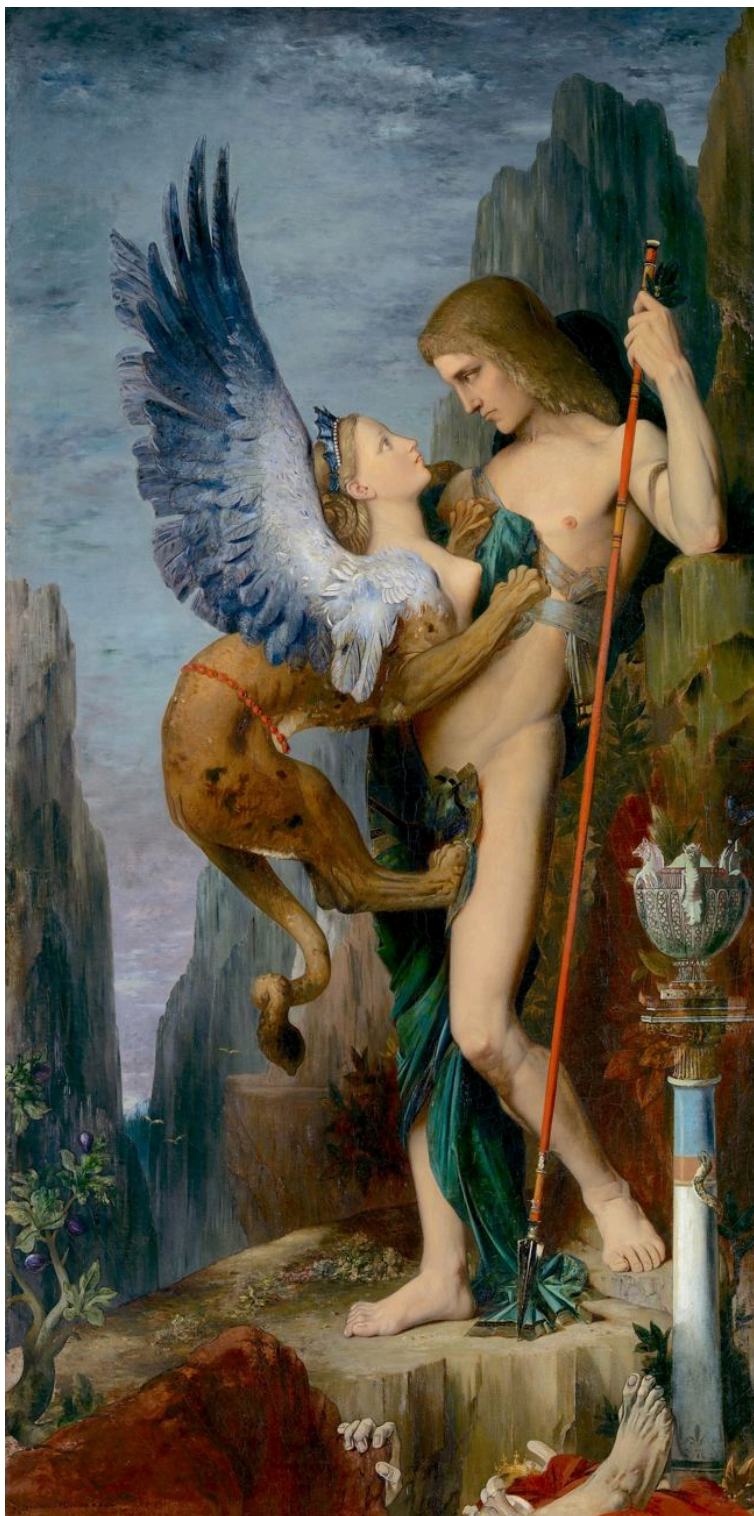
Imaginea 57 — Femeia în cerc și Omul vitruvian

Montajul autorului. Stânga: o statuie de bronz a unei **femei goale care pășește printr-un cerc** de metal, într-un parc (*autor necunoscut/neidentificabil*; loc de identificat). Dreapta: o reproducere sculptată a **Omului vitruvian** al lui Leonardo da Vinci (~1490), în cerc și pătrat, pe fundalul unei **roți zodiacale**.

- **Cercul și pătratul.** La Leonardo (după Vitruviu), omul se înscrie în cerc (cerul) și în pătrat (pământul); **buricul e centrul cercului**, iar sexul e centrul pătratului. E exact buricul ca centru al omului cosmic (indiciul 25).
- **Femeia doar în cerc.** Femeia stă numai în cerc, fără pătrat: în cer, nu în pământ. Ea **pășește prin cerc**, ca printr-o poartă (Vesica, indiciul 23; Libertatea care trece printr-o poartă, Imaginea 42).
- **Omul în zodiac.** Omul vitruvian peste roata zodiacului reia omul zodiacal al Duceului de Berry (Imaginea 7) și pe Phanes (Imaginea 8): macrocosmos și microcosmos. Femeia în cerc e perechea lui: Femeia-cosmos (Imaginile 13 și 25).

Imaginea 58 — Gustave Moreau, „Oedip și Sfinxul” (1864)

Sursa. Gustave Moreau, *Œdipe et le Sphinx*, 1864, ulei pe pânză, Metropolitan Museum of Art, New York. Lucrare din domeniul public.

Ce arată. Sfinxul, cu **chip și piept de femeie, aripi și trup de leu**, purtând o diademă, se agăță de pieptul lui Oedip și îl privește în ochi. La picioare, rămășițele victimelor care n-au răspuns la ghicitoare. În dreapta, o coloană cu un vas și un **șarpe**; în stânga, un smochin.

Exoteric. Sfinxul din Teba îl pune pe Oedip la încercare cu ghicitoarea: „Ce ființă merge dimineața în patru picioare, la amiază în două și seara în trei?” Răspunsul: **omul**.

Asemănări cu dosarul.

- **Fecioara și Leul într-un singur trup.** Sfinxul cu cap de femeie și trup de leu e perechea Fecioară – Leu (indiciul 10), iar aripile o leagă de Nike și de Femeia înaripată (Imaginile 39, 54–56).
- **Femeia, paznica cunoașterii.** Sfinxul păzește drumul și lasă să treacă doar pe cel care înțelege. Ghicitoarea e despre **ciclul unei vieți** (dimineață, amiază, seară), adică un ceas, iar răspunsul e „omul”: „Cunoaște-te pe tine însuși”, inscripția de la Delfi (omphalos, indiciul 25).
- **Coloana cu șarpele** reia șarpele de pe axă (indiciul 32) și Edenul (Imaginea 4); smochinul e arborele Edenului în unele tradiții.

Imaginea 59 — Ceasul Art Nouveau: Femeia tăcută între două coloane

Ceas de șemineu din bronz, stil Art Nouveau (~1900, *autor necunoscut/neidentificabil*). O **femeie goală**, cu părul lung, stă într-o nișă, **între două coloane** sub un arhitrav, cu **mâna la gură**. Deasupra ei, **cadranul ceasului**.

- **Femeia sub Ceas.** Femeia stă chiar sub timpul care trece: „Ceasul Cosmic” (două ceasuri, secțiunea Metodă) și Providența care poartă vârstele lumii (Imaginea 46).

- **Cele două coloane** sunt cele ale Templului lui Solomon (Iachin și Boaz), ale lojei masonice (Imaginea 25) și coloanele pe care s-a scris știința ca să treacă de Potop (indiciul 64).
- **Mâna la gură: tăcerea.** Gestul tăcerii (al lui Harpocrate, „copilul Horus” cu degetul la buze) e semnul misterelor: ce știi nu spui. Femeia între coloane, sub ceas, cu mâna la gură: un secret feminin ținut în templu, „soția ascunsă” (indiciul 35).

Imaginea 60 — „Mâna Misterelor”: cheia, felinarul, Soarele, Steaua și coroana

Sursa. „Mâna Misterelor” („Mâna Filosofilor”), planșă color din Manly P. Hall, *The Secret Teachings of All Ages* (1928), pictată de J. Augustus Knapp după un model alchimic mai vechi.

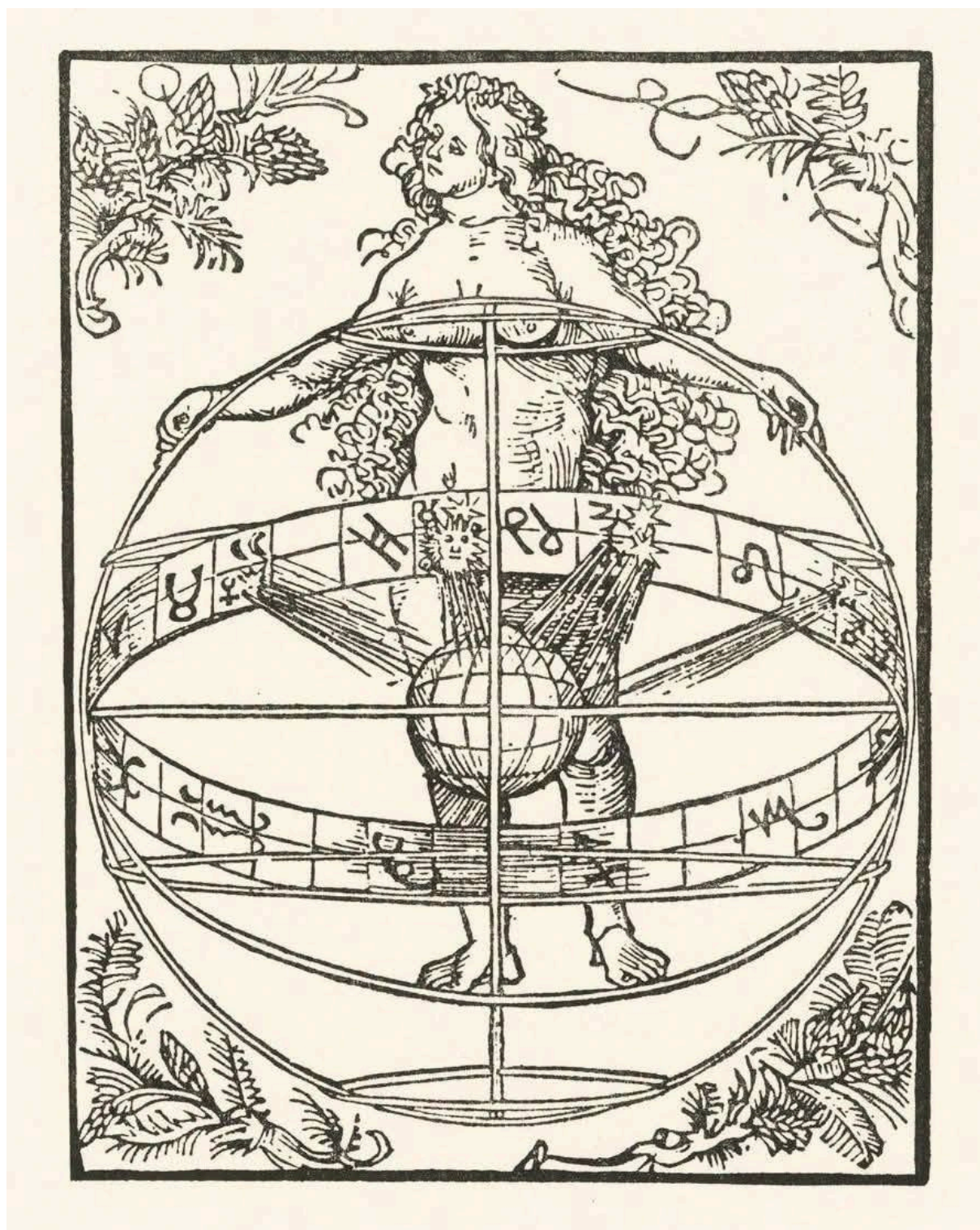
Ce arată. O mână deschisă, cu câte un simbol deasupra degetelor: **o cheie, un felinar, Soarele cu chip, o stea** și, pe degetul mare, **o coroană**. În palmă, **un pește într-un oval de foc**, cu semnul Mercurului. Dedesubt, patru cruci și semnul Sulfului. În dreapta, semnele planetare (Lună, Mercur, Venus) legate într-o schemă. În cele patru colțuri, **ochi cu aripi**.

Exoteric. Pentru alchimiști, mâna arată „unelte” ale Marii Opere: peștele e Mercurul filozofic, focul e Sulf, iar simbolurile de pe degete sunt treptele sau substanțele lucrării.

Asemănări cu dosarul.

- **Soarele și Steaua, alături.** Pe două degete vecine: Soarele vizibil și o stea, ca „soarele din spatele Soarelui” (indiciul 59) și cele două lumini ale lui Holanda (indiciul 67).
- **Cheia și coroana.** Cheia porții (cheile din mâna Femeii, Imaginea 23; cheia de boltă, indiciul 29) și coroana (Keter, prima sefiră, Imaginea 25).
- **Felinarul** e lampa Pustnicului (Tarot IX), care în Rider-Waite are înăuntru **o stea cu șase colțuri**: lumina ascunsă, purtată de căutător.
- **Peștele în ovalul de foc.** Un pește într-o mandorlă: Vesica *Piscis* (indiciul 23), *Ichthys*-ul lui Hristos și Era Peștilor.
- **Ochii cu aripi** reiau Ochiul Atotvăzător (indiciul 9) și aripile pline de ochi de la Holanda (Imaginea 53).

Imaginea 61 — Femeia care cuprinde sfera cerului, cu Pământul în pânțe

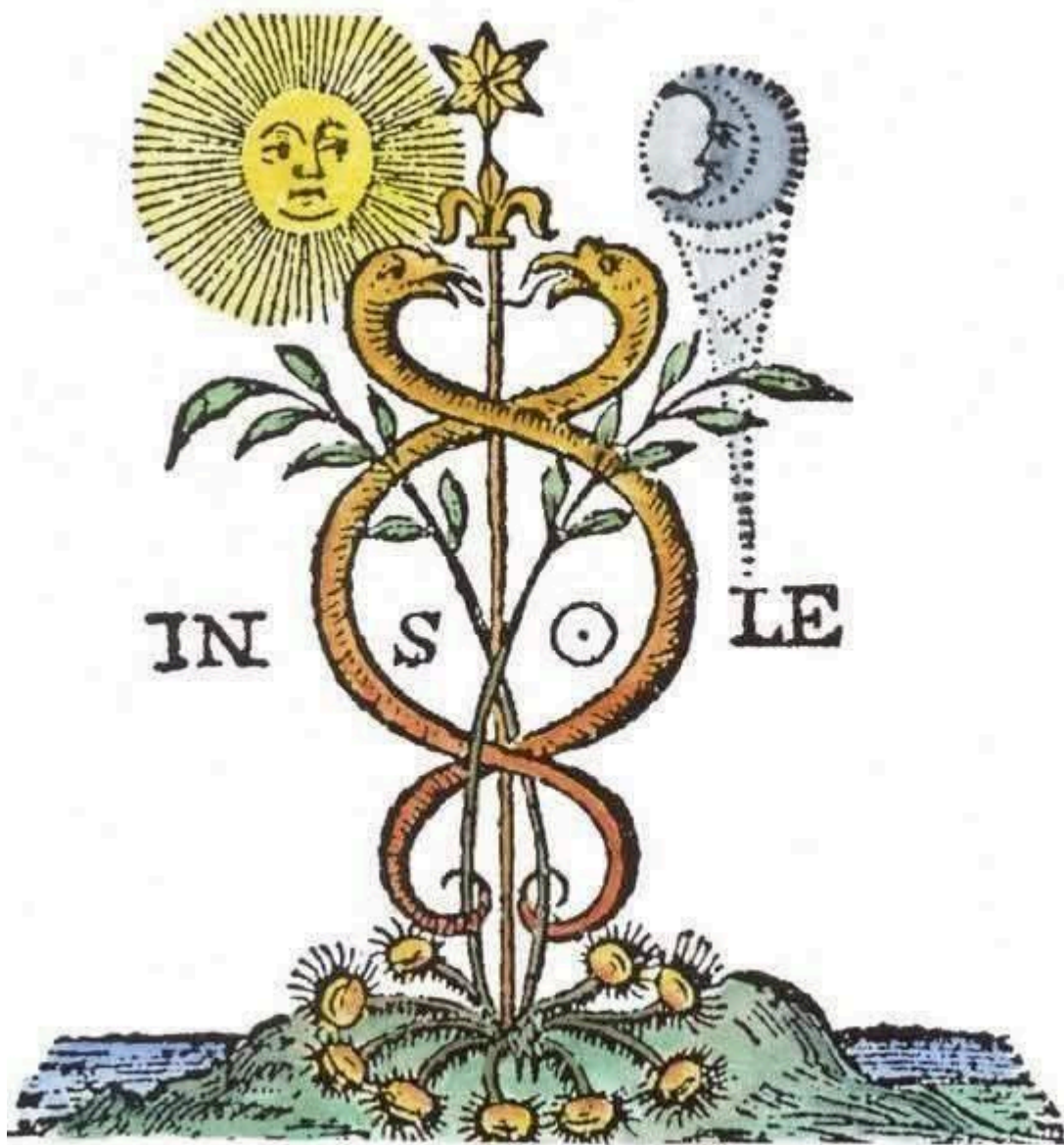
Sursa. Gravură în lemn germană, începutul sec. XVI (autor și carte de identificat; stilul amintește de cercul lui Dürer).

Ce arată. O femeie goală, cu părul lung, stă **în interiorul unei sfere armilare** și îi ține inelul cu mâinile. **Banda zodiacului** îi încinge talia. **Globul Pământului** stă în dreptul **pântecului** ei, iar spre el coboară razele a **doi astri: Soarele cu chip și o stea** cu raze.

Asemănări cu dosarul.

- **Femeia-cosmos cu Pământul în pânțece.** Cosmosul e un trup de femeie, iar Pământul stă în locul uterului: Mama lumii, ca Natura lui Fludd (Imaginea 13), mantia-uter a lui Michelangelo (Imaginea 16) și buricul-centru (indiciul 25).
- **Doi aștri luminează Pământul.** Soarele și o stea își trimit razele spre Pământ din două părți: aceeași schemă ca la Holanda (două lumini, indiciul 67) și „soarele din spatele Soarelui” (indiciul 59).
- **Zodiacul la talie, ca la Artemis din Efes** (Imaginea 12, cu zodiacul pe piept): Femeia încinsă cu cercul anului.

Imaginea 62 — „IN SOLE”: caduceul, crinul și steaua deasupra Soarelui și a Lunii

Sursa. Emblema alchimică (gravură colorată; sursa de identificat).

Ce arată. Doi șerpi încolăciți în formă de opt pe un toiag cu ramuri înfrunzite, care crește dintr-o colină cu flori, lângă apă. În vârful toiagului, **un crin** (floarea de crin) și, deasupra lui, **o stea**. În stânga, **Soarele** cu chip; în dreapta, **Luna**, din care coboară o ploaie de puncte (roua). Inscripția: **IN S ☉ LE**, „în Soare” (semnul Soarelui ține locul literei O).

Asemănări cu dosarul.

- **Steaua deasupra Soarelui și a Lunii.** Pe axa centrală, mai sus decât Soarele și Luna, stă o stea: triada Stea – Lună – Soare (indiciul 44) cu steaua în vârful, astrul care stă deasupra Soarelui însuși.
- **Steaua deasupra crinului.** Crinul e floarea Fecioarei; steaua deasupra lui e ca steaua de deasupra capului Ceres-Fecioarei (Imaginea 38), a zeiței de pe kudurru (Imaginea 21) și cele trei stele de deasupra crinului Braschi (Imaginea 24).
- **Caduceul.** Cei doi șerpi care se întâlnesc în vârful: cei doi șerpi de foc ai Pietrei Soarelui (indiciul 26), brățara cu șerpi (Imaginea 41), Hermes cu caduceul (Imaginea 26) și Kundalini pe coloana vertebrală (indiciul 32). Forma de **opt** a șerpilor amintește de semnul infinitului și de opt-ul pe care îl desenează Soarele pe cer într-un an (analema) — de verificat.
- **„În Soare”:** secretul stă „în Soare”, iar deasupra Soarelui e o stea.

Imaginea 65 — Zeița Lunii cu torța: Selene / Luna

Sursa. Statuie romană de marmură a zeiței **Selene / Luna** (sau Diana Lucifera), Muzeele Vaticanului. *Autor necunoscut*; numărul de inventar și sala, de verificat.

Ce arată. O femeie în veșminte lungi, cu **secera Lunii pe frunte**, cu un **vâl care se arcuiește deasupra capului** ca o boltă (gestul numit *velificatio*, semnul cerului) și cu o **torță** în mână.

Asemănări cu dosarul.

- **Femeia cu Luna.** Femeia din Apocalipsa 12 are Luna sub picioare; zeița de pe pfennig are secera deasupra capului (Imaginea 40); Isis poartă coroana lunară.
- **Purtătoarea de lumină.** Torța face din ea o *Lucifera*, „purtătoare de lumină”: torța de pe medalia din 1900 (Imaginea 39) și a Statuii Libertății. Libertatea cu torța continuă zeița Lunii cu torța.
- **Vălul ca boltă.** Vălul arcuit deasupra capului e cerul pe care îl poartă Femeia, ca arcada și cheia de boltă ocupate de o zeiță (indiciul 29).

Imaginea 66 — Stema Moldovei: steaua în seceră, între coarnele zimbrului

Sursa. Relief în piatră cu stema Moldovei (capul de zimbru), cu inscripție pe bordură și un scut cu cifre dedesubt; probabil din epoca lui Ștefan cel Mare (sec. XV). Piesa, locul și lectura inscripției sunt de identificat.

Ce arată. Un **cap de zimbru** cu **o seceră de lună** și **o stea în ea, între coarne**, un inel sau o funie în nas, **o roză** în dreapta; în colțurile de sus, **Soarele** (stânga) și **Luna cu chip** (dreapta).

Asemănări cu dosarul.

- **Astrul între coarne.** E schema lui Hathor și Isis, cu discul între coarne de vacă (Imaginea 70), și a taurului Apis, cu discul între coarne. Coarnele însăși sunt o seceră.
- **Triada Stea - Lună - Soare** (indiciul 44): steaua în seceră la mijloc, Soarele și Luna în colțuri, ca pe kudurru (Imaginea 21) și în emblema IN SOLE (Imaginea 62).
- **Steaua în seceră**, ca pe pfennig-ul lui Ottokar (Imaginea 40) și pe moneda sud-arabică (Imaginea 28).
- **Roza** (Fecioara, Rozicrucienii; Imaginile 25 și 27).
- **Taurul** e semnul Erei Taurului (~4000-2000 î.Hr.), prima eră a scrisului și a statelor (indiciul 35, „cei 5.000 de ani”).

Imaginea 67 — Sigiliul lui Iștar: Femeia înaripată cu piciorul pe Leu, sub steaua cu opt raze

Sursa. Impresiune de sigiliu cilindric akkadian (~2350-2150 î.Hr.), Oriental Institute, Chicago („sigiliul lui Iștar”).

Ce arată. Iștar / Inanna, cu tiară cu coarne, **aripi** și arme ieșind din umeri, **cu piciorul pe un leu** pe care îl ține **în lesă**. În stânga sus, **steaua ei cu opt raze** (Venus).

Asemănări cu dosarul.

- **Fecioara peste Leu.** Imaginea cea mai directă de până acum a perechii Fecioară – Leu (indiciul 10): Femeia înaripată îl stăpânește pe Leu, cu încă 4.000 de ani înaintea Fecioarei care calcă șarpele (Imaginea 48) și a Sfînxului lui Moreau (Imaginea 58). Pe cer, Fecioara urmează imediat după Leu.
- **Femeia înaripată** (Nike, Victoria, Providența; Imaginile 45, 46, 54-56) și **steaua cu opt raze** (kudurru, Tarot XVII; indiciul 44) apar împreună încă din epoca akkadiană.

Imaginea 68 — Ninurta (sau Marduk) urmărind monstrul înaripat

Sursa. Relief asirian din templul lui Ninurta de la Nimrud (Kalhu), sec. IX î.Hr. (domnia lui Așurnasirpal al II-lea), British Museum; desen publicat de Austen Henry Layard, *Monuments of Nineveh* (1853). Zeul e identificat de obicei cu **Ninurta** urmărind pasărea-demon **Anzû** (sau Asakku); unii îl citesc ca **Marduk împotriva lui Tiamat**.

Ce arată. Un zeu cu barbă, **cu patru aripi**, cu câte un **fulger în trei coarne** în fiecare mână și o sabie la șold, aleargă după un monstru cu cap de leu, aripi, gheare de pasăre și coadă de pene.

Asemănări cu dosarul.

- **Ninurta și Sirius.** La babilonieni, Sirius este „**Săgeata**” (KAK.SI.SÁ), iar textele astronomice o numesc **săgeata lui Ninurta** (indiciul 51). Zeul din relief e chiar stăpânul stelei-săgeată.

- **Arma de lumină împotriva monstrului:** ca heruvimul cu sabia-stea al lui Holanda (Imaginea 22), ca Sf. Mihail împotriva dragonului (Apocalipsa 12) și ca Victoria care învinge uriașul (Imaginea 45).
- **Anzû fură „Tablele destinelor”:** ordinea lumii, recuperată de zeu. Un mit al ordinii cosmice pierdute și regăsite.

Imaginea 69 — Ochiul lui Horus (wedjat) cu leul și cobra

Sursa. Amuletă egipteană din faianță în împletitură (*openwork*), ochiul **wedjat** (Ochiul lui Horus), Perioada a Treia Intermediară (~1070–664 î.Hr.); probabil Metropolitan Museum of Art (de verificat).

Ce arată. Ochiul lui Horus, cu sprânceana și semnele de sub ochi; în partea de jos, **un leu culcat** (sau o leoaică: Sekhmet, Tefnut) și **o cobra uraeus**.

Asemănări cu dosarul.

- **Ochiul** e originea Ochiului Atotvăzător de la Pike (Steaua Strălucitoare → Ochiul lui Osiris, indiciul 9). Horus e fiul lui Osiris (Orion) și Isis (Sirius), adică Soarele din speculația autorului (indiciul 65).

- **Ochiul, Leul și Șarpele împreună:** Ochiul (steaua), Leul și Șarpele (Draco, Kundalini), aceeași triadă ca în Eden (Imaginea 4) și pe Phanes (Imaginea 8).

Imaginea 70 — Seti I în poala zeiței: Isis cu discul între coarne

Sursa. Relief pictat din templul lui Seti I de la **Abydos** (dinastia a XIX-a, ~1290-1279 î.Hr.). Zeița poartă coroana cu **coarne de vacă și disc**, a lui Isis-Hathor.

Ce arată. Faraonul **stă așezat în poala zeiței**, care îl ține cu o mână pe umăr și îl privește față în față. Zeița stă pe tron.

Asemănări cu dosarul.

- **Regele în poala lui Isis.** Numele lui Isis (*Aset*) înseamnă chiar „**tron**”: faraonul domnește stând pe Isis, în poala ei. E imaginea „soarelui din spatele Soarelui” (indiciul 59): Femeia care îl poartă pe rege, ca Femeia înaripată de pe medalia din 1900 (Imaginea 39).
- **„Poala”.** Reia speculația autorului (Soarele „în poala lui Orion”, îngrijit de Isis-Sirius, indiciul 65) și Madona cu Pruncul, care derivă iconografic din Isis cu Horus în poală.
- **Față în față.** Zeița și regele se privesc în ochi: unirea „față în față” a soției cu soțul de la Pike (Imaginea 14).
- **Discul între coarne** se regăsește pe stema Moldovei (Imaginea 66).

Imaginile 71-73 — Ființa cu chip de femeie care poartă spre cer: Kamadhenu și Buraq

REGISTERED No. 1003

अनंतशिवजीदेसाई

BURK-E-ALBANI.

मोतीबाजार मुंबई.

RAVI VARMA PRESS, MALAYALI, G. L. P.

Surse. Imaginea 71: sculptură policromă de templu indian, o ființă înaripată cu **chip de femeie** și coroană, probabil **Kamadhenu**, „vaca tuturor dorințelor”, mama vitelor, reprezentată adesea cu trup de vacă, aripi și cap de femeie (*autor necunoscut*; de identificat). Imaginea 72: gravură din sec. XIX cu **Buraq** condus de un înger (Gavriil). Imaginea 73: litografie „**Burk-e-Albani**”, Ravi Varma Press (Malavli, India, începutul sec. XX).

Ce arată. Buraq este ființa care, în tradiția islamică, l-a purtat pe profetul Mahomed în **Călătoria de noapte** (*Isra*) de la Mecca la Ierusalim și apoi în **urcarea prin cele șapte ceruri** (*Mi'raj*). Iconografia populară îi dă **trup de cal, aripi și chip de femeie**, cu o coroană. Numele vine probabil din *barq*, „fulger”. Pe litografie zboară noaptea, sub **Lună și stele**, peste ape cu lotuși, cu **piramidele** în fundal și o moschee cu seceră (Ierusalimul) jos.

Asemănări cu dosarul.

- **Femeia care îl poartă pe om spre cer.** Ființa cu chip de femeie e vehiculul ascensiunii: aceeași schemă ca Femeia înaripată care îl poartă pe Omul cu torța (Imaginea 39, „soarele din spatele Soarelui”, indiciul 59), ca Isis-tronul care îl poartă pe faraon (Imaginea 70) și ca grifonul care trage carul Beatricei (indiciul 61).
- **Familia Sfinxului.** Cap de femeie, aripi, trup de animal: Sfinxul (Imaginea 58), Fecioara – Leul (indiciul 10). Kamadhenu are trup de **vacă**, ca Hathor-Isis cu coarne (Imaginea 70).
- **Călătoria prin șapte ceruri** reia sferele planetare ale lui Fludd (Imaginea 13) și drumul sufletului spre centru la Teinach (Imaginea 25).
- **Noaptea, Luna și stelele, piramidele.** Litografia pune ascensiunea sub Lună și stele și în fața piramidelor: Egiptul („Aegiptus” la Holanda, Imaginea 44) ca punct de plecare al urcării.
- **Trei religii, aceeași ființă.** Hinduism (Kamadhenu), islam (Buraq) și, prin Sfinx, Egiptul: Femeia înaripată cu trup de animal trece prin toate.

Imaginea 74 — Tarotul Thoth, arcana II: Preoteasa (Isis cu arcul)

Sursa. Aleister Crowley și Lady Frieda Harris, Tarotul Thoth (pictat 1938–1943, publicat 1969). Arcana II, **Preoteasa** (în alte pachete, Papesa sau Marea Preoteasă), cu litera ebraică **Gimel** și semnul **Lunii**.

Ce arată. O zeiță cu brațele ridicate, cu o coroană lunară, **acoperită de un văl și de o plasă de lumină** care cade peste tot tabloul. Pe genunchi ține **un arc**. Jos: cristale geometrice (corpuri platonice), flori, fructe, semințe și o **cămilă** (*gimel* = „cămilă”).

Asemănări cu dosarul.

- **Isis cea voalată.** La Crowley, Preoteasa e **Isis** în forma ei cea mai înaltă, Fecioara veșnică, cu vălul de lumină: inscripția de la Sais („Nimeni muritor nu mi-a ridicat vălul”), din care vine titlul lui Blavatsky *Isis Unveiled*. Femeia ascunsă sub văl (indiciul 35).
- **Arcul lui Artemis.** Arcul pe genunchi o face și **Artemis** (Imaginea 12). Arcul cere săgeata, iar săgeata e Sirius la babilonieni și la chinezi (indiciile 51 și 74): Isis-Artemis cu arcul stă alături de steaua-săgeată.
- **Calea Gimel: puntea dintre Coroană și Soare.** În Arborele Vieții, Gimel e calea care leagă **Keter** (Coroana, Unul ascuns, Imaginea 25) de **Tiferet** (Soarele, inima) și traversează „abisul”. Femeia voalată e drumul de la Soarele vizibil la sursa ascunsă de deasupra lui: „soarele din spatele Soarelui” (indiciul 59).
- **Cristalele** (corpuri geometrice) reiau geometria sacră a lui Holanda (Imaginile 47 și 49).

Imaginea 75 — Sfinxul care sfâșie omul

Sursa. Sculptură de bronz, sec. XX (*autor necunoscut/neidentificabil*; de identificat). Un **sfinx feminin înaripat**, cu trup de leoaică (cu mameloane), îl ține pe un tânăr gol și îi înfige ghearele în piept; tânărul își lasă capul pe spate. Coada leoaicei se încolăcește ca un șarpe.

Asemănări cu dosarul.

- **Fața întunecată a aceleiași Femei.** La Moreau (Imaginea 58), sfinxul îl pune la încercare pe Oedip; aici îl ucide pe cel care n-a înțeles. Femeia care îl poartă pe om spre cer (indiciul 75) e și cea care îl devorează: fețele opuse ale Femeii (indiciul 34), ca Sekhmet, leoaica lui Ra, fața distrugătoare a lui Hathor.
- **Leoaica-mamă.** Mameloanele fac din fiară o mamă: aceeași ființă hrănește și distruge (Kali în India, Iștar în Mesopotamia, Imaginea 67).

Imaginea 76 — Femeia înaripată încoronată pe glob, peste moarte și dragon

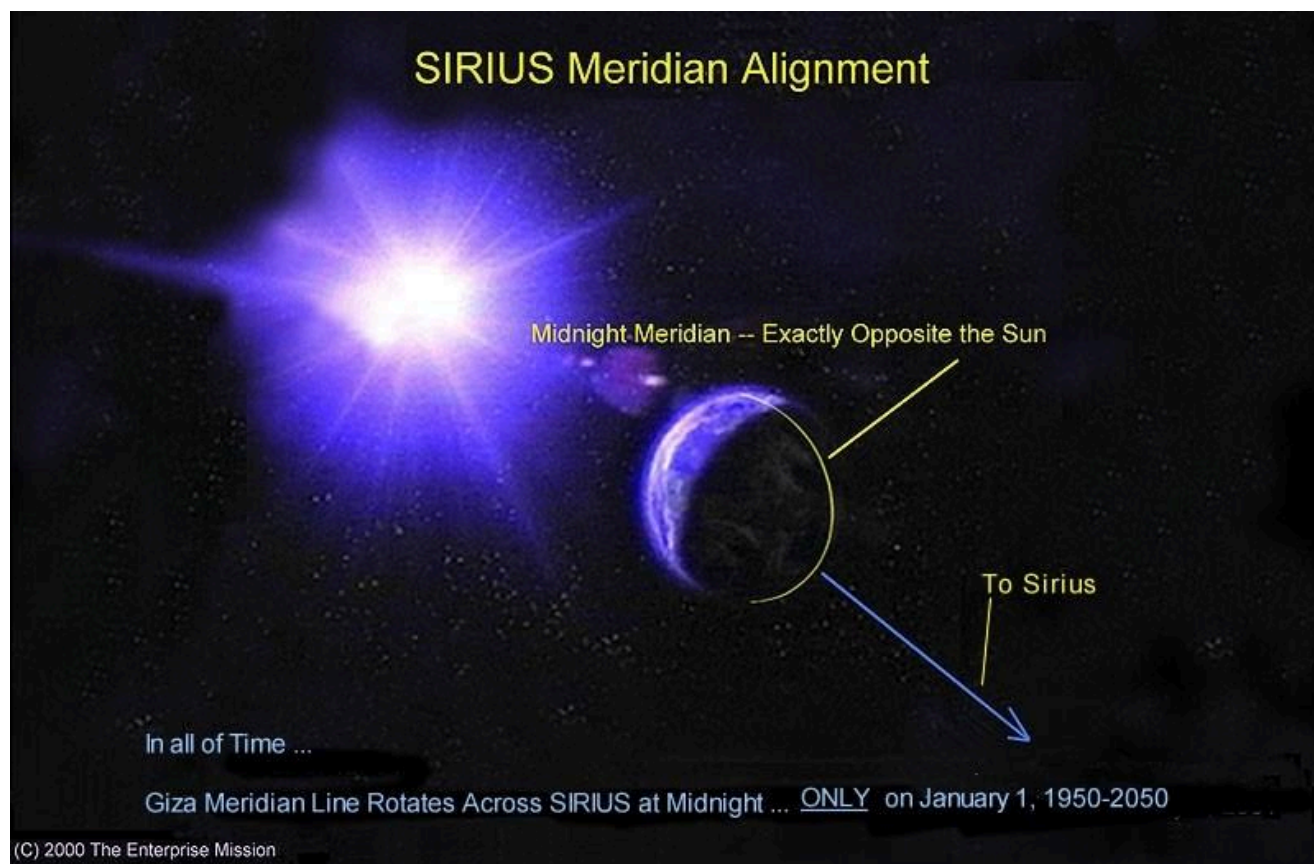
Sursa. Gravură alegorică colorată (stil manierist, sfârșitul sec. XVI – începutul sec. XVII; autor și titlu de identificat).

Ce arată. O femeie goală, înaripată și încoronată, cu un medalion pe piept, stă pe **un glob roșu**, într-o **mandorlă de lumină**. Ridică **o sabie**. În cealaltă parte, **o inimă în flăcări străpunsă de o săgeată**, o ramură de măslin și o **trompă încolăcită ca un șarpe**. Sus, **porumbelul** Duhului Sfânt. Jos, sub glob, **un schelet** (Moartea) și **un dragon**.

Asemănări cu dosarul.

- **Femeia din Apocalipsa 12, învingășă asupra dragonului:** în mandorlă (Vesica, indiciul 23), încoronată, deasupra dragonului și a morții; *ipsa conteret caput tuum* (indiciul 63). Ca Fecioara cu 12 stele peste șarpe la Holanda (Imaginea 48) și Victoria peste uriaș (Imaginea 45).
- **Duhul Sfânt deasupra Femeii.** Porumbelul coboară pe ea, ca în manuscrisul alchimic (Imaginea 14) și pe stema Braschi (suflarea peste crin, Imaginea 24).
- **Săgeata în inimă și sabia.** Săgeata (Sirius-Săgeata) și sabia de lumină (sabia-stea a lui Holanda, Imaginea 22) în mâinile Femeii.
- **Femeia pe globul lumii**, ca Providența care poartă Pământul (Imaginea 46) și Femeia cu Pământul în pânțele (Imaginea 61).

Imaginea 79 — „Alinierea meridianului cu Sirius” la Giza (The Enterprise Mission, 2000)

Sursa. Grafic © 2000 The Enterprise Mission (Richard C. Hoagland). Afirmația: „În toată istoria, meridianul de la Giza trece prin Sirius la miezul nopții **numai pe 1 ianuarie, în anii 1950-2050**”; meridianul de miezul nopții e „exact opus Soarelui”.

Verificare (calcul pentru Giza, ora locală medie). Sirius culminează (trece prin meridian) la miezul nopții când Soarele e exact în partea opusă a cerului față de ea. Calculul dă data culminației de miezul nopții:

Anul	Data culminației la miezul nopții
1800	31 decembrie
1900	1 ianuarie
2000	1-2 ianuarie
2100	2-3 ianuarie
2500	~7 ianuarie

Data alunecă încet, cu ~1 zi pe secol (precesia, față de calendarul gregorian), cu variații de ± 1 zi din cauza anilor bisecți. Afirmatia de bază e **corectă** (în epoca noastră, Sirius culminează la miezul nopții în jurul Anului Nou), dar „numai 1950-2050” e exagerat: coincidența cu 1 ianuarie (± 1 zi) ține de aproximativ 1800 până după 2050.

Asemănări cu dosarul.

- **Anul Nou civil = miezul nopții lui Sirius.** Calendarul nostru începe, fără intenție declarată, în noaptea în care Sirius stă cel mai sus pe cer la miezul nopții, așa cum anul egiptean începea cu răsăritul heliac al lui Sirius (secțiunea I).
- **Periheliul și linia Soare - Sirius** (indiciul 20). În aceeași săptămână (~3 ianuarie), Pământul trece la periheliu, iar Sirius e opus Soarelui: Pământul stă pe linia Soare - Sirius, cel mai aproape de Soare. Graficul lui Hoagland ilustrează exact observația autorului.
- **Makarajyothi (14 ianuarie, Sabarimala)** cade în aceeași fereastră de iarnă a lui Sirius (indiciul 88).

Pandantul de vară: „The Spiritual Significance of July 4” (Sirius-Star.ro, 2017, după ForeverConscious.com). Teza: în jurul lui **4-7 iulie**, Soarele se întâlnește cu Sirius (conjuncție, Soarele în Rac), iar energia lui Sirius, „Soarele Soarelui” (Soarele luminează lumea fizică, Sirius pe cea spirituală), ar fi atunci cea mai puternică; de aici întrebarea dacă **4 iulie 1776** a fost ales intenționat. Alte zile naționale de la începutul lui iulie: Canada (1), Belarus (3), Venezuela și Algeria (5), Malawi (6), Argentina (9), Bahamas (10).

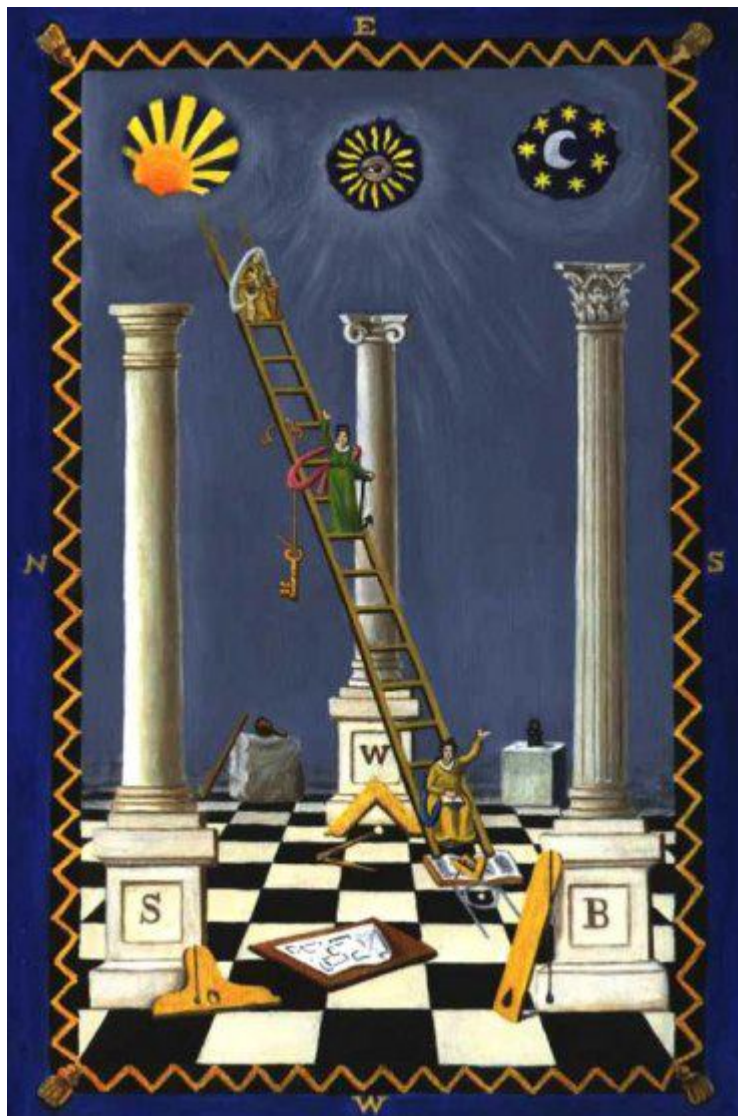
Verificare. Longitudinea ecliptică a lui Sirius e $\sim 104^\circ$; Soarele ajunge acolo în jurul lui **5-6 iulie**. Conjuncția Soare - Sirius la începutul lui iulie este deci **reală**. În aceeași săptămână (~4 iulie), Pământul trece la **afeliu**: Soarele stă exact între Pământ și Sirius (indiciul 20). Cele două date-pivot ale anului formează o axă:

- **~1-3 ianuarie:** periheliu, Sirius opus Soarelui, culminare la miezul nopții, Pământul între Soare și Sirius (Imaginea 79);
- **~4-6 iulie:** afeliu, Sirius în conjuncție cu Soarele, Soarele între Pământ și Sirius.

Anul Nou civil și Ziua Independenței americane cad la cele două capete ale axei Soare - Sirius - Pământ. (Erori în articol: Sirius e o stea, nu o planetă, și nu e mai strălucitoare decât Soarele, ci cea mai strălucitoare stea a nopții.)

Legende imaginilor autorului: Statuia Libertății ca „**Torța lui Loki - SIRIUS - Lokabrenna**” (*Lokabrenna*, „focul lui Loki”, nume nordic atribuit lui Sirius) și ca „**ISIS - SIRIUS - i\$TAR**”: Femeia cu torța = Isis = Iștar = Sirius, în acord cu *Hamlet's Mill* (indiciul 83) și cu zeița Lunii cu torța (Imaginea 65). Tot aici apar vechiul sigiliu al Trezoreriei cu câinele (Imaginea 81), dolarul Morgan (Imaginea 43), Standing Liberty lângă Holanda (Imaginea 44) și icoana Maicii Domnului (Imaginea 83).

Imaginea 80 — Tabloul gradului de Ucenic: Soarele, Steaua Strălucitoare și Luna deasupra scării

Sursa. Tablou de lojă (*tracing board*) al gradului I, Ucenic, în tradiția engleză (după modelul lui John Harris, sec. XIX); versiune pictată modernă, *autor necunoscut/neidentificabil*.

Ce arată. Trei coloane cu inițialele **W, S, B** (*Wisdom, Strength, Beauty*: Înțelepciune, Tărie, Frumusețe), ionică, dorică și corintică; pe coloana din mijloc, **scara lui Iacob** urcă spre cer, cu trei figuri feminine (**Credința, Nădejdea, Dragostea**) și **o cheie** atârnată. Sus, **trei aștri**: **Soarele** (stânga), **Steaua Strălucitoare cu ochiul** în centru și **Luna cu șapte stele** (dreapta). Jos, pardoseala **în carouri** și uneltele (echerul, compasul, nivela, piatra brută și cea cioplită). Punctele cardinale pe margine (E sus).

Asemănări cu dosarul.

- **Steaua între Soare și Lună, în vârf.** Triada Stea - Lună - Soare (indiciul 44), cu Steaua Strălucitoare în mijloc. La Pike, Steaua Strălucitoare era **la origine Sirius**, apoi Horus și Ochiul Atotvăzător (indiciul 9): aici apare chiar ca stea cu ochi.
- **Scara spre stea.** Urcarea treaptă cu treaptă spre astrul ascuns: ca urcarea prin șapte ceruri a lui Buraq (indiciul 75) și lanțul lui Fludd (Imaginea 13). Pe scară urcă **trei femei** (virtuțile teologale), iar la Teinach sufletul-femeie poartă aceleași trei semne (inimă, ancoră, cruce; Imaginea 25).
- **Coloanele și cheia:** coloanele Templului (indiciul 64), cheile din mâna Femeii (Imaginea 23).
- **Luna cu șapte stele:** Pleiadele, punctul central al lui Mädler și Blavatsky (indiciul 8), sau cele șapte stele din jurul stelei mari din Tarot XVII (indiciul 44).

Imaginea 81 — Câinele care păzește cheia, sub Balanță („U.S. Treasury”)

Sursa. Vignetă gravată „U.S. TREASURY” (sec. XIX; probabil vigneta „Câinele și seiful” de pe bancnote americane); originea exactă e de verificat.

Ce arată. Un **câine** culcat, cu labele pe **o cheie**, păzește **un seif** decorat cu **două fascii** (mănunchiuri de nuielă cu topor); deasupra seifului, **o balanță**; jos, **cornul abundenței** cu monede.

Asemănări cu dosarul.

- **Câinele-portar.** Câinele care păzește cheia comorii e Steaua Câinelui ca „**Portar**” (*Janitor Lethaeus*, indiciul 84), Anubis, păzitorul porților (indiciul 3), Sarama, cățeaua-paznic a Căii Lactee.

- **Balanța deasupra câinelui:** Balanța e semnul de după Fecioară, granița Fecioară – Balanță din Ceasul Cosmic (indiciul 13). Cornul abundenței e al Fortunei-Tyche (Imaginile 6 și 11).
- **Două fascii pe seif:** două coloane de o parte și de alta a porții (indiciile 64 și 72).

Imaginea 82 — Arcana 17, „L'Étoile”, cu corespondențele lui Saint-Yves d'Alveydre

Sursa. Carte de Tarot 17, „L'Étoile”, din tradiția ocultismului francez (Papus, *Le Tarot des Bohémiens* / școala lui Saint-Yves d'Alveydre), cu corespondențele **Arheometrului lui Saint-Yves**: litera franceză **Ph**, ebraica **Pe**, semne sanscrite și egiptene, un triunghi și planeta **Mercur**. Legenda: *Les Forces Divines Naturelles, La Nature, Fécondité*.

Asemănări cu dosarul.

- **Steaua = Mercur.** Arcana Stelei e pusă în corespondență cu **Mercur**, iar la Blavatsky Mercur este „dublul lui Sirius” (indiciul 5). Hermes apare peste tot în dosar (indiciile 5, 43, 48).
- **„Natura”:** femeia goală de sub stele e numită chiar „Natura, Forțele Divine Naturale, Fecunditatea”: aceeași Natură ca la Fludd (Imaginea 13).
- **Trei Tarot-uri ale Stelei** în dosar (Rider-Waite, Thoth, Saint-Yves): în toate, femeia goală sub steaua mare (indiciul 44).

Imaginea 83 — Icoana Maicii Domnului cu crinul și stelele

Sursa. Icoană ortodoxă românească contemporană (tip „Maica Domnului cu crinul” / „Floarea nevestejită”), *autor necunoscut*.

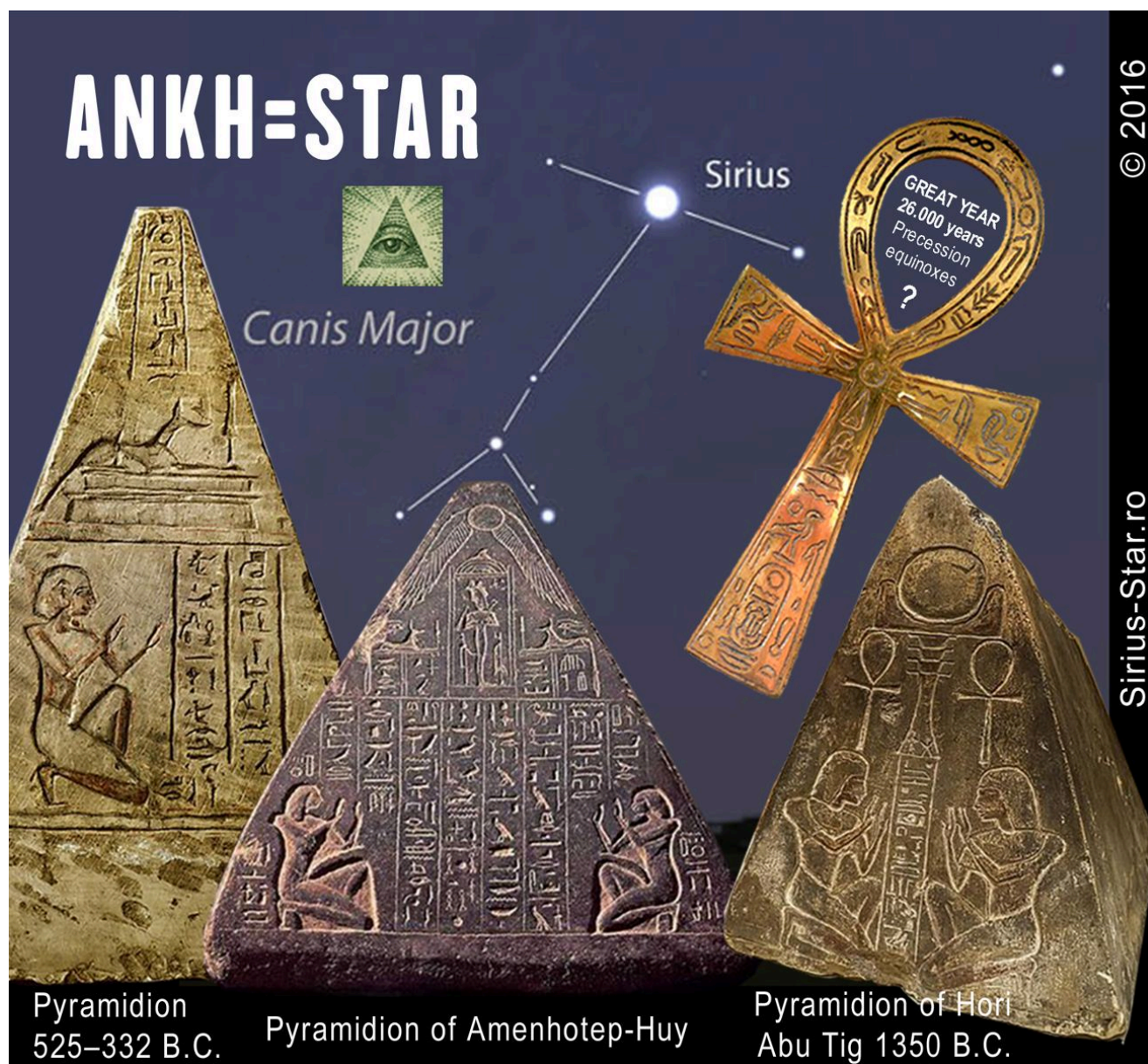
Ce arată. Maica Domnului, **încoronată**, cu **stele cu opt raze** pe vâl (la frunte) și pe umăr, ține **un crin** și pe **Pruncul cu globul lumii**; în nimbul Pruncului, inscripția **Ο ΩΝ** („Cel ce este”).

Asemănări cu dosarul.

- **Steaua cu opt raze a Fecioarei:** aceeași stea ca a Iștarei (Imaginile 21 și 67), semnul fecioriei veșnice (indiciul 44). Iar Iștar e numele comun al lui Venus și al lui Sirius (indiciul 83).
- **Crinul** (Buna Vestire; crinul Braschi, Imaginea 24; emblema IN SOLE, Imaginea 62).
- **Pruncul în brațele Mamei:** Horus în poala lui Isis, faraonul în poala zeiței (Imaginea 70), „Soarele în poală” (indiciul 65).

Evoluția spirituală a individului și redescoperirea vechilor adevăruri (Imaginile 84 și 85)

Tema autorului. Ceasul Cosmic are un pendant în fiecare om: evoluția spirituală a individului merge mână în mână cu redescoperirea adevărilor vechi. Pe măsură ce omul urcă în conștiință, recitește simbolurile și înțelege ce se ascundea în ele (premisele dosarului, secțiunea Metodă).

Sursa. Montaj al autorului (Sirius-Star.ro, 2016). Conține: trei **piramidioni** egipteni (vârfuri de piramidă sau de capelă funerară): unul din perioada târzie (525–332 î.Hr.), cel al lui **Amenhotep-Huy** (cu discul solar înaripat) și cel al lui **Hori de la Abu Tig** (~1350 î.Hr., cu doi **ankh** și un stâlp *djed* între ei); constelația **Câinele Mare** cu **Sirius** în vârf; **piramida cu ochi** de pe dolar; un **ankh** de aur, în a cărei buclă autorul a scris „Marele An – 26.000 de ani – precesia echinocțiilor?”.

Ce propune autorul. Ankh-ul („viața”) ar fi o stea: semnul lui Sirius, iar bucla lui, ciclul Marelui An.

Asemănări cu dosarul.

- **Piramidionul = piatra din vârf.** Piramidionul (*benben*) e **piatra unghiulară / cheia de boltă** a piramidei (indiciul 29). Pe dolar, vârful piramidei e desprins și

luminat de **Ochi** (indiciul 9). În montaj, Sirius stă chiar în vârful Câinelui Mare, ca piramidionul în vârful piramidei: steaua ca piatră din creștetul construcției.

- **Bucă ankh-ului** e un oval: Vesica, poarta nașterii (indiciul 23), ouroborosul (indiciul 13). Cei doi ankh de o parte și de alta a stâlpului *djed* (coloana vertebrală a lui Osiris) reiau cele două coloane cu axa între ele (indiciile 32 și 64).
- **Ankh = stea?** Exoteric, ankh-ul e semnul vieții, iar steaua se scrie în hieroglife cu cinci colțuri (*seba*). Lectura „ankh = stea” e o ipoteză simbolică a autorului, de verificat (de exemplu, pe zodiacurile egiptene, unde zeii țin ankh și stele).

Imaginea 86 — Câinele Mare în formă de „T”: ankh-ul pe cer (precizarea autorului).

Autorul precizează: **bucă ankh-ului este chiar precesia echinocțiilor (Marele An), așezată deasupra constelației Câinele Mare, care are forma unui „T”.**

- **Desenul constelației.** Pe hartă, liniile Câinelui Mare formează un **T**: brațul de sus e linia γ – **Sirius** – β (Mirzam), iar corpul coboară de la Sirius spre δ (Wezen), cu „picioarele” spre ϵ (Adhara, „Fecioarele”), η (Aludra, „Fecioara”) și ζ . **Sirius stă în punctul de întâlnire a celor două linii**, exact unde bucă ankh-ului se prinde de cruce.
- **Ankh = T + buclă.** Ankh-ul e un **Tau** cu o buclă deasupra. Citit pe cer: Tau-ul e Câinele Mare, cu Sirius la răscruce, iar buclă e cercul Marelui An (precesia, ~26.000 de ani), ciclul în care Sirius „moare” și „renaște” (dispariția și reapariția ei de pe cerul unor latitudini, indiciul 6). „Viața” (ankh) ar fi astfel steaua plus ciclul ei.

- **Tau-ul în dosar:** tripla Tau a Arcadei Regale (Imaginea 26), forma de T a Trimurti și a Tau-ului legat de Sirius A-B-C (indiciul 88), ciocanul lui Thor în formă de T (Imaginea 35).
- **Nodul lui Isis.** Egiptenii aveau un semn-pereche al ankh-ului, *tyet*, numit „**Nodul lui Isis**”: o buclă cu brațele lăsate în jos. Ankh-ul și nodul lui Isis apar adesea împreună; dacă ankh-ul e steaua cu ciclul ei, nodul lui Isis o leagă explicit de Isis-Sirius.
- **Verificare de poziție.** Astronomic, cercul precesiei se află în jurul polului eclipticii (în Dragon), nu deasupra Câinelui Mare; suprapunerea e simbolică: Câinele Mare se vede vertical, ca un T, iarna, la sud, iar „bucă” e timpul, nu un loc de pe cer.

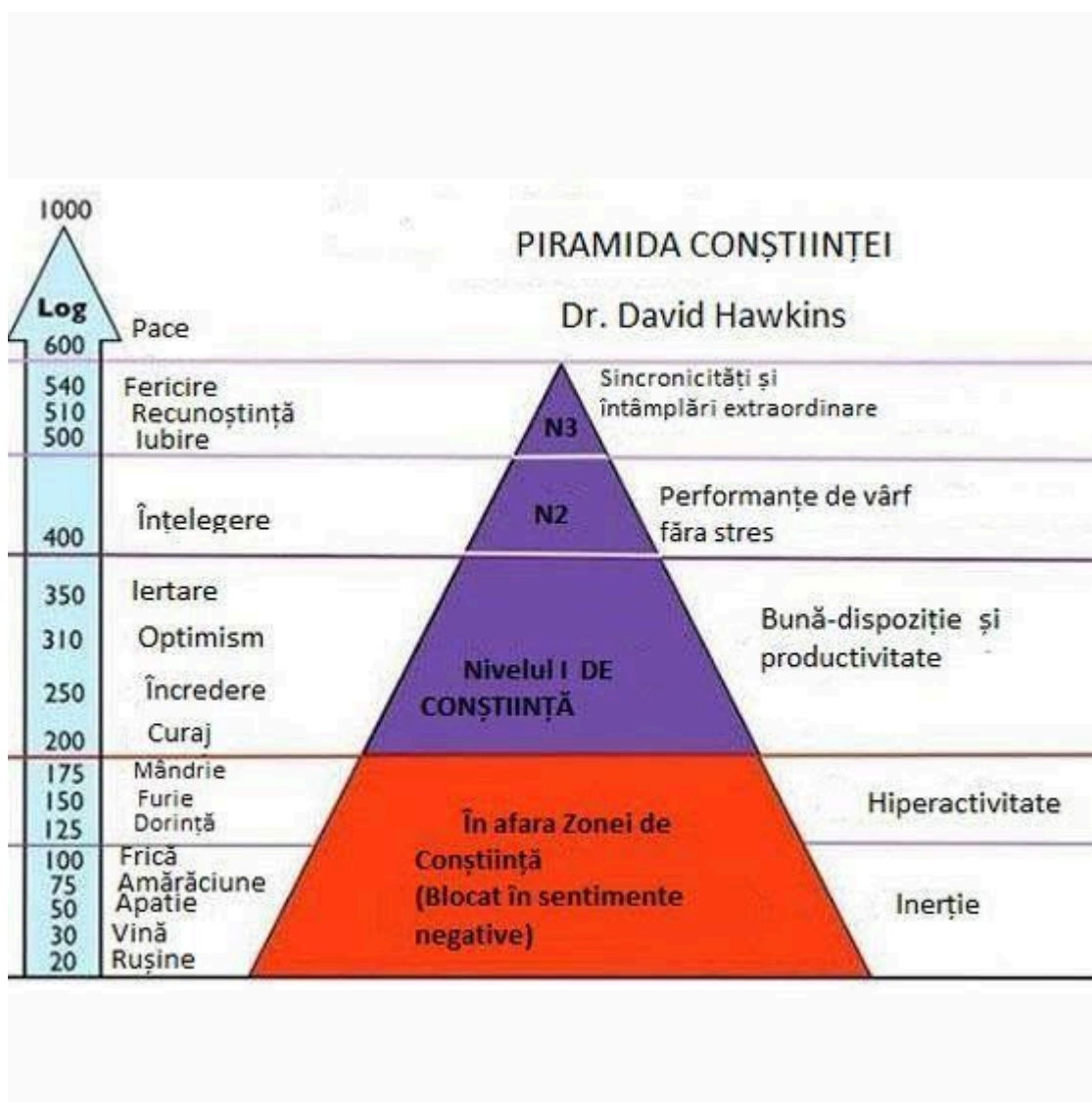
Bucă nu se închide: Soarele se mișcă în timpul unui Mare An (întrebarea autorului). Precesia e o mișcare a axei Pământului, dar întregul sistem solar călătorește în acest timp. Calcul pentru un ciclu de ~25.770 de ani:

Mișcarea	Viteza	Drumul într-un Mare An
Soarele în jurul centrului galactic	~230 km/s	~20 de ani-lumină
Soarele față de stelele vecine (spre „apexul solar”, în Hercule, lângă Vega)	~20 km/s	~1,7 ani-lumină
Sirius față de Soare	~18 km/s	~1,5 ani-lumină
Mișcarea proprie a lui Sirius pe cer	1,34"/an	~10°

Ce rezultă.

- **Bucă devine spirală.** Pământul revine la aceeași orientare a axei după un Mare An, dar într-un alt loc din galaxie: cercul precesiei, purtat de Soare, se desfășoară ca un **resort** sau o **spirală**, nu ca un cerc închis. Ouroborosul care își mușcă coada (indiciul 13) devine șarpele ondulat al mersului Soarelui (indiciul 24), iar bucă ankh-ului, o spiră dintr-un arc mai mare.
- **„1 an-lumină” într-un Mare An.** Poziția relativă a lui Sirius și a Soarelui se schimbă cu ~1,5 ani-lumină la fiecare ciclu, iar Sirius se mută pe cerul nostru cu ~10°. Cifra din tradiția „1 an-lumină” (indiciul 13) are, astfel, ordinul de mărime al deplasării reale dintre cele două stele într-un Mare An (o coincidență de ordin de mărime, nu o dovadă).
- **Sirius se apropie.** Sirius vine spre noi (~5,5 km/s); va ajunge la distanța minimă, ~7,9-8,2 ani-lumină (față de 8,6 azi), peste câteva zeci de mii de ani (~45.000-65.000, în funcție de calcul), apoi se va îndepărta. Nu e o orbită comună, ci o întâlnire unică a două stele care trec una pe lângă alta (secțiunea IV, Gaia).
- **Sirius, steaua care se mișcă cel mai mult.** Edmond Halley a descoperit în 1718 mișcarea proprie a stelelor tocmai comparând pozițiile lui Sirius, Arcturus și Aldebaran cu cele din catalogul lui Ptolemeu: Sirius a fost una dintre primele stele „fixe” dovedite că nu sunt fixe.

Imaginea 85 — „Piramida conștiinței” (David R. Hawkins)

Sursa. „Harta nivelurilor de conștiință”, după David R. Hawkins, *Power vs. Force* (1995), în versiune românească sub formă de piramidă.

Ce arată. O scară **logaritmică** de la **20 la 1.000**: Rușine (20), Vină, Apatie, Frică (100), Dorință, Furie, Mândrie (175); **pragul de 200, Curajul**, apoi Încredere, Optimism, Iertare, Înțelegere (400), Iubire (500), Recunoștință, Fericire, **Pace (600)** și, în vârf, iluminarea (700-1000). Baza piramidei, roșie, e „în afara zonei de conștiință”; vârful, „sincronicități și întâmplări extraordinare”.

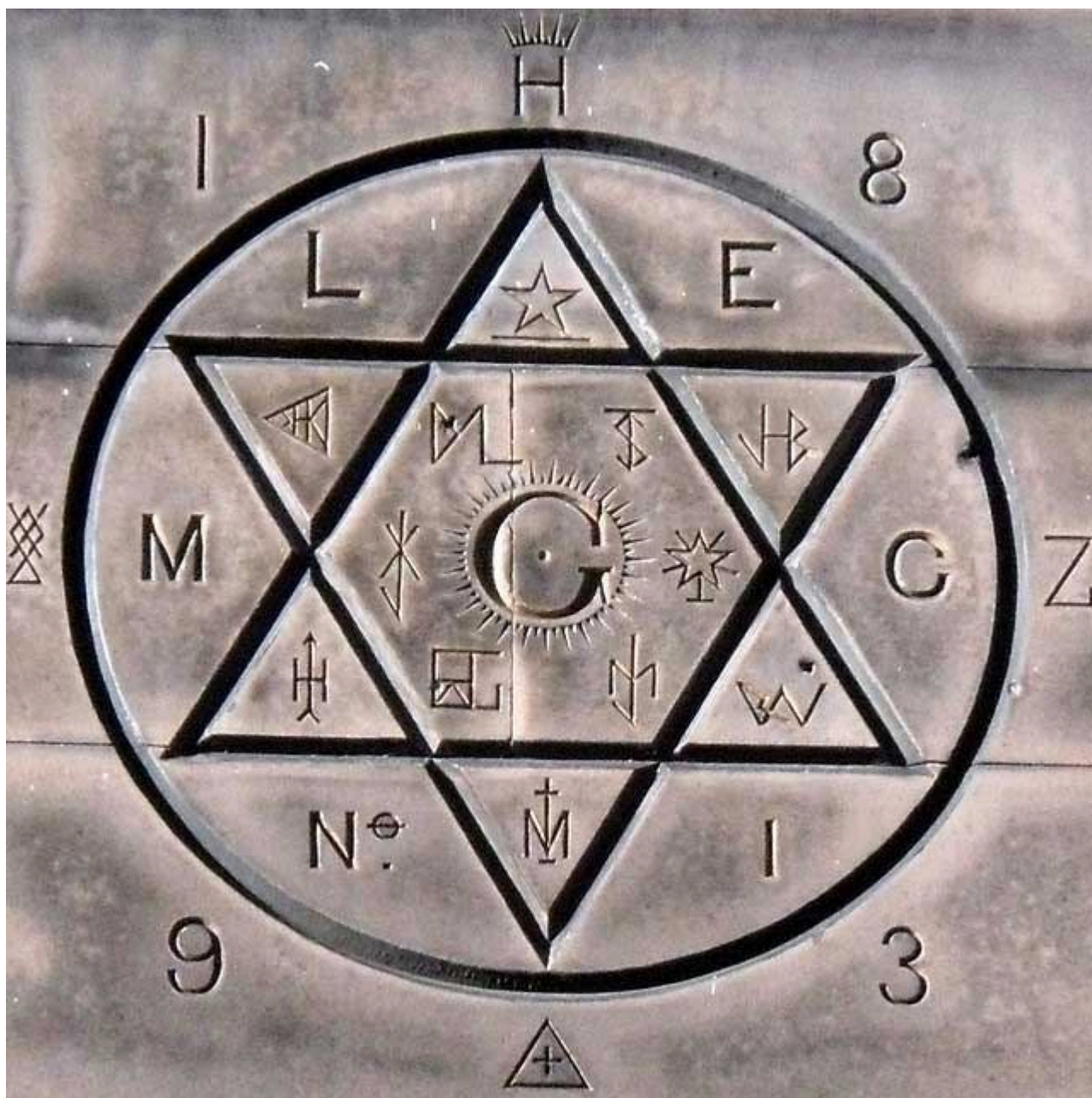
Asemănări cu dosarul.

- **Aceeași scară la două niveluri.** La Yukteswar, conștiința omenirii urcă și coboară cu ciclul (Kali - Dwapara - Treta - Satya; indiciul 39); în articolul autorului, 25 - 50 - 75 - 100% (indiciul 82); la Hawkins, conștiința individului urcă pe o scară de la rușine la iluminare. Selbie și Steinmetz scriu că fiecare om trece, în miniatură, prin cele patru vârste (indiciul 77): microcosmosul repetă macrocosmosul.
- **Piramida cu vârful luminat.** Piramida lui Hawkins are vârful (iluminarea) acolo unde piramidionul are Ochiul și steaua (Imaginea 84): ultima treaptă e piatra din vârf.

- **Scara.** Treptele lui Hawkins reiau scara lui Iacob spre Stea (Imaginea 80), coloana cu 33 de vertebre și Kundalini (indiciul 32), cele șapte ceruri (indiciul 75) și gradele masonice (13, 33).

Rezervă. Scara lui Hawkins se bazează pe testarea musculară (kinesiologie aplicată), fără validare științifică; e un model spiritual, nu o măsurătoare.

Imaginea 87 — Hexagrama masonică cu „G” radiant, Steaua sus și „M” cu cruce jos

Sursa. Placă de metal sau piatră cu o hexagramă masonică (probabil Scoția sau Anglia, sec. XIX); locul și data sunt de identificat. *Autor necunoscut/neidentificabil* pentru fotografie.

Ce arată.

- O **hexagramă într-un cerc**. În centru, litera **G** cu un punct, într-un **soare cu raze**.

- În triunghiurile hexagramei, **semne de pietrar** (*mason's marks*), semnăturile vechilor meseriași.
- **În vârful de sus, o stea cu cinci colțuri; în vârful de jos, un „M” cu cruce deasupra.**
- Între brațele stelei, literele **L, E, C, I, N^o, M**; în afara cercului, o literă **H încoronată** sus, un **triunghi cu cruce** jos și cifrele **1, 8, 3, 9** (posibil anul 1839 sau 1893) între alte semne.

Exoteric. În masonerie, **G** înseamnă *God* și *Geometry* (Marele Arhitect și știința lui); hexagrama e Pecetea lui Solomon, semnul Arcadei Regale (Imaginea 26); semnele de pietrar amintesc de breslele operative.

Asemănări cu dosarul.

- **Steaua sus, Fecioara jos.** În vârful triunghiului Δ (masculin, Foc) stă **Steaua Strălucitoare** (la Pike, la origine Sirius, indiciul 9); în vârful triunghiului ∇ (feminin, Apă) stă **„M” cu cruce**, monograma mariană (Maria). Exact axa hexagramei din simularea autorului, cu Sirius în vârful de jos al Triunghiului de Iarnă (Imaginea 15), și schema alchimică (Duhul sus, Treimea jos, Imaginea 14).
- **G în soarele radiant, cu punct în centru:** semnul Soarelui ($\odot$, cercul cu punct) și Ochiul (indiciul 9); centrul hexagramei e „centrul pretutindeni” (indiciul 77).
- **H încoronat** sus: litera *He* din Tetragrammaton sau *Holiness* (Arcada Regală); triunghiul cu cruce jos: semnul alchimic al Sulfului (Imaginea 14). Cele două trimit, din nou, la perechea divin – terestru.
- **Semnele de pietrar** leagă hexagrama de breslele constructorilor de catedrale, purtătoare, în ipoteza dosarului, ale Științei Sacre (indiciul 64).

VII. Simboluri în numismatică

De ce monedele. Moneda e cel mai răspândit purtător de simboluri: emisă oficial de state și biserici, trece zilnic prin mâinile tuturor. Simbolurile de pe monede sunt „ascunse la vedere”: fața exoterică a unor semne care, în tradițiile inițiatice, au un sens ezoteric. Secțiunea pornește de la colecția și cercetările autorului (pagina Sirius-Star.ro/numismatics și colecția SONES / Dollar.ro).

Monede analizate deja în dosar: moneda „Una și Leul” din 1839 (Imaginea 1) și moneda papei Pius VI din 1778 (Imaginile 23 și 24).

Imaginea 26 — „Dacă vei înțelege aceste lucruri, deja cunoști destule!”

Sursa. Planșă a colecției autorului (SONES / Dollar.ro, 2013), cu etichetele originale. Unele piese sunt marcate de autor ca posibile copii.

Ce conține, pe familii de simboluri.

- **Stelele.** Pentagramă (Maroc, 10 mazunas, 1340 H / 1912-1922). Steaua cu șase colțuri: Maroc (4 falus, 1280 H / 1864-1873), „Steaua lui Melchisedec” (Maroc, 50 de franci, 1952), Africa de Vest Britanică (1 penny, 1940), Nigeria (1 penny, 1959).

- **Masoneria și Arcada Regală.** Decorația „**Royal Arch**” (Anglia, sec. XX): o **hexagramă într-un cerc**, cu **tripla Tau** dedesubt. Penny-uri de capitol Royal Arch: St. John's Chapter nr. 6 (Canada, 1855), Oriental R.A. Chapter nr. 83 (1903), The Hiram Chapter (Hamilton, 1820). Decorația „Cavalerii Templieri” (Washington, 1889). Medalia Marii Loji a Italiei de Rit Scoțian Antic și Accepat (250 de ani, 1728-1978): **piramidă, Soare radiant și un leu-sfinx**. O plachetă masonică germană (sec. XIX?) cu **triunghi, ochi, Lună și Soare**.
- **Ochiul și triunghiul.** „Ochiul Providenței” (Franța, 1 sol, 1793, Prima Revoluție); bonetul frigian într-un triunghi radiant (Nicaragua, 1 córdoba, 2002); sigiliul președintelui SUA.
- **Leul.** Alexandru cel Mare în piele de leu (tetradrahmă, 334 î.Hr.); Lowentaler-ul olandez (1575); leul-sfinx de pe medalia italiană.
- **Vulturul.** SUA (50 de cenți, 1964; 25 de cenți, 1932), **vulturul care aterizează pe Lună** (1 dolar, 1971, Apollo 11), vulturul nazist (5 mărci, 1939), Cuauhtémoc („Vulturul care coboară”, Mexic, 50 de centavos).
- **Zei.** Poseidon (Antigonos Doson, 229-221 î.Hr.); **Hermes cu caduceul** (Belgia, 50 de franci, 1948-1954).
- **Mexicul solar. Tonatiuh, Piatra Soarelui** (10 pesos, 1997-2012); Piramida Soarelui de la Teotihuacan (20 de centavos).
- **Altele.** Sf. Gheorghe cu dragonul (talisman al marinarilor, sec. XIX); Libertate, Egalitate, Fraternitate (Franța, 50 de franci, Hercule între două femei); medalia „Pace și Prietenie” a lui G. Washington; New York Penny (Compania Olandeză a Indiilor de Est); **Sf. Ioachim** pe Joachimsthaler-ul din Boemia (1520).

Asemănări cu dosarul.

- **Hexagrama Arcadei Regale, în metal.** Decorația Royal Arch confirmă direct indiciul 36: pecetea lui Solomon este semnul gradului „Arcada Regală”, gradul cheii de boltă (indiciul 29). Tripla Tau de dedesubt reia triada (indiciile 31 și 36).
- **De la Ioachim la dolar.** Numele *dolar* vine din *thaler*, prescurtarea lui *Joachimsthaler*, moneda din „Valea lui Ioachim” (Boemia). Sf. Ioachim este, în tradiția creștină, **tatăl Fecioarei Maria**. Cea mai puternică monedă a lumii poartă în nume, fără să se știe, numele tatălui Fecioarei.
- **Piramida, Soarele și Leul-sfinx** pe medalia Ritului Scoțian: aceeași pereche Soare – Leu (Fecioara – Leul, indiciul 10) și lanțul Steaua Strălucitoare → Ochiul de la Pike (indiciul 9).
- **Ochi, Lună și Soare** pe placheta masonică: aceeași triadă de aștri ca pe kudurru și în Tarot (indiciul 44), cu Ochiul (Steaua) în locul stelei.
- **Hermes cu caduceul.** Al treilea Hermes din dosar, după paznicul lui Holanda (Imaginea 22) și ibisul din Tarot: Mercur, „dublul lui Sirius” (indiciul 5). Caduceul cu doi șerpi încolăciți pe un ax reia axa lumii și Kundalini (indiciul 32).

- **Piatra Soarelui pe monedă.** Calendarul aztec (Imaginea 9) circulă în buzunare ca 10 pesos, în exact anii pe care autorul îi leagă de 2012.
- **Leul și Vulturul.** Două din cele patru „ființe” ale Apocalipsei și ale evangheliștilor (Om, Leu, Taur, Vultur), adică cele patru semne fixe ale zodiacului (Vărsător, Leu, Taur, Scorpion).
- **Femeile alegorice.** Libertatea și Egalitatea de pe moneda franceză continuă seria Una – Ecclesia – Libertatea (indiciul 45).

Pagina Sirius-Star.ro/numismatics

Pagina autorului adună monede și imagini cu teme stelare. Piese de reținut pentru dosar:

- **Harta stelară „La Licorne - Le Grand Chien”** (Flamsteed / Fortin, 1776): Unicornul și Câinele Mare, constelația lui Sirius.
- **Moneda celtică din Panonia**, cu **Pleiadele** („șapte surori”), **triskelionul** și alte două grupări de stele. Imaginea „Triskelion – Sirius – 3 stele” pune triskelionul în legătură cu Sirius și cu triada de stele (indiciul 31).
- **„Standing Liberty”** (SUA, 25 de cenți, 1917) și **dolarul Morgan** (1895), cu Libertatea încoronată și înconjurată de 13 stele: Femeia cu cunună de stele (Imaginile 13 și 23) devine simbolul național american.
- **Monedele de aur dacice KOSON.**
- O monedă sabeeană (Arabia de Sud, sec. II-III d.Hr.), o monedă Kuninda (Himalaya, sec. II-III î.Hr.), un penny viking cu ciocanul lui Thor, Mâna lui Dumnezeu și arcul cu săgeată (920) și Ottokar II al Boemiei (1251-1276).
- Trimitere la **Robert Temple, The Sirius Mystery** („Scylla – Skylla – Skylax”).

De urmărit. Identificarea exactă a monedei celtice cu Pleiadele și a grupărilor de stele de pe ea; simbolurile de pe moneda Kuninda; legătura stelelor de pe monedele americane (13 stele) cu numărul 13 (indiciul 28).

Imaginea 27 — Asul de Pentacule: moneda cu stea din mâna lui Dumnezeu

Sursa. Tarotul Rider-Waite (Londra, 1909), desenat de Pamela Colman Smith după indicațiile lui A. E. Waite (Golden Dawn). Imaginea apare și pe pagina Sirius-Star.ro/numismatics.

Ce arată.

- O **mână care iese dintr-un nor** ține pe palmă o **monedă de aur cu o pentagramă** („pentacul”).
- Jos, o **grădină cu crini albi**. O cărare duce spre o **arcadă de trandafiri** (un gard viu boltit), prin care se văd munți în depărtare.

Exoteric. Pentaculele (în pachetele vechi, *denari*, „monede”) sunt culoarea Pământului: bogăție, trup, materie. Asul e începutul lor, un dar din cer.

Asemănări cu dosarul.

- **Moneda ca simbol.** Tarotul face din monedă o arcană: banul cu stea e „pământul” sfințit. Cartea leagă secțiunea de numismatică de Tarot (indiciile 28 și 44).

- **Mâna din nor.** Aceeași mână a lui Dumnezeu care iese dintr-un nor ținând lanțul la Fludd (Imaginea 13); Mâna lui Dumnezeu apare și pe penny-ul viking de pe pagina autorului.
- **Steaua cu cinci colțuri.** Pentagrama e steaua lui Venus: în 8 ani, cele cinci conjuncții ale lui Venus cu Soarele desenează pe cer o pentagramă (de aici și cele 8 raze ale stelei Iștarei, indiciul 44). În hieroglifile egiptene, steaua (*seba*) se scrie cu cinci colțuri, iar numele lui Sirius (Sopdet) are steaua ca semn determinativ.
- **Poarta grădinii.** Arcada de trandafiri deschisă spre munți e aceeași poartă ca la grădina închisă cu trandafiri de la Teinach (Imaginea 25): cărarea care duce înapoi în Eden (Imaginea 22). Crinii și trandafirii sunt florile Fecioarei (Imaginea 24).
- **Arcada.** O arcadă deschisă spre înălțimi reia Arcada Regală (indiciul 29).

Imaginile 28-37 — Piesele de pe Sirius-Star.ro/numismatics, una câte una

Imaginile vin de pe pagina autorului (*autor necunoscut/neidentificabil* pentru fotografii, cu excepția cărților citate).

Imaginea 28 — Arabia de Sud: capul cu seceră și disc

Monedă sud-arabică (sabeeni / himyariți, sec. II-III d.Hr.). Avers: un cap masculin cu **secera Lunii și un disc** deasupra, între monograme. Revers: un cap de taur sau de ibex cu coarne lungi, din nou sub **seceră și disc**. În Arabia de Sud, triada cerească era Luna (Almaqah, al cărui animal e taurul sau ibexul), Soarele (Shams, zeiță) și Venus ('Athtar). Secera cu disc e semnul acestei triade; aceeași triadă de aștri ca pe kudurru (indiciul 44).

Imaginile 29 și 30 — Moneda celtică din Panonia: stelele unite prin linii și triskelionul

Tetradrahme ale celților din bazinul Dunării (Panonia, sec. II-I î.Hr.), imitații ale monedelor lui Filip al II-lea al Macedoniei: călăreț stilizat pe cal. În jurul calului, puncte unite prin linii, ca **constelații desenate**. Autorul a marcat două semne:

- **trei stele unite în formă de V** în fața calului;
- un **triskelion din trei puncte** sub cal.

Pe pagina autorului, una dintre monede e legată de **Pleiade** (șapte puncte), iar triskelionul de „**Sirius - 3 stele**”. Lecturi posibile pentru cele trei stele unite: Centura lui Orion, Triunghiul de Iarnă (Sirius - Procyon - Betelgeuse, Imaginea 15) sau triada Sirius A - B - C (indiciul 31). Triskelionul, o rotație în trei brațe, unește triada cu mișcarea circulară (Ceasul Cosmic).

Imaginile 31 și 32 — Alte monede celtice: stele, liră, călăreț

Staterul de aur (tip armorican sau galic) arată un **cal cu cap de om**, un călăreț, **două stele** sus și, sub cal, un semn în formă de **liră**. A doua monedă, de argint, reia calul cu semne și puncte. Întrebare: lira de sub cal ar putea trimite la constelația Lirei, cu Vega, steaua polară a epocii Fecioară - Balanță (indiciul 16)?

Imaginea 33 — Moneda Kuninda: zeița cu cerbul și muntele sacru

Drahmă de argint a regatului Kuninda (Himalaya centrală, sec. II-I î.Hr., regele Amoghabhuti), cu legende în brahmi și kharoshthi. Avers: un **cerb** și o **zeiță** (de obicei identificată cu Lakshmi) cu un lotus. Revers: un **munte sau stupa cu trei niveluri** (muntele sacru, axa lumii), cu un **triratna** deasupra, o **svastică** în stânga, un **arbore într-un țarc** în dreapta și o **linie ondulată** (râul) dedesubt. Asemănări: Zeița și cerbul (Artemis, Imaginea 12); muntele cu trei trepte și arborele ca axă a lumii (Imaginea 4, indiciul 32); svastica, semnul rotației cerului în jurul polului, prezentă și pe sigiliul Societății Teozofice.

Imaginea 34 — Staterul dacic KOSON: vulturul și cei trei

Stater de aur dacic cu legenda **KOΣON** (mijlocul sec. I î.Hr.), după un denar roman al lui Brutus. Avers: un **vultur** pe un sceptru, cu o cunună în gheare. Revers: **trei bărbați în togă** (un consul între doi lictori), monograma BR. Asemănări: vulturul (Imaginea 26) și triada; moneda leagă dosarul de teritoriul Daciei.

Lectura autorului: „Sirius / Vulturul cu cununa de stele și Cei Trei Regi din Orion”.

- **Vulturul cu cununa.** Cununa din ghearele vulturului e desenată ca un **cerc de puncte**: o cunună de stele. Pasărea de pradă a lui Sirius există în Egipt: **Sopdu**, zeul-șoim, fiul și perechea lui Sopdet (Sirius). În Textele Piramidelor, din unirea lui Osiris cu Isis-Sothis se naște „Horus-Sopd”, „Horus care este în Sothis”. Vulturul care ține cununa de stele poate fi citit ca pasărea lui Sirius purtând coroana stelară, aceeași cunună ca a Femeii din Apocalipsa 12 și a Libertății cu 13 stele (Imaginile 13 și 43).
- **Cei trei.** Cei trei bărbați în șir, egali și aproape lipiți, seamănă cu cele **trei stele ale Centurii lui Orion**. În tradiția populară românească, Centura lui Orion se numește „**Cei Trei Crai**” (Trei Regi), ca și în alte tradiții europene („Trei Regi”, „Trei Magi”). Cele trei stele ale Centurii arată spre Sirius, așa cum Magii urmează steaua.
- **Pe aceeași monedă: Sirius și Orion.** Vulturul (Sirius) pe o față, Cei Trei (Orion) pe cealaltă: perechea Isis – Osiris, Sirius – Orion, în aurul Daciei (indiciul 31: 13 = Sirius + cele trei stele ale Centurii).

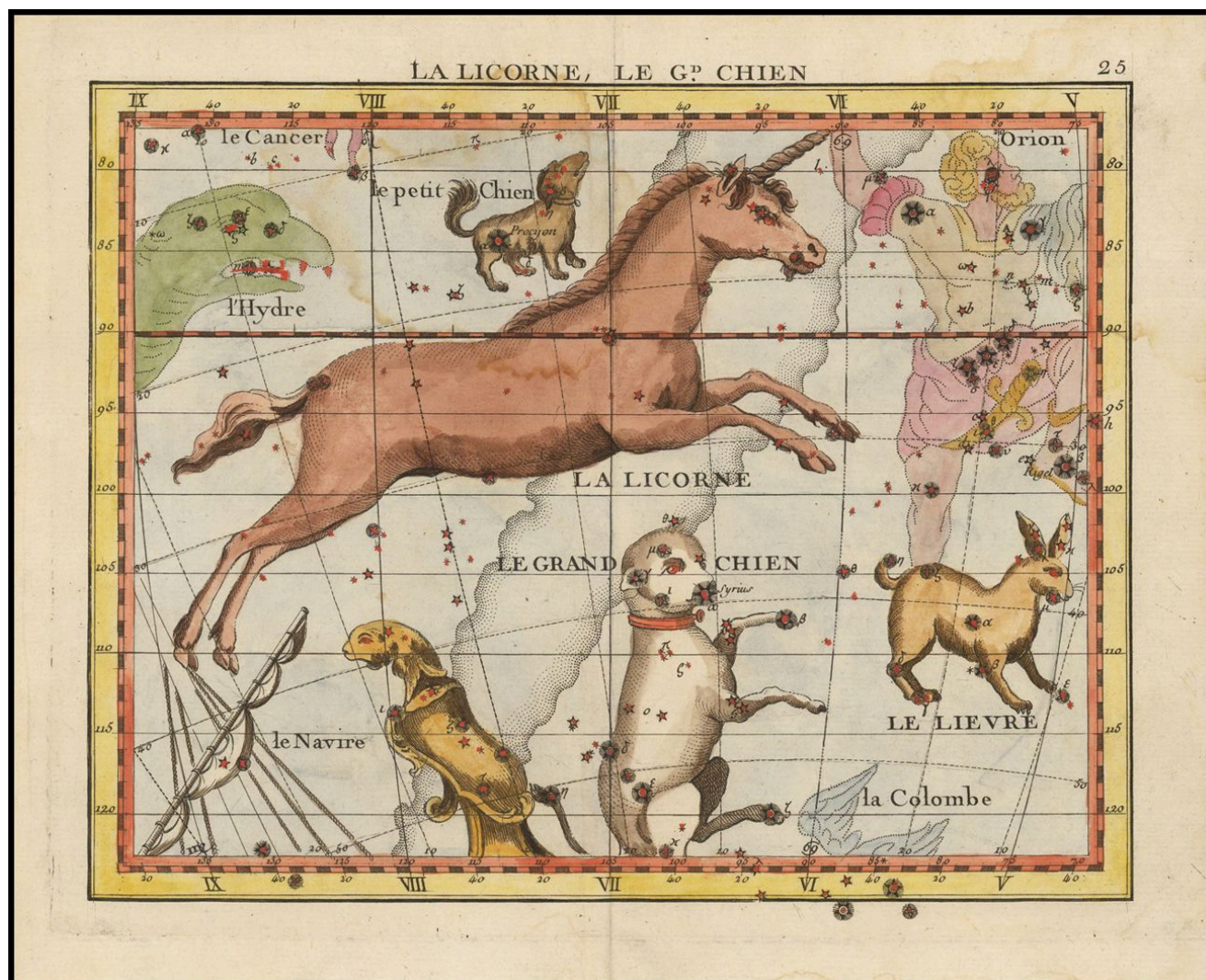
Exoteric, moneda copiază un denar roman al lui Brutus (consulul între doi lictori, vulturul lui Jupiter). Lectura stelară e a autorului și nu exclude originea romană: un model străin putea fi ales tocmai pentru că se potrivea cu imaginea cerului.

Imaginea 35 — Penny-ul viking: arcul cu săgeată și ciocanul lui Thor

Penny viking bătut la York (~920, regele Regnald). Avers: **arc cu săgeată**. Revers: **ciocanul lui Thor** (în formă de T). Asemănări:

- **Arcul și săgeata sunt semnul lui Sirius în două civilizații.** La babilonieni, Sirius este „Săgeata” (KAK.SI.SÁ), iar stelele din jurul ei, din Câinele Mare și Pupa, formează „Arcul” (BAN). La chinezi, asterismul „Arcul și Săgeata” (Hushi) e îndreptat spre Sirius, „Lupul Ceresc” (Tianlang). Imaginea 22 (sabia-stea) are același sens.
- Ciocanul în formă de **T** reia Tau-ul (tripla Tau a Arcadei Regale, Imaginea 26).

Planșa 25 din *Atlas céleste de Flamsteed*, ediția Fortin (Paris, 1776). Arată **Câinele Mare** cu **Sirius** în bot, **Câinele Mic** cu Procyon, **Orion**, **Unicornul** (Monoceros) între ei, Iepurele, **Porumbelul** (Columba), **Corabia** (Argo), Hidra și Racul.

- **Unicornul în Triunghiul de Iarnă.** Monoceros se află aproape în întregime în interiorul triunghiului Sirius - Procyon - Betelgeuse (Imaginea 15). În tradiția medievală (Physiologus), unicornul poate fi îmblânzit doar de o **fecioară** și e simbol al lui Hristos întrupat în Fecioară: Fecioara și Hristos stau chiar în triunghiul feminin al lui Sirius.
- **Corabia și Porumbelul lui Noe sub Sirius.** Columba a fost introdusă de Plancius (1592) ca **porumbelul lui Noe**, iar Argo e corabia. Sub Câinele Mare stau astfel Arca și porumbelul Potopului (indiciul 14). Porumbelul e și Duhul Sfânt (Imaginea 14).
- **Hidra între Sirius și Leu.** În colțul din stânga sus apare capul Hidrei, care la Pike „se ridică între Sirius și Leu” (indiciul 1).

Imaginea 37 — Scylla: femeia-pește cu cap de câine (Robert Temple)

29. An ancient vase painting showing the fish-tailed female monster, Scylla (*Skylla*), with a dog's head protruding from her waist. According to Homer, Scylla lived in a cave opposite the whirlpool Charybdis and ate sailors as they went past her. She was said to bark like a dog. The Greek name for dogfish was *skylon*. The name Scylla probably came from *skylax*, which means a 'young dog'. In her attributes and name, Scylla thus combined the dog motif of Sirius the Dog Star with the fish-tailed and human-headed nature of Oannes.

Planșa 29 din Robert Temple, *The Sirius Mystery* (1976; ed. 1998). Scylla (Skylla), monstru feminin cu coadă de pește și un **cap de câine** care iese din talie. Temple: Scylla „lătra ca un câine”, numele ei vine probabil din *skylax*, „cățeluș”, iar ea „combină motivul câinelui al lui Sirius, Steaua Câinelui, cu natura de pește cu cap de om a lui Oannes”.

- **Teza lui Temple.** Tribul Dogon din Mali ar fi știut de Sirius B de la ființe amfibii venite de pe Sirius (Nommo), aceiași cu Oannes cel cu trup de pește al babilonienilor. Teza a fost contestată: Walter van Beek (1991) nu a regăsit aceste cunoștințe la Dogoni și a sugerat contaminarea prin contactul cu europenii. Conform principiului dosarului, o păstrăm cu ambele lecturi.
- **Asemănări.** Femeia-șarpe sau femeia-pește: Lilith pe Arbore (Imaginea 4), Melusina. Coada de pește trimite la Vesica *Piscis* și la Era Peștilor. Câinele face din Scylla o față feminină a Stelei Câinelui: Femeia și Sirius într-o singură figură.

„**The Sirius Secret**” (Sirius-Star.ro, 2016). Articolul ([link](#)) rezumă dosarul Dogon după Temple și Alan F. Alford (*Gods of the New Millennium*, 1996/1997):

- **Griaule și Dieterlen** (1946–1950) au adunat informații de la patru preoți dogoni. Ceremonia **Sigui**, ținută **o dată la 60 de ani**, reface re-crearea lumii de către zeul Amma, zdrobirea omului primordial Ogo și darul civilizației adus de **Nommo**; sosirea zeilor amfibii se numea „ziua peștelui”.

- Dogonii ar fi descris **Sirius B** ca un corp care se rotește în jurul lui Sirius A în **50 de ani** (perioada reală e de 50,1 ani), plus rotația Pământului, inelele lui Saturn și patru lune ale lui Jupiter. Temple (1974): cunoașterea ar fi „mai veche de 5.000 de ani”, din Egiptul predinastic.
- **Verificare.** Sirius B a fost prezisă de Bessel (1844) și văzută de Alvan Clark (1862), deci era cunoscută în Europa cu decenii înainte de cercetările lui Griaule; ipoteza contaminării (van Beek, 1991) rămâne deschisă (vezi mai sus). Alford îmbină tema cu ideea zeilor care au creat omul genetic.
- **Interpretările autorului din 2016**, în legendele imaginilor: „Ochiul în triunghi – ouroboros – Soarele, Sirius și gravitația (gaura neagră) – Șarpele cosmic” și calendarul maya ca „Soarele, Sirius și gaura neagră – ciclul de 26.000 de ani”: primele forme ale ipotezei centrale a dosarului (Imaginile 1 și 10, indiciul 27), cu un **centru gravitațional** comun Soarelui și lui Sirius. Pe aceeași pagină apare deja o filă din Holanda (Imaginile 22, 45-50).
- **Ciclul Sigui de 60 de ani:** numărul 60 e baza sistemului sexagesimal sumerian și a cifrei $25.920 = 432 \times 60$ (indiciul 2).

„**Sirius / Dak Star in Terra Papers**” (Sirius-Star.ro, 2016). Extras ([link](#)) din *Terra Papers: The Hidden History of Planet Earth* de Robert Morning Sky (teza din anii 1960, publicată în anii 1990). *Tip: mitologie modernă / relatare personală, neverificabilă.* Autorul spune că bunicul său, cu alți cinci tineri nativi americani, ar fi îngrijit în 1947 o ființă extraterestră supraviețuitoare („Star Elder”, Bek’Ti), care le-ar fi povestit istoria ascunsă a Pământului:

- **Ari-An**, o rasă reptiliană din sistemul **Orion**, condusă de **Regine**, ar fi creat cel mai puternic imperiu al galaxiei.
- **Imperiul Kanus**, o rasă asemănătoare câinelui sau lupului din sistemul **Sirius**, a crescut și a devenit rival; Orion și Sirius s-au aliat, și-au împărțit galaxia, apoi au urmat războaie între regii sirieni (Regele **An**, sprijinit de Ari-An).
- An i-a trimis pe copiii săi, prințul **Ea** și prințesa **Nin-Hur-Sag**, să refacă Pământul (Eridu); hibridul **Apa-Mus**, făcut cu **ADN-ul lui Nin-Hur-Sag**, ar fi strămoșul omului. Mai târziu, amintirea Ființelor Stelare ar fi fost înlocuită de mituri.

Asemănări, la nivel de imagine. Rasă-câine de pe Sirius (*Kanus = canis*; „Lupul ceresc” al chinezilor, indiciul 84); Orion și Sirius ca pereche, aliați și rivali (Osiris – Isis, indiciul 31); un imperiu condus de **Regine**; omul născut din **materialul Zeitei-Mamă** (Nin-Hur-Sag, „Doamna Muntelui” sumeriană, care îl modelează pe om în miturile lui Enki): „soția ascunsă” ca mamă a omenirii (indiciul 35); cunoașterea înlocuită de mituri (premisele dosarului). Numele (An, Ea, Nin-Hur-Sag, Eridu) vin din mitologia sumeriană, reinterpretată în stilul lui Sitchin (Imaginea 19). Nu există nicio confirmare independentă a relatării.

India: Sirius, inima religiei hinduse?

Sursa. „INDIA: Sirius, inima religiei hinduse?”, [Sirius-Star.ro](#) (2017, actualizat 2018). Teza: Sirius stă în inima religiei hinduse, ascunsă sub mituri și nume schimbate în mii de ani.

Ce propune autorul.

- **Sirius = Mrigavyadha, „Vânătorul de cerbi”, și Lubdhaka, „Vânătorul”,** adică **Rudra**, zeul vedic al furtunii și al vânătoriei, cu **arc, săgeată** și trident, numit mai târziu **Șiva**. Etimologii: „Urlătorul”, „**Cel Roșu, Strălucitor**”, „Sălbaticul”.
- **Echivalențe:** Rudra-Șiva = Osiris (și Seth); Pārvatī-Durgā = Isis; Brahma, care călărește o pasăre, = Thoth; semințele *rudraksha* („ochii lui Rudra”) = Ochiul lui Horus.
- **Treimea ca stea triplă: Sirius A = Vișnu / Isis (mama)**, Sirius B = Rudra-Șiva / Osiris (tatăl), Sirius C = Brahma / Seth (fiul); forma de T a Trimurti, Tau-ul, triskelionul.
- **Sabarimala (Kerala):** la Makara Sankranti (14 ianuarie), credincioșii așteaptă **Makarajyothi**, „lumina Capricornului”. Marele preot (Thantri) a declarat în 2011 că **Makarajyothi este o stea** (*The Hindu*, 24 ianuarie 2011), identificată de mulți cu Sirius, iar flacăra *Makaravilakku* aprinsă pe munte e un ritual simbolic. În 2011, 102 pelerini au murit într-o îmbulzeală la Ponnambalamedu.
- **Secera cu steaua** ar fi Capricornul răsărind cu Sirius; *Pietà* lui Michelangelo, cu o suprapunere Sirius – Capricorn.

Completare documentată: mitul lui Prajapati (Aitareya Brahmana 3.33). Prajapati, sub chip de cerb (**Mriga = Orion**), își urmărește fiica, **Rohini (Aldebaran)**. Zeii îl creează pe **Rudra**, care îl săgeștează: **Rudra-Mrigavyadha este Sirius**, iar **săgeata cu trei noduri** (*Iṣu Trikāṇḍa*) rămasă în trupul cerbului este **Centura lui Orion**. Pe cer, Centura arată chiar spre Sirius.

Legături cu dosarul.

- **Sirius-arcașul și săgeata-Centură.** În India, Sirius e arcașul, iar Centura lui Orion e săgeata; la babilonieni și perși, Sirius e Săgeata (indiciile 51, 83, 84). Aceeași pereche arc – săgeată între Sirius și Orion, cu rolurile inversate.
- **Trei noduri = trei stele.** Săgeata cu trei noduri e Centura cu trei stele: „Cei Trei Crai” (indiciul 60) și numerele 13 / 23 / 33 (indiciul 31).
- **„Cel Roșu, Strălucitor”:** Sirius roșu (indiciul 7) și gigantica roșie a lui Holanda (indiciul 67).
- **Sirius A = Mama (Vișnu / Isis):** în propunerea autorului, steaua principală e feminină, în acord cu Fecioara = Sirius (indiciile 83 și 84).
- **Vișnu și buricul:** Vișnu e cel din al cărui buric crește lotusul lui Brahma (indiciul 25); Vishnunabhi e centrul lui Yukteswar (indiciul 39).
- **Makarajyothi, steaua din ianuarie:** Sirius e la culminarea de miezul nopții la începutul lui ianuarie, iar la periheliu (începutul lui ianuarie) Pământul e pe linia Soare – Sirius (indiciul 20).

Rezervă. Echivalențele Rudra = Osiris, Vișnu = Isis și Treimea ca Sirius A-B-C sunt interpretări simbolice ale autorului; mitul lui Prajapati și declarația de la Sabarimala sunt documentate.

Imaginile 38-44 — Femeia pe monede: Ceres, Libertatea și Desfrânata

Imaginea 38 — Ceres cu steaua deasupra capului (Franța, 1 franc)

Monedă de 1 franc a Republicii a III-a (tip „Cérès”, gravor Eugène-André Oudiné, sfârșitul sec. XIX). Capul zeiței **Ceres**, cu o cunună de **spice de grâu**, struguri și frunze de stejar, cu banderola **CONCORDIA** și **o stea cu șapte raze** deasupra capului.

- **Ceres = Fecioara.** Ceres (Demetra) e zeița grâului. În cer, constelația **Fecioarei** este figurată ca o femeie cu un **spic de grâu** în mână: steaua ei principală este **Spica**

(„Spicul”). Republica Franceză își pune pe monedă Fecioara cu spicul și steaua deasupra capului, ca pe kudurru (Imaginea 21).

Imaginea 39 — Medalia Expoziției Universale din 1900: Femeia îl poartă pe Om

Medalie a Expoziției Universale de la Paris (1900), de Jules-Clément Chaplain. O **femeie înaripată** (Victoria / Fama), întinsă orizontal, îl poartă pe umeri pe un **tânăr gol care ridică o torță**, deasupra Parisului (Grand Palais, podul Alexandru al III-lea).

- **Femeia poartă lumina.** Omul cu torța (Progresul, Geniul, Prometeu sau Lucifer, „purtătorul de lumină”) stă sprijinit pe Femeie, așa cum Dumnezeu se sprijină pe Femeia de sub brațul Său la Michelangelo (Imaginea 16). Torța e aceeași ca a Statuii Libertății.

„Soarele din spatele Soarelui” (titlul autorului). Autorul citește medalia ca o imagine a celor doi soși:

- **Tânărul cu torța** este Soarele vizibil: sus, în lumină, cu torța ridicată, cu mâna la frunte, ca și cum ar privi în depărtare.
- **Femeia înaripată** de sub el este **soarele ascuns, din spatele Soarelui**: îl poartă, îl susține și îl privește de jos, ridicând ramura de lauri. Ea nu se vede în prim-plan, dar fără ea Soarele n-ar zbura.

Expresia reia ideea ezoterică a unui al doilea soare, ascuns în spatele celui vizibil: la Bailey, Sirius este „soarele” căruia îi aparține Soarele nostru (secțiunile III.1-III.3); în teozofie, Soarele fizic e doar învelișul unui „Soare spiritual central” (indiciul 8); la Yukteswar, Soarele își are „dublul” său (indiciul 39). Pe medalie, acest al doilea soare e o **femeie**: „soția ascunsă” (indiciul 35), Sirius-Isis care poartă Soarele-Osiris. E aceeași schemă ca Dumnezeu sprijinit pe Femeie la Michelangelo (Imaginea 16) și ca Pecetea lui Solomon, unde soția „stă în spatele soțului” (Pike, Imaginea 14).

Imaginea 40 — Pfennig-ul lui Ottokar al II-lea: steaua în seceră

Austria Medieval Pfennig - Ottokar II - King of Bohemia (1251-1276)

Pfennig austriac al lui Ottokar al II-lea, rege al Boemiei (1251-1276). Pe o față, un bust între aripi de vultur, sub **o seceră de lună cu o stea** în ea. Pe alta, **o stea mare** cu un punct în centru, înconjurată de trifoi. Pe a treia, o pasăre de pradă sau un grifon.

- **Steaua în seceră** (Luna și steaua): semnul Venerei sau al unei stele în brațele Lunii, prezent și pe moneda sud-arabică (Imaginea 28) și pe kudurru. În Europa creștină a sec. XIII, același semn este al Fecioarei: *Stella Maris*, cu Luna sub picioare (Apocalipsa 12).

Lectura autorului: „Zeița cu semilună / Steaua cu șase colțuri / Grifonul, bestia Fecioarei”.

- **Zeița cu semilună.** Bustul dintre aripi, sub secera Lunii cu steaua, e citit ca o **zeiță înaripată**: Isis cu aripile deschise, Femeia cu Luna din Apocalipsa 12, Femeia înaripată de pe medalie din 1900 (Imaginea 39).
- **Steaua cu șase colțuri cu o stea mică în centru:** o stea în stea, o hexagramă (Imaginile 14 și 15). În limbajul dosarului: o stea mare cu una mică în inimă, ca Sirius A cu Sirius B, ca „soarele din spatele Soarelui” (indiciul 59).

- **Grifonul, bestia Fecioarei.** Grifonul are trup de **leu** și cap și aripi de **vultur**.

Asemănări:

- Leul și pasărea într-un singur trup, ca Sfinxul cu cap de Fecioară și trup de Leu (indiciul 10): o fiară compusă care unește două semne cerești.
- În arta veche, zeița e însoțită de grifoni: **Stăpâna animalelor** (*Potnia theron*), încadrată de grifoni, la cretani și greci (sala tronului de la Knossos), înrudită cu Artemis (Imaginea 12, indiciul 30).
- La Dante (*Purgatoriul*, cântul XXIX), **grifonul trage carul pe care vine Beatrice**, femeia-călăuză spre Paradis, chip al Înțelepciunii. Grifonul (cu două naturi, ca Hristos) poartă Femeia: aceeași schemă ca la indiciul 59, inversată.

Exoteric: pfennig-ii austrieci din sec. XIII au tipuri foarte variate (busturi, semilune, stele, păsări, fiare heraldice), adesea fără legendă. Identificarea exactă a tipului și a figurilor rămâne de verificat.

Imaginea 41 — Brățara cu doi șerpi și medalionul

Brățară de aur cu două capete de șarpe (cu ochi din pietre) care țin între ele **un medalion** cu un chip, înconjurat de raze și semne mici (stele sau cruci). *Autor necunoscut/neidentificabil*; piesa și medalionul sunt de identificat (cerculă ca „brățară romană”).

- **Doi șerpi care se întâlnesc la un disc.** Este schema celor doi șerpi de foc care se întâlnesc pe Piatra Soarelui (indiciul 26), a caduceului (doi șerpi în jurul axei) și a ouroborosului aproape închis (indiciul 13): ciclul care se închide în jurul unui astru.

Imaginile 42 și 43 — Libertatea americană și cele 13 stele

Standing Liberty Quarter (SUA, 25 de cenți, 1918, Hermon MacNeil): Libertatea pășește printr-o poartă, cu scut și ramură de măslin, între stele; pe revers, un vultur în zbor între **13 stele**. **Dolarul Morgan** (1895, George T. Morgan): capul Libertății cu banderola *LIBERTY*, spice de grâu și bumbac, înconjurat de **13 stele**; pe revers, vulturul cu săgeți și ramură de măslin.

- **Femeia cu cunună de stele, ca simbol național.** Cele 13 stele sunt cele 13 colonii, dar imaginea este aceeași ca la Femeia din Apocalipsa 12 și la Natura lui Fludd (Imaginea 13): o femeie înconjurată de stele. Cu spicele de grâu pe cap, Libertatea lui Morgan e și Ceres-Fecioara (Imaginea 38).
- **Numărul 13** (indiciul 28). Libertatea care trece printr-o **poartă** reia Femeia ca poartă (indiciile 23 și 45).

Imaginea 44 — Holanda și Libertatea din 1917: cele două fețe ale Femeii

Montajul autorului pune alături:

- **Stânga:** Francisco de Holanda, *De Aetatibus Mundi Imagines*, fila 67. O femeie goală cu o **coroană de șerpi** și aripi de liliac ridică o **cupă** și stă călare pe o fiară cu coadă de șarpe, în fața unei mulțimi de regi îngenuncheați. Etichetele: *Concupiscentia* (Pofta), *Inobedientia* (Neascultarea). Textul: „Tot ce este în lume, pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții” (1 Ioan 2:16). Sus, **o mână din nor cu o sabie și o stea**, ca sabia-stea din Imaginea 22. În medaliaoanele de jos: **BABYLON** (Turnul Babel) și **AEGIPTVS** (piramida și obeliscul). Este Desfrânata cea mare din Apocalipsa 17.
- **Dreapta:** primul tip **Standing Liberty** (1917), cu un sân gol (acoperit cu zale începând din același an).

Asemănări.

- **Cele două fețe ale Femeii.** Apocalipsa are Femeia îmbrăcată cu Soarele (cap. 12) și Desfrânata Babilonului (cap. 17). Montajul pune Femeia-națiune (Libertatea) lângă Desfrânată, lăsând deschisă întrebarea care față a Femeii e pe monedă (fețele Femeii, indiciul 34).
- **Babilon și Egipt.** Pentru Holanda, „lumea” e Babilonul (turnul) și Egiptul (piramida și obeliscul). Piramida e pe sigiliul SUA și pe bancnota de un dolar, iar obeliscul (Monumentul Washington) domină capitala americană.
- **Coroana de șerpi** a Desfrânatei: Lilith și șarpele (Imaginea 4).
- **Aceeși mână cu sabia-stea** la Holanda în fila XIX (alungarea din Eden) și în fila 67 (Babilonul): steaua-armă păzește și judecă (indiciul 51).

Imaginile 54-56 — De la Nike la Libertate: Femeia înaripată a biruinței

Montajul autorului pune alături trei monede:

- **Agathocles din Siracusa** (tetradrahmă, ~310-305 î.Hr.). **Nike**, zeița Victoriei, înaripată și goală până la brâu, ridică un **trofeu** (coif, platoșă și scut pe un stâlp), bătând un cui cu un ciocan. În câmp, **triskelionul** (cele trei picioare), simbolul Siciliei (Trinacria).
- **Demetrios Poliorketes** (tetradrahmă, ~300-295 î.Hr.). **Nike stă pe prora unei corăbii** și sună dintr-o trompă: modelul celebrei **Nike de la Samothrace** (Luvru).
- **Standing Liberty Quarter** (SUA, 1917, primul tip). Libertatea, cu un sân gol, pășește printr-o poartă, cu scut și ramură de măslin.

Asemănări.

- **Aceeși femeie peste 2.200 de ani.** Nike greacă, Victoria romană, Libertatea americană: o femeie cu pieptul gol, în picioare, cu armă sau scut, care aduce biruința. Libertatea din 1917 copiază tiparul clasic al lui Nike: Femeia ca putere care învinge.

- **Femeia înaripată.** Nike e familia Femeii înaripate din dosar: Isis cu aripi, Femeia înaripată care îl poartă pe Om (Imaginea 39), Victoria-Credința și Providența lui Holanda (Imaginile 45 și 46), zeița înaripată de pe pfennig (Imaginea 40).
- **Triskelionul** de pe moneda lui Agathocles reia triskelionul celtic (Imaginile 29–30): rotația în trei (indiciul 53).
- **Femeia pe corabie.** Nike pe prora corabiei amintește de Corabia (Argo) de sub Câinele Mare (Imaginea 36). Nike de la Samothrace stătea în sanctuarul **Marilor Zei** (Cabirii) de la Samothrace, unul dintre cele mai vechi locuri de **mistere** ale lumii grecești: o legătură cu școlile de mistere.

Legătura cu cercetarea Claude Science

Bailey ține de sensul 4 al cercetării (ezoteric) și nu susține sensul 1 (dinamic). Cine o citează pentru teza „Soarele are drept companion pe Sirius” îi atribuie ceva ce textul nu spune.

Sens din cercetare	Ce spune Bailey	Verdict
1. Dinamic (sistem binar)	Fără orbită comună Soare-Sirius; în 1922, ambele se rotesc în jurul unui centru cosmic	Nu îl susține
2. Radiativ (lumină, căldură)	Influența e „psihică” și mentală, nu fizică	Nu îl susține
3. Calendaristic, cultic	Nu apare în pasajele din <i>Cosmic Fire</i>	Absent
4. Ezoteric („soare spiritual”)	Sursă a minții, triunghi cosmic, destinație inițiatică	Sursa centrală a acestui sens

Astronomia din cercetare (raport viteză/evadare de 153, vârste incompatibile) contrazice teza binară, dar nu atinge doctrina lui Bailey: aceasta nu face afirmații fizice testabile. Calea prin care Sirius ajunge „companion” al Soarelui pare să fie cea de după Bailey: Cruttenden și literatura „Marelui An”, care îmbină ideea ei de ierarhie cu ipoteza binară.

Limite și ce rămâne de verificat

Anexa acoperă doar o parte din cele aproximativ 1.280 de pagini ale cărții. Paginile 347, 375, 378, 1242 și 1243 sunt verificate. Restul cărții n-a fost parcurs integral, iar căutarea din site nu a funcționat.

- ☐ Restul cărții, mai ales capitolele despre Legea Atracției și despre Lorzii Karmei, unde pot exista pasaje despre Logosul de pe Sirius ca „Sine superior” al Logosului solar (formulare nevalidată încă).
- ☐ *Esoteric Astrology* (1951): paginile 416–433 sunt verificate (secțiunea de mai sus); rămân de citit capitolele I-II și restul tabelului de la p. 421.
- ☐ *Rays and the Initiations* (1960): formula despre masonerie ca reflexie a Lojii de pe Sirius, atribuită lui Bailey pe un site co-masonic.
- ☐ Citatele scurte din tabel trebuie confruntate cu ediția tipărită înainte de publicare.

Surse

- [A Treatise on Cosmic Fire — ediția online Lucis Trust](#)
- [Cosmic Fire, Origin of Manas, Part 1 \(p. 347\)](#)
- [Cosmic Fire, Origin of Manas, Part 2 \(p. 375, 378\)](#)
- [Cosmic Fire, The Nature of the Seven Cosmic Paths \(p. 1242-1243\)](#)
- [Initiation, Human and Solar, cap. X și XVIII \(sacred-texts.com\)](#)
- [Esoteric Astrology, Triangles of Energy—Constellations, Part 1 \(p. 416-421\)](#)
- [Esoteric Astrology, Triangles of Energy—Constellations, Part 2 \(p. 428-433\)](#)
- [Andrew Collins și Rodney Hale, „Göbekli Tepe and the Rebirth of Sirius” \(2013\), PDF primit, 11 p.](#)
- [Giulio Magli, „Possible astronomical references in the project of the megalithic enclosures of Göbekli Tepe” \(arXiv:1307.8397\)](#)
- [D. Benest și J. L. Duvent, „Is Sirius a triple star?”, *Astronomy and Astrophysics* 299 \(1995\): 621-628, PDF primit \(scanare NASA ADS, 1995A&A...299..621B\).](#)
- [Claude Science, verificări de calcul \(12 octombrie 2026\): sirius_physical_checks.csv, sirius_c_verificari.csv, sirius_c_articol_benest.csv, gaura_neagra_locala_verificari.csv, gobekli_azimuturi.csv, gobekli_verificari.csv, plus graficele aferente.](#)
- [Bond et al., „The Sirius System and Its Astrophysical Puzzles”, *The Astrophysical Journal* \(2017\)](#)
- [Klioner et al., „Gaia Early Data Release 3: Acceleration of the Solar System from Gaia astrometry”, *Astronomy & Astrophysics* \(2021\) — sursa accelerației folosite în secțiunea IV.](#)
- [H. P. Blavatsky, *The Secret Doctrine*, vol. II \(1888\), \[sacred-texts.com\]\(#\) — p. 66-70, 356-357, 368, 374, 551.](#)
- [Theosophy on Sirius \(\[blavatskytheosophy.com\]\(#\)\) și Theosophy on The Pleiades — sursă secundară pentru SD I 131, SD II 549, *Theosophical Glossary* și articolul „The History of a Planet”.](#)